

Les Cahiers «Psychanodia»
Périodique d'histoire des religions

N° 6 / Janvier 2024

(Seria Jurnal de idei n° 2)

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2024

Couverture:

Victor Brauner, *Poisson à roulette* (1965)

([Musée de l'Abbaye Sainte-Croix](#), Sables d'Olonne,
photo prise par Dana Shishmanian, juillet 2015)

ISBN: 9782952504270

Ara Alexandre Shishmanian

Carnete de idei
(VI-X).

În chip de jurnal

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2024

Motto: “Ideea variantelor cunoașterii se impune la cel mai simplist examen și atunci cade și teoria că lucrul în sine poate fi cunoscut. De fapt ideea de lucru în sine este o ipoteză născută din nevoia logică de a numi o cauză, un izvor presupus, constantă a unor variante de cunoaștere. Nimic nu există în sine. Dar în afară de existent (adică de cunoscut) medităm la Neant care e o prezență pozitivă, o inepuizabilă sursă de surprize. Lucrul în sine este Neantul, capabil să se revele parțial în câteva lumi posibile”.

George Călinescu [*Lucrul în sine*] (text inedit)

Carnet de idei VI

sau

Carnetul verde

rîu de cuie albe

dacă lumea e demonul, fiecare individ e demonul, numai că n-o știe;
fiecare individ e dumnezeul preschimbat în demon; căderea îngerilor e
căderea lui dumnezeu în demon – ispita subiacentă.

omul alunecă în dumnezeu, dumnezeu cade în demon!

înainte de început, omul alunecă în dumnezeu, alunecînd, omul creă
ispita, liberă din sine nesinea, subiacența.

prin subiacență, ispită, natură, dumnezeu făcu lumea, adică făcu
demonul, adică se făcu demon; cei ce se închină acestui dumnezeu se
închină deci demonului; își confirmă natura subiacentă de demoni,
confirmîndu-și alunecarea și căderea.

numai revoltații prind scînteieri din natura divină profundă, din natura
umană și mai profundă!

dumnezeul veritabil nu ne poate dărui decît neantul pentru că nu e
decît neantul, omul veritabil!

umbra, sângele sufletului!

toate păcatele, toate vinile sînt ale subiacenței, ale ispitei de neființă

neantul nu e ca dumnezeul vostru ros de invidie, neantul nu e gelos,
neantul e simplu adevăr

reactivitatea sau non-reactivitatea e circumstanțială, nu esențială; de altfel, “a nu răspunde la provocări” e tot un răspuns, probabil cel mai iritant.

utopia (ucronia) e neantul uitat și totuși persistent

disperarea e hiperbolă! ca și speranța, dar mai mult...

sînt ca o piatră relansată mereu de o praștie invizibilă – nimic nu mă oprește, n-am nici măcar timp să cad!

dumnezeu-demonul e o fiară a deșertului și a singurătății – a nisipului, a ghețurilor și a nebuniei...

humusul mătăsos de netezime grasă

femeia e acoperită de o crustă de imbecilitate sub care dorm și urzesc demoni perfizi

neantul e o evaporare subită a totului spre tot și o stingere subită a totului întru tot! neantul e o trezire subită a totului din somnul a tot...

falsa lumină a oamenilor gonește stelele, gonește ideile

putregaiul crește din putregai și subzistă în și prin putregai! existențe putregăite – vieți prelungite!

pulsiunea mortală și pulsiunea paradoxală

suflete lihnite și burți pline; indigestie de minciună, coprofagii îmbuibați cu egoism!

guițăturile lătrate de porcul de câine din bucurești-los angeles, acum decedat! mai rămîne javra cu pretenții de leu!

tot creștinismul se rezumă, de fapt, la *wishful thinking*!

legea nu încetează decît cînd lumea încetează!

il ne faut pas sauver le monde, il faut sauver l'homme du monde et pour cela anéantir le monde et rendre au néant l'homme et le néant à l'homme!!

am multe cuvinte în mine, port multe, multe cuvinte în mine!

tot creștinismul stă pe vechiul rit al țapului ispășitor!

sensul veritabil al creștinismului e sinuciderea!

neantul – gând vid de frăgezime intactă – avid de vid!

infernul voluntar nu vindecă infernul impus ci îl dublează!

iertarea se merită, altfel devine complicitate. unul din felurile prin care iertarea se merită e pedeapsa!

din cauza supraevaluării absurde a iertării, de care e responsabil isus, pedeapsa e prea disprețuită! ca și dreptatea!

singurătatea e într-un sens, materia tuturor lucrurilor, substratul avisa al abisului și al iluziei!

eu nu aleg pe nimeni, or să se aleagă și or să se dezlege singuri – eu
mă aleg mereu numai pe mine!

lucrurile încep prin alienare

ce caut? caut înțelegerea față de care lumea se vădește vis!

toate pedepsele sînt pregătitoare – la sfîrșit vine Autopedepsa!

să dizolvi lumea în iertare! ce înseamnă frica de pedeapsă cînd neantul
e adevărul?

toată viața mea a fost ritmată de contratimp!

dacă digestia e o *putrefactio* care extrage gîndul din materie,
putrefacția trupului extrage gîndul suprem al ființei determinate –
sufletul!

nu există sabbath pentru studiu. totuși sabbathul în esența lui e
meditație pură – *dhyāna* !

oamenii în marea lor majoritate și în sinistra lor minoritate nu caută
adevărul, nu caută cunoașterea de sine, ci doar atît: minciuna care să-i
justifice!

răspunsul e interogația totală!

flăcări sînt lacrimile deșertului! cerul plînge cu lacrimi de foc – cu
flăcări!

prin semne, prin simboluri răsuflă sensul!

cunoașterea diluată se preschimbă-n iertare – iertarea e cunoașterea
pentru cei mulți – dar se pierde ca ea însăși, nu mai e cunoaștere ci
doar ignoranță îndulcită

dacă aș putea să pronunț neantul!

totul e cunoaștere – iertarea, iubirea, compasiunea, mila, ura, mânia...
însă diluate și metamorfozate! chiar și ignoranța, mai ales ignoranța!
cunoaștere diluată, deformată... moartea, viața...

tot trupul evanescent ca o petală de fluture!

când omul trăiește sfârșitul lumii, realitatea devine onirică; totul este
posibil și totul e coșmardesc!

înțelegerea nu este explicație ci empatie avizată!

când un mort e reînviat, asemeni lui Lazăr, el e făcut din țesătura
visului, e prag oniric mai mult decît ființă, imagine de neființă doar!

lumea asta nu merită omul!

Suez (y)Ezus ÷ Zeus

viața e vis pentru că lumea e iluzie, omul neant înveșmîntat în
solitudine (identitate și limită), iar solitudinea, mereu amnezie, mereu
anamneză

il n'y aura jamais d'égalité pour celui ou celle qui ne peut pas accepter
son infériorité, voire son identité!

asasini! întindeți spre mine tunelul prin care o să ies la lumină!

vidat de aleatoriul trăsăturilor – ou dez-ouat, dez-euat, deci! – chipul devine o fereastră spre neștiut fereastră sau oglindă!

chipul gol e sinele – chipul-ou!

cînd n-ai nici cea mai mică șansă și o știi – trebuie să mergi *dincolo de șansă!*

o religie e amnezie organizată

în cele din urmă persistența răului ce te înconjoară din toate părțile are un singur sens: să-ți perfecționeze indiferența

moartea absolută – n-ai existat niciodată – neant pur

nu vă așteptați ca spiritul să intre în lume și lumea să termine bine – apocalipsa nu e un happy end!

“l’homme juste doit porter un masque”

cel drept își preschimbă chipul întreg în privire!

dacă, așa cum afirmă Lightfoot, Evanghelia lui Ioan e mult anterioară datei oficial admise, dacă nu e o operă de bătrînețe ci de maturitate, asta apropie foarte mult datele Ev.I. de cea a Evangheliei Adevărului pe care gnosticii i-o atribuiau tot lui Ioan (“argumentele” lui Ireneu sînt, și în această privință, ridicule iar “mărturia” lui Policarp din Smyrna – acest Polonius al creștinismului debutant! – e fără valoare). Cristologia celor două texte fiind foarte apropiată, proximitatea cronologică întărește ideea atribuirii ioanice. Se poate deci presupune că *cel puțin* aceste trei texte fundamentale: EA, EI și Apocalipsa au fost redactate la cel mult un deceniu unul de celălalt, cam între 45-65 e.n. (poate că EA e chiar anterior lui 45! 35??).

O întrebare se pune: Ap. e anterioară sau posterioară lui EI? Îclin să cred: anterioară! Revelarea oficială, în fapt admiterea ultimelor două texte (EA fiind primul) a fost eronat interpretată ca dată târzie a redactării. Probabil o galaxie de alte fragmente și texte, slab conservate, vezi totuși *Tratatul tripartit* ce pare să exploateze reminiscențe ioinice. *Apocriful lui Ioan*? Relațiile lui Ioan cu gnosticii – cel puțin doi i-au fost discipoli: Cerinthos și Nikolai – rămân de analizat: *veritabilele relații* – nu cele impuse ulterior de Biserică!

Posibil Ap. și EI, de altfel și EA, deși în sens opus, au fost parțial rescrise sau interpolate ulterior. Aceeași situație cu opera prietenului lui Ioan, Dionis Areopagitul!

“realul” e sursa tuturor ororilor și a tuturor viciilor!

e în ură o sămânță de transcendență! ca și în monstrozitate, ferocitate etc.! idem în hybris!

de fapt, *prakṛti* trebuie să fie distrusă prin eliminarea notei de alienare care o definește!

ocult înseamnă primordial – scara ocultului e o scară a anteriorității

nimic nu e așa cum trebuie să fie – nimic și nimeni!

“dumnezeul creator” e inconștientul și inconștientul e ostil conștiinței, deci omului.

de asemeni, inconștientul e substratul lumii.

iar inconștientul e inconștient pentru că solitudinea ruptă de om, *kaivalya* alienată e, simultan, ruptă de conștiință și încearcă să suplinească pierderea conștiinței la care a renunțat singură prin “creație”.

sînt singur și-am să merg pînă la capătul singurătății mele!

zâmbesc – am dizolvat toate valorile

la liziera neantului – eternitatea vidată, unde fiecare entitate se sublimează și se anihilează veșnic – eternitatea vidată pînă la preschimbarea ei în nitescență, nitescență ce e tot atît resorbție pe cît emisie!

orice limită e o convenție menită să fie depășită; orice depășire e o transcendență furtivă!

instinctul de conservare vital e secundar; instinctul de conservare fundamental e gnoseologic; acest instinct de conservare e o forță ce se opune activ cunoașterii de sine! cenzura transcendentă!

precizia, ca și eroarea, se definește în raport cu spiritul de contradicție (o formă foarte tehnicizată a instinctului de conservare gnoseologic). planul noționalului nu al conceptualului.

actualmente, prin moartea lui Ioan-Paul II, creștinismul a redevenit o religie moartă!

il est interdit de souffrir

însuși faptul că apare o structură improbabilă (organic din anorganic) declanșează o teleologie necesară, (emergența fie și prin “hazard”). din momentul în care impropabilul a apărut, necesarul derivă dacă nu intervine ceva care să întrerupă procesul. impropabilul – imposibilul, chiar, poate! – odată apărut, nu mai poate fi vorba de “hazard” ci totul funcționează după legile necesarului. singura problemă e emergența – hazard? –. teleologia e a conștiinței – singura formă completă. dacă ai sămînța vieții, obligatoriu trebuie să se dezvolte planta conștiinței. cele 90-95% /ADN/ creier nefolosit, reprezintă biologic traiectoria de parcurs: totul e dat dinainte deși plonjat în obscuritate. emergența unei structuri improbabile coincide cu lansarea teleologiei necesare a respectivei structuri. *punctul emergenței* e hazard sau necesitate:

singura problemă deschisă! dar din momentul emergenței, hazardul nu mai e decît o incompetență a observatorului (o iluzie).

dacă imposibilul devine posibil, imposibilul devine necesar. or, ceea ce e necesar *a posteriori* e necesar *a priori* – paradox! imposibilul se inversează ca necesitate nu ca posibilitate!

viața e embrionul conștiinței, natura placenta ei!

creștinismului i se poate răspunde: *le mieux tue le bien!*

pentru pneumatic creierul e un uter al spiritului!

fac din tot evanghelia neantului – adică evanghelia adevărului

l'UE est l'arnaque du capitalisme franco-allemand, sous la houlette de l'impérialisme russe!

în lumea asta nu poți face dreptate decît plătind, însă ce valoare are această dreptate mercenară! dacă nu poți răspîndi spiritul decît prin bani, unde duce asta?!

încep nu numai să fiu ci și să mă desfiu poet!

psihic și hyllic = damnat, fără excepție!

ce definește necesitatea unui profet e o populație care să-l aștepte. profetul e proiecția “reală” a acestei așteptări – Africa e un pămînt probabil pentru o nouă carieră profetică! însă a cui?

dire oui au non du monde / dire non au oui du monde

sînt nitescența infinit subtilă a neantului și nu sunt altceva decît
neantul

sabbatul e pauza lumii cînd se pot realiza miracolele

bătrînețea e un amplificator al binelui, cînd este cazul, al răului, cel
mai des; bătrînețea, țara regretelor! dar, paradoxal, și speranței!

războiul mondial intervine cînd se multiplică prea mult conflictele fără
soluție iar sfîrșitul lumii cînd nedreptatea devine o problemă fără
soluție!

conștiința – turbulență a neantului
teren al monoschizofreniei prakțice!

instinctul de conservare vital și gnoseologic sunt profund legate

conștiința ca turbulență a neantului e terenul primordial al alienării, în
fond, e deja alienare!

subiacența nu e poate decît somnul neantului iar conștiința, visul!

finitudinea pură, fără valoare determinată, e intersecția ideală dintre
zero și infinit, tangența lor ludic ideală – contemplată de neant!

conștiința e anterioară vieții și e esența ei

conștiința e extensia infinită a neantului, neantul ce-și descoperă
infinitul și se joacă cu el, se cuprinde în el ca-ntr-un “spațiu” ce nu-l
epuizează și-l întrerupe cu ritmul pur al finitudinii, timpul omni-nulo-
direcțional. astfel neantul se descoperă, descoperă cum nicăieri poate
fi peste tot iar nicicînd, veșnic!

subiacența – finitudinea indefinită – inversiunea infinită – tendința

relativismul etic al creștinismului e inacceptabil! valorile – legile, deci – funcționează în sine, nu în funcție de operatori!

messianismul psihic al lui isus! **în fond, isus e prakṛti!** sau, mai exact, o proiecție!

științele, fizica mai ales, sînt expresiile unui soi de narcisism bizar al lumii; un narcisism în profunzime, al structurii, nu al imaginii, al destructurării, mai ales!

cînd publici în română ai un avantaj: știi că nu te citește nimeni – românii, acești analfabeți, citesc exclusiv notorietate sau poziție socială, nu literatură!

creștinismul se rezumă la psihoză depresivă, la o tehnică de provocare, adversarul lui e spiritul de dreptate, de adevăr, binele însuși dar, mai ales adevărul!

viclenia lui “cristos”, de fapt, a Iluziei – “Cristos” = Prakṛti! Māyā!

în fond, satanismul face parte din creștinism, oricum, n-are sens în afara creștinismului și derivatelor! în vt abia de apare și e cît se poate de echivoc!

încrederea în sine subminată – omul

nihilismul axiologic creștin!

“eu sînt adevărul (și viața)” – “ce e adevărul?” – tăcere = “tocmai, nimic, deci de ce nu eu”!

creștinismul constă în crearea unui vid axiologic ca spațiu de substituție!

în anumite condiții o gaură neagră e nu doar un absorbant ci și un structurant de stele! de galaxii... miezul lor contradictoriu, așa cum neantul e miezul contradictoriu al lumii!

dacă la nivelul unei găuri negre timpul se încetinește pare firesc ca la liziera neantului timpul să ia forma eternității – încetinirea absolută – iar diferența dintre emisie și recepție să se șteargă; resorbția se preschimbă în nitescență!

demiurgul se definește prin lume nu prin om; omul prin libertate, nu prin lume!

de ce nu renunță la lume demiurgul, dacă vrea să devină dumnezeu; însă demiurgul renunță la om ca să nu renunțe la lume!

nu poți fii simultan și demiurg și spirit

în fond, lucrul-în-sine e pur și simplu sinele! însă sinele sinelui e paradoxal neantul

e demiurgul mai mare decât marele-în-sine? dar dumnezeu e mai mare decât un infinit de demiurgi definiți prin lume – iar neantul...

în scris, drum imposibil șerpuiind prin deșertul literelor, vidul oglindește neantul

demiurgul are o mentalitate de director de închisoare sau de lagăr

există o memorie a imaginarului, legată sau nu de capacitatea de fantasmare, care e poate cea mai profundă!

dacă lumea e incompatibilă cu omul, demiurgul, figura ei subiectivă, e antagonist! iată de ce antropogonia nu e credibilă sau, ca în gnoză, e expresia și vectorul antagonismului!

în fond, demiurgul e esențialmente inconștient – e visul arhetipic al inconștientului, figura tatălui culpabilizator pe care nu l-am avut niciodată!

transcendența e depășirea morții – neantul deci!

eu nu fac nimic contra acestor multiple bande de ticăloși – mă mulțumesc să-i contemlu și, din cînd în cînd, să-i demasc!

un zeu împletește extazul misticului cu ironia cadavrului! zeii, aceste cadavre-n extaz!

e o enormă diferență între a fi nimicul lumii și neantul însuși! e mai aproape de adevăr cel ce se vede ca singurătate a lumii!

generozitatea mi-a fost întotdeauna capcană!

privim idei – numim arhetipuri!

nostalgia rimează cu a fi – dorința cu a avea!

nu există accidente pure – vide de orice intenție (*actes manqués*)

lumea nu trebuie niciodată să se dea drept reală – ci să fie doar iluzie asumată!

singurătate înstrăinată – iată lumea; cît despre om – e singur, însă cît de singur poate fi cineva în miezul singurătății lui înstrăinate, în miezul singurătății de care e lipsit!

prin lume, omul e jefuit de propria lui solitudine și deci de libertate și adevăr! Marsyas!

creștinismul e religia mamiferelor, nu a oamenilor!

multă nebunie pentru, din cînd în cînd, o vorbă înțeleaptă!

“l’humilité véritable est un abaissement de l’âme par lequel l’homme se connaît véritablement”

neantul cuprinde toate experiențele corporale și toate experiențele spirituale – ideile – în perfecțiunea lor; toate ideile sunt neantul și prin perfecțiunea suprimării, toate lucrurile!

cerșetorul merge pe o potecă de zâmbet

trăim mult mai mult în imaginar decît în “realitate”

înțelepciunea stă pe ecourile țipetelor, pe țepile turbării – și meditează; turbarea țîșnește ca lava din mamă și tată, din soție, fiică sau fiu, din oricine – căci e turbarea lumii ce se știe demascată și condamnată!

uns cu adevăr e doar spiritul – Cristos au Messia e cu adevărat doar spiritul și nici un om în afara Omului însuși – Spiritul!

puțini vor cu adevărat să știe și încă și mai puțini să cunoască să se cunoască!

regula (iudaismul) – sentimentul (creștinismul) – ideea (filosofia)

la bonté sans justice et sans vérité n’est que chaos!

ori lumea fără om, ori omul fără lume

întunericul te face să suferi căutînd lumina care te vindecă

neantul nu judecă ci vă lasă să vă judecați singuri

îngerii sînt sensibilitatea (thymosul), animalele – epithymia, instinctul, dumnezeu – logosul iar omul suflul dintre ele toate

“iertarea” – pe de o parte e arbitrarul , pe de alta, supunerea

ideea este că în fața divinității nu există diferență, prin paradox noroiul putînd fi “superior” spiritului; noroiul, adică neființa! deci dumnezeu e dialectic, pe cînd diavolul – dogmatic; însă ideea pedepsei e ea însăși dogmatică, de unde contradicția!

ce definește necesitatea unui profet e expectanța populară, adică un public! altminteri performanța profetizării este indiferentă sau mai precis e doar atît – o performanță. lucrurile nu stau tot astfel cu cunoașterea de sine!

orgoliul, baza virtuții? și a sentimentului de onoare?

dogmatismul regulii și dialectica sentimentului

lumea nu trebuie să fie decît atît: solitudinea fantasmatică a spiritului, jocul lui liber! scena capriciului lui estetic!

nitescent ca gratia sau ca grația!

lumps, lumps, lumps...

coca-cola bea polifem sau invers...

dacă a vedea departe în spațiu înseamnă a te întoarce în timp, dincolo de ce prag această superviziune telescopică poate atrage mutații la nivelul observatorului, modificări spațio-temporale sau structurale (identitare)?!

anamneza telescopică?

destin fără destinație și destinație fără destin!

ideea că m-aș putea găsi vreodată la mine acasă îmi devine străină –
sînt mereu în excursie, în indeterminare, în “nor”! deci, niciodată
identic! cine-mi este observatorul?

poate că ideea unui timp linear e o iluzie: trăim reversibilități furtive!
nu sînt aici și nu sînt eu; singurătatea mă leagă de necunoscut,
așteptarea e chipul indeterminat al singurătății mereu nesaturate!

ești încă unde erai, nu ești încă unde ești, ființa pulverizată de
memorie începe să fie ubicuă și, ca să zicem așa, “tempicuă”!

statul ca alienare instituționalizată a sinelui!

structura ontologică a negației

religiile profund asiatice au o înaltă valoare cognitivă, în vreme ce
religiile superficial asiatice și occidentale suferă de un intens
dogmatism emoțional, de o patologie schizoparanoică! e drept,
occidentul compensează cu filosofia etc.

solitudinea e toamna tuturor anotimpurilor și a timpurilor – zâmbetul
lor iernatic!

neantul ca vîrf sau centru

timpul e neant întrerupt

raportul sine/mine nu diferă de cel dintre subiect și obiect, ceea ce înseamnă că veritabilul subiect e sinele și că eul trebuie inclus în sfera lucrului! or, lucrul se caracterizează prin aptitudinea de a fi posedat, fiind deci de natura “adjuvantului”.

eul-obiect odată înlăturat, obținem, probabil, sinele-subiect, doar dacă nu se mai interpune vreun adjuvant obiectiv, de pildă intelectul!

philosopher c'est penser le soi par l'autre et l'autre par le soi – le néant par l'être et l'être par le néant

defectele unei persoane “rele” rămân funcționale, defectele unei persoane “bune” devin structurale, simple acte într-un caz, ființă în celălalt!

intelectul e obiectul reflectant unde confuzia dintre subiect și obiect poate fi maximă

refularea relativ superficială conservă conținutul refulat, refularea foarte profundă îl inversează!

conținutul refulat poate fi protejat de un conținut secundar, mai slab refulat și deci neinvertat. de pildă, ura inversată în iubire are ca amprentă superficială disprețul manifestat uneori doar ca excedare!

de ce refularea foarte profundă antrenează inversarea? pentru că o astfel de refulare neinvertată ar implica un vid psihic, adică exact ce detestă inconștientul mai mult! ce se întâmplă însă atunci când inversiunea atinge cvasi-egal, atât conținutul principal cât și pe cel secundar?

această refulare inversată poate ajunge pînă la o personalitate inversată – deci pînă la o dublă personalitate? vectorul inversiunii să fie numai *persona*? există, în orice caz, un factor iconic care provoacă refularea deci, eventual, inversiunea!

dedublarea personalității nu e orizontală ci verticală

mitul e un eveniment arhetip

ezotericul e exoteric și exotericul, ezoteric.

sensul rămîne ascuns chiar cînd semnificația e evidentă. de fapt, sensul nu poate fi ocult *decît* cînd semnul e accesibil, altminteri sensul nu există; cunoașterea se realizează prin incognoscibil, nu contra lui.

Buddha e sensul iar Kaśyapa e semnul!

sensul nu e sens decît ca acoperit de semn, iar semnul nu-i semn decît ca descoperind sensul.

pentru a cunoaște nu trebuie să violezi ascunsul ci să plutești pe incognoscibil

totul e ascuns, deci sensul e peste tot – totul e descoperit deci semnul nu-i nicăieri (sau invers).

parantezele manifestă, cuvintele ascund.

dacă și-ar fi ascuns profețiile, cassandra n-ar fi putut să nu fie crezută iar cuvintele zeului s-ar fi vădit vane. vădindu-se vane, cuvintele zeului, profețiile absente ar fi fost căutate și, prin urmare, crezute.

putem spune tot atît de bine că Buddha a dezvăluit manipulînd și clipind și Kaśyapa a ascuns zîmbind; sau ambii au ascuns și ambii au dezvăluit; sau B. a ascuns dezvăluind iar K. a subliniat și dezvăluirea și ocultarea; sau B. a afirmat și K. a aprobat...

B.: “adevărul e asemenea florii abia atinse, cunoașterea asemenea privirii oblice – atinse abia cu colțul ochiului”.

K.: “...și transmisia asemeni gurii ce tace și zîmbește”.

ambii: “cunoașterea și cunoscutul sînt identice deși abia de se ating, dezvăluirea e ocultare iar ocultarea dezvăluie”.

cunoașterea leagă printr-un vag fir imposibil incognoscibilul adevărului de așteptarea cunoscătorului pecetluită de tăcere.

evanescenta atinge în fugă neantul, tăcerea se umple – ființa se golește

respectă cineva neantul? recunoaște cineva neantul? crede cineva în neant? *il crede cineva?*

incertitudinea – indeterminarea cu evanescenta oblică a dubiului – resemnată relație

zîmbetul e semnul sensului și, ca și semnul, evanescent

înțelegerea discipolului e semnul comprehensiunii maestrului

geometria e o artă contemplativă a figurilor vide ce sunt toate stările plastice pure ale punctului – topologia lui

geometria e o artă contemplativă a imposibilului – un joc al incognoscibilului

să privești numerele în abisul lor nesfârșit – avială, mintea se pierde!

premisele noastre existențiale sunt puse de mit (schemele profunde), consecințele lor, însă, se realizează și măsoară în “realitate”.
paradigmele în mit, sintagmele în realitate.

punctul e originea și plenitudinea tuturor figurilor geometrice posibile – le cuprinde pe toate!

stările topologice ale punctului n-au nimic în comun cu paradoxala – la drept vorbind, imposibila – agregare la infinit imaginată de geometrie

spiritul e (poate fi) relațional, neantul nu; principiul de incertitudine nu se poate aplica la neant (probabil nici la găurile negre)

gradul de autocunoaștere e invers proporțional cu valoarea interactivă

sfera transcende o infinitate de cuburi

credința are sens ca funcție gnoseologică, nu ca valoare religioasă

vechea morală a reciprocității și respectului a devenit aproape inaplicabilă – centrul oricărei morale nu poate fi social sau familial ci trebuie să fie conștiința individuală, deci cunoașterea de sine. metafizica și etica nu mai pot fi diferite; relațiile spirituale le subordonează pe toate celelalte cu nuanța că relațiile spirituale nu pot fi niciodată simple relații de putere sau pretexte pentru a abuza și a tiraniza!

sistemele de gândire arhaice sunt, conștient sau nu, antro-po-centriste și exhaustiviste. or, exhaustivismul nu e posibil decât în cadrul unei doctrine radical antropocentrice.

transgresiunea, ca orice achiziție cognitivă pare să funcționeze pe baza aceluiași principiu al refulării; există, prin urmare, o refulare cognitivă paralelă cu cea psihică și chiar identică cu ea!

o “conștiință absolută” trebuie să prezinte două componente indispensabile în convergență: “infinitul” și “hazardul”.

într-adevăr, la infinit hazardul se abolește, prezentându-se ca necesitate absolută. un sistem infinit (univers etc.) va apare deci obligatoriu ca

gerat de un fel de conștiință absolută, capabilă să țină cont de toate posibilitățile și asta cu atât mai mult cu cât sistemul e mai aproape de “aleatoriu”. o transcendență implicită domină deci orice “structură” în finit, orice aleatoriu supus la regimul infinitului. la infinit hazardul apare ca un sistem teleologic predeterminat, acest efect de “conștiință absolută” fiind dat de infinit + un element suplimentar nu mai puțin necesar: cel puțin o conștiință finită martor!

într-un sens, infinitul e “creaționist”!

infinitul nu e o acumulare tautologică de neanturi ci o inversare fulgurantă a neantului!

tautologia contradictorie a infinitului aglutinat!

problemele sînt generate de finite – la infinit nu există contradicții; soluțiile aparțin infinitului. dar teoriile, termen mediu între probleme și soluții, sînt *finitudini subtile!*

calitatea pură e cantitate zero și invers, cantitatea pură e calitate vidă – $qp = m0 / mp = q0$. deci: cantitatea pură e vid, calitatea pură, neant!

“binele” și “răul” în genere, nu se referă la altceva decît la gestiunea agresivității, la legitimarea și delegitimarea ei în funcție de interese!

scopul meu nu e recunoașterea *în lume* (succesul, cu alte cuvinte), scopul meu constă în realizarea *efectivă* a gândirii mele.

literaturitatea scrisului meu e, din acest punct de vedere, secundară!

toate capodoperele eternizează o incertitudine

citesc labirinturi!

la unii oameni adolescența se prelungește dincolo de moarte!

pentru a atinge cunoașterea trebuie să sacrificăm memoria cum am sacrificat simțul olfactiv pentru a atinge gândirea!

ne gustăm sufletul migrenă cu migrenă!

spre deosebire de totalitate, totul nu e un ansamblu de părți ci vidul tuturor părților – neantul lor; totalitatea e totdeauna relativă, e, deci o parte – totul e absolut! absolutul!! tot ce e format din părți e parte!

ma mère a été ma Bastille, ma femme, mon Charenton!

românia – țara maimuțelor! țara? nu! țata!! tot ce e gregar e simiesc!
omul e exclusiv individ!

recunoașterea mea e răzbunarea!

aporetica socratică › limitele cunoașterii (Kant); sectorializarea
spiralei hegeliene; neantul ca dezvăluire a ființei (Heidegger)

spiritul ca nitescență a neantului – simbol și semn – e o inversiune
teleologică a direcției de funcționare între cele două!

guzganul distins – crispat de destins

“realitatea” e fantasma singurătății, adică a “naturii”, tot mai profund
alienate și alienante

simbolul și semnul formează un fel de Ianus în pragul neantului: prin
simbol, neantul își manifestă reticența, incluzînd manifestarea în
abisala lui intimitate negativă (componenta în-sinelui); prin semn, își

suprimă expansiunea transformându-se în – deci manifestându-se ca –
sensul unui paradis deictic al suprimării cognitive (pentru-sinele).

subiacența e, într-un sens, subiectul ca teren al inversiunii permanente;
ca inconștient, natură, nu ca reprezentant veritabil al conștiinței.

subiacența, departe de a fi inertă e principiul predicăției ca inversiune
indefinită, principiul puterii de subminare, respectiv de răsturnare a
oricărui statu quo, a oricărui establishment. într-un sens, paradoxal
extrem de pervers, ***subiacența ca principiu de subminare metafizică
– imanență strecurată în transcendent – e revoluția!***

deci principiul de inversiune al neantului – prin care neantul se
manifestă ca infinit, nu însă infinit determinat ci infinit pur. acest
infinit pur inversat, la rîndul lui, poate fi definit ca materie în sine sau
materie pură!

materia pură e deci vid pur inversat!

ideea femeii e nudul, iar nu, cum cred unii pictori, vaginul

amnezia, o tăcere a memoriei!

subiacentul e totdeauna individ, indiferent de natura lui conceptuală.

structural, predicatul se rezumă la problematica posibilităților
cunoașterii, nu e epistemologic ci e epistemologia!

într-un sens, transcendența și imanența sînt simple lecturi. individul
nu-i experimentatorul ci experiența!

individul reprezintă acest paradox că prin el neantul poate spune
“sânt” iar ființa poate spune “nu exist”!

pentru corupți, umanitatea e corupția (pervertită umilitate creștină?),
pentru creștini, refularea!

nitiescența neantului e o structură extrem de fluidă, al cărei echivoc semiotic e foarte dificil de menținut ca atare; sau chiar fiind menținut antrenează un profund și complex dezechilibru hipostatic alternativ, ca un fel de curent alternativ al transcendenței. În fond, în această zonă de subtil echivoc transcendental unde turbulența psihică nu există încă – pentru că psihicul, “sufletul”, nu este afectat de patologii și psihoze ci *este* esențialmente perturbare și turbulență agravată mereu de simpla lui funcționalitate (v. Gnoza) – în această zonă parapsihică, deci, locul perturbării generatoare de psihism e luat de mecanismul proiecției hipostatice (psihicul însuși e rezultatul unei asemenea proiecții, de altfel – din acest punct de vedere, “păcatul originar” al sufletului nu este actanțial și individual ci constitutiv și universal!) în cadrul căruia toate modificările transcendental alienante sînt “reale” (deși iluzorii la un nivel meontologic profund). iluzia însăși, funcție psihică, nu există la acest nivel, de unde extraordinarul echivoc structural al factorilor interactivi.

toate trădările incomprehensibile, eroismele paradoxale, virtuțile, viciile, puritățile, perversiunile – toate și totul se explică metafizic!

echivocul semiotic al nitiescenței se univocizează – se scindează în vectorialitatea simbolului și a semnului, echilibrul ei extrem de subtil se sparge, desenînd o introversiune și extraversiune hipostatică, “prima” ca în-sine, scufundare neistovit deictică a nitiescenței semnului, abolire autoregenerativă, căci sinele se scufundă și se anihilează, se neantifică euristic și astfel subzistă, se închide în propria lui scufundare spre abisul unei intimități fără sfîrșit; cea de “a doua” ca spirit. or, în spiritul separat prin extraversiune de neantul ce-i nutrește discreția, nitiescența devine orbitor de oarbă, strălucire oarbă spre nimic, explozie fotică infinită izolată de sine. în spirit univocitatea scindată se afirmă violent ca eliberare de orice constrîngere, deși ca libertate smulsă, explozia izolantă a spiritului – explozantul lui fix! – își caută un partener, un adversar care s-o definească, un fel de rădăcină exterioară din care să se poată smulge mereu. căci spiritul nu există decît ca violență a acestei smulgeri și a acestei eliberări reiterate. spiritul caută deci, și, poate, chiar își plăsmuiește o constrîngere opusă, un întuneric orbitor pe care să-l poată învinge ca să se poată afirma. într-un sens, acest dublu sumbru ar putea fi spiritul însuși, însă un spirit negru, o umbră ipostatică și totuși mai mult decît atît, un pandant al neantului din care s-a smuls și

întru care tinde, aspiră să se reînfrădăcineze, astfel încât să conserve intact momentul smulgerii, sciziunea lui afirmativă.

în aceste condiții e foarte simplu să ne închipuim că momentul opus autoafirmării lui perpetue – un fel de perpetuum mobile al libertății – spiritul și-l proiectează singur, îl plămăiește ca iluzie și joc de umbre lipsit de altă consistență decât cea pe care și-o dă el însuși, ceea ce ar însemna că în orbirea orbitoare a izolării lui de sine spiritul se luptă cu sine și se eliberează de sine la infinit. mișcare riguros simetrică scufundării anihilant regeneratoare a în-sinelui – celălalt moment al scindării. nu aceasta însă pare să fie calea urmată de sistemul Sāṃkhya ce vrea să confere realitate opoziției *puruṣa vs. prakṛti*.

dacă momentul e ireal atunci totalitatea manifestată e ireală, singura realitate posibilă constând în efortul fiecăruia de a se identifica cu sensul liberator al spiritului, fie în direcția scindantă autoafirmativă, fie în cea mult mai dificil de obținut, a recuperării neantului ca pe un fel de paradis pierdut; individul în aparență iluzoriu ce-ar izbuti asta s-ar ridica deasupra spiritului, realizând tendința inconștientă a spiritului, singura ce dă realitate opusului lui, inconștientul subiacent. această tendință inconștientă a spiritului de a se recupera ca nitescență a neantului sau chiar ca neantul însuși, această orbitoare inconștientă a orbitoarei lui conștiente e chiar “prakṛti”, natura constrângătoare și înșelător mimetică, sensibilul platonice.

însă această tendință inconștientă nu reprezintă doar terenul proiectiv al unei naturi inconștiente țesute din tendințe ci și interfața cu scufundarea euristică a în-sinelui în sine, scufundare ce, în ciuda paradoxului direcțional, păstrează aceeași distanță structurală față de neant ca și expansiunea spiritului; căci ar fi o eroare să se creadă că, prin poziția lui, în-sinele ar fi mai puțin orb față de adevărul neantului decât spiritul.

diferența, totuși, căci există una, e de tip pur fenomenologic și constă în faptul că, dacă spiritul se proiectează mereu ca altul, legându-se de propria lui proiecție, în-sinele se proiectează mereu ca sine dezlegându-se la infinit spre o destructurare mereu mai abisală. și totuși, în-sinele e mereu nod iar spiritul mereu dezlegare.

această valoare de interfață dintre tendința inconștientă a spiritului și plonjonul destructurant-structurant al în-sinelui ce se eliberează în abisurile de care spiritul aspiră să se dezlege, desfășurându-și libertatea lui proprie în densitățile infinite ale constrângerii absolute desenează practic un mit indian; căci dacă spiritul și sinele se afirmă primordial ca fenomene – și doar în subsidiar ca structurile de profunzime ale oricărei fenomenologii – neantul din care s-au rupt și care le suportă implicit desfășurarea topologică se poate afirma la rîndul lui ca fenomen, articulîndu-le ca ființă neființa comună!

evident, fenomen implicit, ființa neantului nu trebuie neapărat să se afirme ca *fenoment* (fenomen + moment) explicit – ca ființă pur și simplu. dacă spiritul și sinele – structuri de profunzime fenomenologică – se afirmă deja ca fenomene complexe, complexitatea fenomenologică a neantului – “simplixitatea” lui! – poate fi considerată ca infinită. de fapt, chiar acest termen ar fi insuficient: am putea spune că neantul se dezvăluie învăluindu-se în spirit și sine – între spirit și sine –, în ființă și-n neant însuși, precum și în tendințele inconștiente care le străbat. valoarea de interfață a tuturor acestora el o realizează, el, punctul absolut de divergență și convergență – de divergență convergentă și de convergență divergentă. tot așa cum, am putea spune că prin întreaga complexitate a procesului fenomenologic unde fenomenele sunt ele însele rădăcini absolute ale fenomenologiei, neantul își îmbrățișează propria niteșcență și se lasă îmbrățișat de ea. pentru a continua, trebuie să introducem doi alți termeni: defularea și refularea, însă nu defularea și refularea psihică ci defularea și refularea hipostatică.

noi remarcăm numai psihopatii răului, există însă și psihopați ai binelui, tot atît de nocivi sau chiar mai!

am remarcat cu altă ocazie că refularea psihică, dincolo de un anumit prag, generează o inversare a personalității, în genere de tip Mister Hyde. simetric, am putea afirma și că o defulare excesivă obține același rezultat, de unde introvertiți ce ajung să se comporte ca niște extravertiți și invers.

de remarcant, extraversiunea și introversiunea obținute prin inversiune sînt mult mai acute, mai radicale, mai intense decît cele “naturale”; inversată, introversiunea devine o extraversiune excesivă, chiar periculoasă (criminală) și invers. se poate adăuga că inversiunile pot antrena un fel de fenomene compensatorii, de “atenuare” ce pot lua diverse forme: ipocrizie la introversiunea extravertită, risipă ocultă la extraversiunea inversată etc.

ce se întîmplă însă în cazul inversiunii hipostatice? și mai întîi, poate ea exista? prezintă nitescența originară caracteristici analoge, pînă la un punct, cu cele ale psihicului?

excesul de imagine videază “realul” de orice posibilitate de manifestare și chiar de tridimensionalitatea lui aparentă.

există indivizi în raport cu care lumea își trădează caracterul patologic.

toute histoire est un art des ombres paradoxales car répondant à nul corps!

un trib de pitecantropi, mereu aceiași sau mereu la fel, se asigură de regresul cinic al omenirii!

moartea e consecința inevitabilă a degradării în real a existenței ce-și pierde astfel caracterul de simplă experiență a spiritului, simplu joc al spiritului la sine; ieșirea din existența reală – ca și intrarea – trebuind să fie și ea “reală” se afirmă ca “moarte”! nu moartea e deci scandalul conștiinței ci căderea în “real”!

existența și conștiința sunt incompatibile, ceea ce e un mod de a afirma incompatibilitatea dintre esență și existență.

relația dintre existența ca real și conștiință se numește iluzie și reprezintă expresia veritabilă a alienării.

deci forma de existență proprie conștiinței, esența ei “este” neantul.

sentimentele, mai cu seamă iubirea, sînt bolile finitudinii psihice –
bolile constitutive ale sufletului!

iertarea e doar refulare – nimic altceva!

majoritatea prietenilor sînt prietenii contextuale – *par défaut*

vectorul profund al iubirii e inversiunea!

reciprocitatea ascunde în ea posibilitatea celei mai acute contradicții și
invers!

pentru solitarul consecvent tot ce-l înconjoară e fantasmă!

există ceva exclamativ în idee, poate pentru că există ceva exclamativ
în revelație! invers există ceva interogativ-negativ în sentiment!

refularea și defularea hipostatică fiind forțele originare de inversiune,
cea dintîi apare în funcționarea și chiar esența în-sinelui iar cea de a
doua în cea a spiritului. în-sinele nu e altceva decît refulare imanent-
transcendentă iar spiritul nimic altceva decît defulare transcendent-
imantentă. astfel spiritul se inversează și se adîncește în sine iar sinele
își desfășoară expansiunea ca spirit (yin și yang!), și unul și celălalt
afirmîndu-se, de fapt, ca inversiuni pure ale nitescenței univoc rupte în
chiar sinea ei. dar putem spune că în același fel expansiunea se
inversează în plonjon și plonjonul în expansiune după cum absența de
partener extern și a oricărei exteriorități a în-sinelui ce-și abandonează
interioritatea ca pe o coajă în permanenta lui în-sinere și interacțiunea
cu un partener fictiv *a priori* ostil ce definește propria putere de
expansiune a spiritului se afirmă ca inversiuni. mereu străin sieși
sinele se cufundă în propria lui în-sinere căutîndu-se la infinit; mereu
străin expansiunii sale, spiritul își desfășoară în neidentitate identitatea
însă ambele procese nu-și pot regăsi echilibrul decît în neant.

în fond, atît negațiile cît și interogațiile sunt structuri afirmative; formal, afirmația e, pur și simplu, enunțul. tot astfel, în limbaj ansamblul timpului (trecut – prezent – viitor) se reduce la prezent. e de altfel foarte simplu de a identifica un conținut negativ în trecut, unul afirmativ în prezent, și unul interogativ în viitor. ceea ce înseamnă că timpul se definește ca o topologie logică. putem spune deci că prezentul reprezintă limita constituită de subiect într-un flux ipotetic. caracteristica acestui flux ipotetic e că el se îndepărtează de limita-zero a subiectului în ambele direcții definite astfel. prezentul e o analitică a subiectului! ca și, în genere, timpul!

putem din acest punct de vedere să definim neantul ca subiect universal și, simultan dar non-concomitent, ca pe un transformator axiologic.

orice constantă, oricum am defini-o, neagă variantele pe care le face posibile; originea nu e pur și simplu o sursă ci și un prag spre altceva.

sinele ca oglindă dublă – plonjonul, în acest caz, e imaginar catoptric.

prin act trebuie să înțelegem pur și simplu reciprocitatea cunoașterii; actul e interacțiunea gnoseologică prin care simpla opoziție subiect-obiect e depășită (v. David de Michelangelo).

spațiul poate avea uneori fluiditatea, evanescența timpului; în asemenea cazuri adevărul iluziei îmbracă forma înșelăciunii timpului.

nimic nu pare mai deprimant pentru unii decît reușita; căci ea îi angajează spre noi eforturi și responsabilități pe care le detestă.

a visa o izbîndă care vă izolează de orice acțiune ulterioară, iată țelul lor intim. pietrificată printr-un succes fabulos, existența i-ar lăsa liberi să trăiască o viață onirică, destul de banală în fond.

crud spus, ei preferă voluptățile veleității reușitei concrete și asta contra oricărei teorii a vocației!

orice scriere ține de o artă subtilă a rescrierii ce tinde spre una și mai subtilă încă, rareori atinsă, a descrierii. scriitorul descrie iese din literă.

suntem grimasa colectivă a tuturor eurilor noastre simultane dar non-concomitente!

iubirea, ca orice obsesie, se bazează pe substituție, e, deci, un fenomen catoptric.

sinele nu poate fi atins pentru că nu se atinge singur chiar dacă inversarea îl proiectează ca spirit (misterul asimptotei); tot astfel, spiritul nu-și limitează nicăieri expansiunea transcendentă – proiectată ca plonjon infinit în sine al sinelui – respingându-și etern virtualitatea umbrei prin care se îmbrățișează.

și totuși, tot acest proces grandios al transcendenței imanente și al imanenței transcendente poate fi subit stins de neant – singurul adevăr al transcendenței, atât de alienant convențional, altfel.

prea târziu, odată împlinit, stinge nu numai nostalgia ci și ființa care aspira, adică ființa pur și simplu.

intuiția în pura ei abisalitate e în-sinele însuși scufundat în în-sinere; căci precum în-sinele intuiția nu se înglobează și deci nu se determină decât prin infinită excludere; constanta ei mereu vidă e plonjonul abisului în sine iar determinarea ei, variabilele pe care le lasă în urmă, forma ei mereu abolită și doar astfel multiplă.

e extrem de interesant de analizat felul în care sinele auto-analitic și spiritul auto-sintetic realizează un concept semiotic fundamental: cel de **centru!**

structura formală a gândirii și cea a timpului sunt identice. În fond, timpul nu-i decât devenirea gândită e deci firesc să se supună și să includă schemele gândirii; am putea chiar spune că prin timp inconștientul imită gândirea!

evident, determinația fiind negație, veritabilul universal e neantul; în el se realizează perfect implozia sinelui și explozia spiritului.

cerul și pământul șterse – numai firul orizontului

în anumite cazuri minciuna e cea mai tenace manifestare a iubirii – a unei iubiri, desigur, monstruoase!

ce experiență stranie e bătrânețea! îmbătrânind, corpul se detașează de noi, rămîne-n urmă sau o ia înainte, intră într-un fel de euforie masochistă a autodistrugerii, într-un sens, sfîșie toate travestiurile, toate măștile, toate iluziile reziduale ale vieții!

există numere ce se sustrag calculului și se oferă exclusiv contemplației...

o operă fără premii, fără recunoașteri oficiale – abia semnalată – catastrofa liniștită a capodoperei...

totalitatea solitudinii revărsată în fantasma lumii – singurătate regăsită în lumea abolită.

sânt înconjurat de un rezervor practic infinit de dezamăgire – eu, atât de bogat în eșec!

prin extraordinara lui capacitate de expulzare, de desinare în în-sinere, sinele ce răspunde analizei autoanihilante a semnului deplasează centrul printr-un plonjon infinit abisal, un centru ce se determină și se neagă spre profunzimi mereu neistovite, un centru ce nu-i niciodată *destul* centru sau mai exact un centru ce e mai ales

vîrful unei cunoașteri de sine și a unei excluderi din sine neistovite.
centrul analitic – supra- sau sub-analitic – al sinelui e deci o
extremitate mereu exterioară, tocmai prin supra-abisala ei interioritate,
planului deja definit, volumului gnoseologic deja distrus de infinita lui
afirmare negativă. dîră în abisul propriei lui autocunoașteri, sinele se
suprimă eliberîndu-se perpetuu ca mai-în-sine.

situația spiritului e simetric opusă. centrul lui, absolut ocultat de
infinita lui expansiune sintetică ce se cuprinde și cuprinde diversul ca
aspect suprimat și astfel integrat – centrul lui, deci, e un punct-sursă, o
origine niciodată detectabilă, învăluită în strălucirea sintetică a
energiei lui vectoriale, triumfînd mereu asupra neantului pe care și-l
ascunde și pe care-l exprimă, inversîndu-l cu o intensitate egală cu
aceea a forței sale de ocultare. spiritul se afirmă cucerind un exterior
de ruptură, un exterior pe care și-l inventă singur și care constituie de
fapt veritabila lui interioritate.

faut-il voir dans l'obscurité de l'inexplicable le pendant d'une
noirceur morale? et l'incognoscible est-il le mal?

trăiesc într-o lume plină de trecut, aproape fantomatică de tot trecutul
care persistă

pentru Proust timpul e un mister al lucrurilor și lucrurile niște
simboluri ale timpului; în fond, asemenea binomului sine-spirit, fiecare
lucru e simultan dar non-concomitent semn al unui sens ascuns și
simbol al aceluiași, numai că semioza lucrurilor e considerabil mai
“scurtă”, considerabil mai “țeapănă”.

din punct de vedere moral traiectoriile noastre (ale cîtora!) sunt
decepții reinterpretate conturînd treptat o sabie melancolică și feroce –
de samurai!

scrisul e regăsirea permanentă a tot ce n-ai fi putut pierde vreodată...

schijele anamnezei străine – transcronii stranii

o cameră ectoplasmică straniu neuronală

plînsul ca o floare presată

privirea îngerilor provoacă poate cancerul – cei ce se sinucid vor să-și regăsească nemurirea – mesajul

arunc pietre – păsări – silabe – dispariții – absențe

echivocul neantului: conștiință pură sau inconștient pur – Ianus

cunoaștere absolută a priori, suprimînd, în chiar posibilitatea lor, toate determinările și toate diferențele pure, neantul nu poate fi, gnoseologic vorbind, decît cunoaștere a nimic, cu alte cuvinte inconștient absolut *a priori*. numai că în inconștientul *a priori*, astfel dedus *a posteriori*, constrîngerea suprimării diferențelor e absentă și diferențele se pot afirma ca libere, întru nimic diferite structural vorbind, de inconștientul însuși. inconștientul încetează prin urmare a mai reprezenta o față structurală a neantului, multiplul, alteritatea și toate celelalte momente trădînd tendința inconștientului de a se organiza ca lume.

mă simt părăsit nu de lume, nu de figuranții jalnici ai acestei abominabile lumi ci de tot ce am mai intim, de minele însumi de dincolo de mine însumi, de asfixianta mea tristețe...

soluția acestui echivoc gnoseologic al neantului constă în a recunoaște inconștientul ca un “aliment” gnoseologic al unei cunoașteri pure *a posteriori*, menite să confirme, să verifice, să ofere un obiect transcendent cunoașterii pure *a priori* a neantului. în acest fel, în loc să se scindeze pe linia dublei lecturi “schizofrene”

conștiință/inconștient, traiectorie sinuoasă și echivocă ce constituie structura însăși a subiacenței ca principiu indefinit al alienării, neantul se oferă pe sine însuși ca obiect, ca lucru în sine al unei valențe cognitive pure, *a priori* și *a posteriori*, cea dintâi punând prin transcendența ei negativă ceea ce a doua suprimă ca transcendență pozitivă indisociabilă. idem inconștientul e pus numai ca suprimat, neantul afirmându-și neantitatea și confirmându-și structura de conștiință *a priori* pură! căci conștiința *a posteriori* avînd doar un sens de verificare se suprimă ca semn în sensul ei *a priori*.

conștiința *a priori* e vidă, conștiința *a posteriori*, plină de negațiile propriilor ei determinări!

gustul crepuscular al veștedului – toamna plină de amurg

originar finitudinea nu poate fi funcție de contur ci un diferențial, o “sciziune” poate, posibil vector al infinitului, temeiul inversiunii lui indefinite – subiacența...

cer înroșit de unghiile unor zîne invizibile – posibil nimfomane

își mîngîie părul de parcă s-ar masturba – onanie capilară

straniul Homuncul al lui Wagner (!) ca și Euphorion, simbolul euforic al poeziei zămislit de frumusețea fecundată de setea de cunoaștere, sunt ambii proiecțiile sublimite ale embrionului lui Gretchen, ale avortului sau infanticidului ei! prima parte strînge realitatea sordidă a proiecțiilor fantastice ale celei de-a doua părți!

monter sur des sucs – sur un échelle de sèves

citind, ne răsfoim respirația

forma cea mai pură a personalității noastre, aceea pe care n-ar trebui decît s-o dezvoltăm, nu s-o alterăm, se constituie în adolescență.

paradoxal, corupția cea mai profundă se asociază, de regulă, cu o regresie spre copilărie – spre copilărie chiar! –, adică spre o zonă anterioară constituirii prime a personalității. corupția e un infantilism!

anamneza? neantul e anamneza!

purtăm în noi un personaj vid ca un imens frate amnezic; gândindu-l, înțelegem că moartea nu e decît un aspect, ca și viața, precum și că există neîndoielnic o simultaneitate non-concomitentă între, cel puțin, aparențele ființei și cel mai profund neant.

déesse de détresse

conștiința e mereu un celălalt

mișcarea browniană a ființei umane – culori migratoare

singurul moment de miracol la care ne putem aștepta, pe care putem conta, e propria noastră moarte!

sălciile ning în umbre adâncimi suplimentare apei

infernul însoțit, radios, splendoarea infernală a mirajului cu razele ritmate în trepte într-o coborîre ascendentă spre evanescență.

apoteoza de cuvinte a lucrurilor – lucrul se realizează doar devenind cuvînt!

Sade vede rădăcina romanului în mit!

fără îndoială, umbra naturii, singurătatea spiritului, e vastă, însă dacă ne speriem de umbre sîntem sortiți să rătăcim în labirinturile lor!

Hokusai – omul care vedea cu mâinile!

păsările ning ca niște fulgi – alunecă asemeni frunzelor toamna prin aerul pietrificat și transparent

electricitatea albastră îmi cîntă din degete

mirajele aerului și eșarpele zăpezii – aerul respiră prin zborul ce-l străbate!

am detestat să cunosc istoria Indiei, poate pentru că a cunoaște istoria unei țări, a fi pasionat chiar de ea, implică o înstrăinare, o distanță sau o empatie orientată ce reduce raportul cu țara respectivă la un interes obiectivat. mai exact încă interesul istoric e un interes al eului mai mult decît al intelectului, o identificare cu euri extraordinare prin care ne împlinim cumva o anumită categorie a aspirațiilor. la India însă m-am raportat la planul spiritului, intruziunile eului apărîndu-mi futele și compromițătoare. la fel mă dezinteresez de biografiile geniilor, planul anecdotic apărîndu-mi, în cazul lor insignifiant. excepție evidentă: geniile istoriei înseși – cuceritorii, a căror viață e istorie!

oamenii – nu animalele – lipsesc în lumea asta

neaua ca un parfum al orizontului invizibil – zăpada ca o viziune, un miraj – o proiecție în alb evanescent a deșertului!

feminitatea impoastore își travestește natura skiatică în maternitate fictivă – maternitate vidă, a nimănui, de vreme ce nu poate fi a spiritului

“le manque de franchise et de volonté”: ipocrizia, lipsa de sinceritate ca lipsă de voință și de caracter!

nu te construiești niciodată destul

...după această ceață gri în frigul căreia se cocea parcă o crimă ce avea să zămislească scena onirică pe care o trăiam scriind-o...

ne îndrăgostim din anxietate mai mult decît din dorință – dacă dorința, de altfel, e altceva decît anxietate!

prin așa-zisa iubire ne trădăm singurătatea...

naivitatea veritabilă antrenează un fel de expiere inconștientă pentru toate elementele și evenimentele vieții, expiere în care individul nu se recunoaște și din cauza căreia suferă ca de o persecuție a celorlalți; persecuție pe care naivitatea o atrage și care devine efectivă. însă chiar această expiere ascunde, de fapt, o repulsie, evident, tot inconștientă, față de tot ce poate dori în chip conștient individul lovit de naivitate – această ciudată anamneză amnezică.

prin M. propria lui lene, mai mult, propria lui ratare îi apărea ca un act nobil și generos – inerția se identifica astfel, în chip obscur, cu un soi de narcisism moral.

n-am să mă sacrific decît pentru neant – pentru adevărul neantului – însă pentru nimic și nimeni din lume!

punctul vulnerabil e o deficiență a voinței după cum invulnerabilitatea e voința integră!

binele nu interesează societatea ci individul! ca și adevărul!

nimic nu poate apare – nu se poate interpreta mai ușor ca multiplu decît neantul!

eul nu e și nu poate fi o entitate în sine ci exclusiv organul judicativ al constatărilor care ne leagă sau dezleagă – o simplă funcție!

“l’amour est fixation de l’angoisse”

poate cuplul nu există decît pentru a dezvolta în noi telepatia, nu androginia, cum visa Platon, telepatia și alte competențe parapsihologice; gelozia, de pildă, nu e poate decît o schiță grosolană a telepatiei!

într-un fel, femeia, acest vector al alienării, funcționează inconștient ca indiciul plenitudinii singurătății noastre.

telepatia, ubicuitatea, pancronia.

gelozia, această telepatie aspirată, întoarce chipuri embrionare în direcții imposibile.

nu putem trăi decît înșelîndu-ne unii pe alții. viața însăși nu-i decît înșelăciunea reciprocă prin care *sîntem* din ce în ce mai puțin.

viața e furt, existența, asumare inteligentă a golului restant!

ne digerăm multiplul spre un unu ce ne depășește!

familia e un infern închis în infernul social!

cu toată figura redusă la cearcăn...

lumina spirituală, realizarea depinde exclusiv de imobilitatea mentalului

pentru Proust memoria e un fel de substanță a semnului – un halou ce, asemeni simbolului, nu atinge sensul mereu evaziv, dar îl exprimă.

încercuit de marionetele trădării care fac cu schimbul!

anotimpuri lichide

verdele cojit al ierbii – cojile de verde ale frunzelor

portocalele își varsă cojile-n crepuscul

Proust e un Platon al orizontalului, deși în valuri; totuși în planul literaturii lui lichide, verticalul se reflectă, însă ca “diferență tulburată”; anamneza orizontală proustiană...

lucrurile nu înseamnă nimic, faptele înseamnă ceva, cunoașterea înseamnă tot

frate doar nenăscutul – tată, doar neantul

îmi pun comprese de fantasmă pentru că sînt rănit din cap pînă-n picioare – însă pe dinăuntru!

sufletul meu e marsyas! marsyas a devenit muzică după jupuire!

ouă de lumină – inimi incerte ce bat ca să se nască

în fond, poate că forma autentică a timpului, dacă se poate spune așa, e mai apropiată de forma omului decît de cea a spațiului. de altfel, dacă am defini spațiul qua conținut pur, nu înseamnă că timpul trebuie definit la rîndu-i ca formă pură?

încetinind timpul intri în structura lui, te identifici cu el!

textul identității se schimbă în funcție de context!

copacii ca alge răsărind din oglinzi!

lumea nu e decît voma unor oglinzi demult dispărute!

numai neantul poate reîmprospăta, abolind lumea, existența veritabilă
– *existența de esențe*

imaginile ies din mare – imensa oglindă magică a inconștientului

frumusețea e forma anamnezei încă inaccesibile altfel decât ca reflex;
frumosul e anamneza însăși extatic realizată

pentru ortodoxia cosmologică, simplul fapt că respirăm e o
infracțiune, sîntem infractori ai gîndului și conștiinței

conștiința, forma pură, se ascunde poate în timp

schema iubirii: dorință + obstacol

schema 2: iconismul

eventual interacțiune

toate împlinirile nu ne răsplătesc pe noi ci cadavrele noastre; succesul
postum e felul în care sîntem felicitați că, în fine, am murit!

toamna mumiilor

totuși există un raport între conștiință și durata vieții – pozitiv sau
negativ

singura formă de bună însoțire e singurătatea, libertatea se măsoară
după calitatea singurătății.

prin numere transfinite poți ajunge – printr-o totală diluare a gîndului
– la numere absolute, superioare simplului infinit; astfel numărul
apare ca o categorie antropologică și, în ultimă instanță, mistico-
soteriologică!

satisfăcut nu sunt niciodată, nu mai pot fi – parcurg doar un multiplu al rănilor. numai copiii, uneori, mă mai împacă!

tot ce înțelegem, tot ce memorizăm ne dezvăluie neantul ca pe un fruct infinit de subtil și paradoxal doar intermitent inaccesibil – căci inaccesibilul e singurul mod în care neantul ne devine “accesibil”

jocul vîrstelor trebuie să înceteze!

sau mai degrabă, tocmai, vîrstele trebuie să devină simplu joc – simultaneități non-concomitente!

memoriile conjugate construiesc un spațiu care fără să fie poate cvadri-dimensional nu mai poate fi rezumat la cele trei dimensiuni și față de care prezentul realității imediate este abia un fel de schelet

tunelul fantasmatic ce ne unește cu tot ce scheletul realului separă – schelet, căci format doar din limite

“ideile” sunt aspecte ale timpului multiplicat de memorie și diluate la infinit de imaginație

chipul iluminat de cuvinte și cumva în contradicție cu ele pare masca unui impostor, un flux de dezamăgire ce se depărtează mereu de arhetipul presupus de verb.

poate dacă am să culeg toate scînteile voi aprinde un foc care va arde noaptea! cum va arăta oare această cenușă a nocturnului ?...

ansamblul formelor și informului naturii articulează inconștientul!

femeia e spirit alterat! auto-trădat!

în fond, lumea nu-i altceva decît rușine!

Carnet de idei VII

sau

Carnetul nocturn

dezvoltarea intelectului e, mai ales, o dezvoltare a amneziei, reamintirea consolidînd înțelegerea dar reducînd capacitățile analitice, esențialmente proiective, devenite inutile.

inteligența constă prin urmare în suspendarea cunoașterii și construirea unor modele gnoseologice analoge cu conținutul uitat.

paradoxal, în creștinism, paradigma – spiritul! – asigură un raport participativ orizontal, nu vertical ca în platonism!

adevărul este că clasa sacerdotală a oricărei religii e incapabilă să creadă într-o formă oarecare a divinului ce i-ar nega prerogativele – să creadă, adică să accepte! din acest punct de vedere, există un conflict radical latent între preoți și divinitatea pe care pretind că o slujesc și, de asemeni, între aceiași și libertatea spirituală a oamenilor!

pe de altă parte, problema cu care au fost confruntate toate spiritualitățile ar putea fi formulată astfel: care sînt limitele cantitative și calitative ale salvării? soteriologia individuală rămîne cantonată la individul însuși sau antrenează *ipso facto*, salvarea umanității întregi, respectiv salvarea instantanee a lumii?!!

și pe de altă parte, pînă la ce nivel merge salvarea? se cantonează la nivelul simplului “paradis”, replică idealizată a lumii suprimate, situație dificilă în cazul universalizării salvării unui singur individ, ce trebuie atunci singularizat, sau atinge dimensiuni impersonale și absolute (vidul, neantul). în acest din urmă caz, suprimarea lumii riscînd să antreneze suprimarea integrală a ființei sub toate formele ei!

tot ce e îmi datorează!

dacă vidul primordial (*tehiru*) se obține printr-o tresărire contractilă (*tsimtsum*) a divinului (*en sof*), vidul acesta trebuie să mai conțină, pe lângă diversele particule fotice, un fel de nitescență de fond ca un fel de fantomă a divinului prezent-absent – demonicul!

lumea e ceea ce e cazul să fie – neant, iluzie sau vis!

toute pensée véritable est non-sens, toute pensée fausse – bon-sens!

le faux est utile et inutile le vrai; le faux fait mais le vrai défait...

adevăruul femeilor e o minciună crezută – loialitatea lor, o trădare uitată!

vitalitatea unui om se măsoară după aptitudinea de a fi trădat!

speranța ucide realizarea!

indiferența e sublimarea supremă a urii!

terorismul reprezintă, între altele, continuarea și intensificarea fenomenului de accelerare a istoriei care a dus și la căderea comunismului! ce ne mai așteaptă?!!

prin iminență imanența se preschimbă în transcendență

sînt plin de chei și totuși sînt încuiat în lume

lucrul cel mai penibil în succes e că accentuează decalajul cu propria noastră mortalitate – el, ce ne conferă această nemurire factice – și, poate și mai mult, față de viitorul nostru cadavru ori viitoarea noastră cenușă!

lumea valorizează mai ales angajarea, deci răul!

iluzia generează cruzimea! invers, în cruzime se poate distinge sentimentul irealității victimelor! deci al propriei irealități!

ce vrea lumea? să hrănească multiplul divizînd și anemiind unul! psihologic, culpabilizîndu-l!

de-miracolele – dez-astrela

dacă schisma exprimă în parte eșecul reînnoirii religioase, ateismul, ca renunțare masivă la religie, ia locul schismei

ateismul e una din soluțiile radicale ale teodiceii, anume paradoxul unui Dumnezeu simultan omnipotent și iresponsabil, deci ineficace, iar, la urma urmelor, inutil!

multiplele crize messianice ale evreilor, criza structurală a creștinismului și cea funcțională a islamului indică toate eșecul Dumnezeului personal!

în fond avem de-a face cu un eșec general al eului sub toate formele sale

Sabbatai Tsevi e Messia stîngaci! un fel de avatar al Dumnezeului parieur din Iov

dacă paradoxul este acceptat ca dogmă religioasă *orice* explicație, *orice* teorie, *oricît* antinomistă devine posibilă!

pe de altă parte, existența spirituală nu poate fi înconjurată doar de “miracole” ci, într-o și mai mare măsură, de nemiracole, de “miracole negative” – printre care figura trădătorului escatologic! antimiracole ?

abjur lumea cu tot ce-i în ea și nu recunosc decât Omul liber de toate legăturile!

Omul relațional – fără calități și fără umbră!

Omul solitar absolut liber!

de ce o multiplicitate fictivă ar fi mai legitimă decât o unitate autentică!

or, dacă inautenticitatea n-are sens, compasiunea și mila sînt structural abolite!

idem dorința etc., de fapt, toate sentimentele al căror domeniu de aplicație nu poate fi decât multiplul (actual sau chiar virtual).

trebuie deci văzută în subiacență rădăcina (suprasinteza) tuturor sentimentelor precum și a orientării exterioare a ideilor

separîndu-se de spirit și chiar de intelect, eul nu devine oare sursă de privire – ochi al obiectivului, chiar transcendental? în genere, separarea inferiorului de superior nu constituie o bază a percepției – oricît inefabile?

rezidualitatea prezenței noastre în planul inferior – deci, din nou, o formă oarecare de “eu” – creează premiza unui soi de percepții “de jos în sus”!

dar este această percepție integral veridică...

cît timp percepția “obiectivă” subzistă, subzistă și “eul”!

messianism: structural messia nu poate fi un individ ci doar neantul sau, eventual, spiritul!

totuși, independent de escroci, anumiți indivizi de excepție pot provoca o stare de spirit messianică, ce nu poate însă depinde doar de calitatea emisiei și nu se poate realiza decât în funcție de calitatea recepției. în fond, simplu concept de criză! emisia messianică!

altfel spus, messianitatea e sau un pur fenomen transcendent sau un fenomen colectiv indisociabil de amploarea și intensitatea recepției!

evident, în al doilea sens, messianitatea vizează o anume destrămare a țesutului māyic! deci tot neantul...

o trezire provocată de clamoarea personajelor visului prin vocea cărora visătorul vrea să se trezească!

afacerile “falselor” messianisme sau reputeate ca atare – inclusiv creștinismul pentru evrei – maschează dar și dezvăluie conflictul paradoxal dintre sacerdoțiu și divinitatea însăși pe care acesta o “slujește”, între magia rețelei textuale tradițional constituite și libertatea divinității de a se manifesta cum, când și oriunde-i place! astfel “romanul” scripturilor tinde să devină închisoarea spiritului.

orthodoxia strictă, legată de litera tradiției, e, prin urmare, o formă feroce de ateism sau, poate de metateism antifilosofic, rigid ritualist!

nu te poți elibera de lume decît eliberîndu-te de toate legăturile – eliberîndu-ți mentalul prin ură sublimată în indiferență, prin dezgust sublimat în seninătate.

“pacifismul” cupidității, al capitalismului adică – vom vedea!

iudaismul e ca un os – creștinismul e ca un hoit îmbălsămat, parfumat la suprafață și împutit în adîncime – islamul e ca un idiot încă viu! deși se mutilează singur... rămîn “sectele statului”! (masoneria e romanul putrefacției)

eliberarea vine din conștiința absenței legăturilor...

sau, legăturile fiind, cînd cel legat lipsește, legăturile nu leagă pe nimeni, nu leagă nimic...

în fine, absența legăturilor adăugată absenței celui legat nu poate în nici un caz defini o dublă absență!

eliberarea – ce-i aia ?

trei dizolvări: mentalul – eul – intelectul

să-ți dizolvi mentalul înseamnă să intri în vid (să ieși din percepție)

să-ți dizolvi eul înseamnă să intri în transparența luminoasă

să-ți dizolvi intelectul nu mai înseamnă (semnul dispare în sens)

desfacerea nodurilor trebuie să-ți vină firesc (nu trebuie s-o forțezi)

drumul concret nu depășește ci digeră obstacolele

teritoriul individual al posibilului este voința – de fapt, voința e pur și simplu teritoriul posibilului, căci pentru a fi tot asta lumea nu se poate defini decât statistic! lumea e teritoriul statistic al posibilului ce înregistrează ocurențele posibilităților realizate de voință

există o problemă interesantă pe care ar pune-o un al treilea război mondial. actualmente gândirea politică și practica socială occidentală se bazează pe o “teologie” – un fel de dualism teleologic – pe care am putea-o numi “teologia celui de-al doilea război mondial” sau “teologia holocaustului”. întrebarea e: un al treilea război mondial ar spulbera această “teologie”, înlocuind-o eventual cu alta – sau nu?! și o întrebare paralelă: răspunsul depinde oare de învingător sau există, totuși, alte criterii?! pariez pe un nou dualism!!!

cum să scap din vidul agresiv al lumii??

pietate = calmare arbitrară a anxietății, o terapeutică bazată pe placebo! pietatea e mizeria rațiunii practice iar pseudo-filosofia întemeiată pe pietate (înțelepciune sau cum i-o mai fi spunând) este mizeria mizeriei!

nimic psihic nu poate pătrunde în metafizic și metapsihic – deci nici un sentiment!

Demiurgului stîngaci trebuia să-i corespundă un echivalent soteriologic (eventual messianic); pe de altă parte, privit mai îndeaproape, orice messianism e nihilist sau, mai precis, orice soteriologie – complementar și orice cosmogonie, de vreme ce pleacă de la neant – trebuie considerată structural nihilistă!

nu există acte rușinoase! *lumea e rușine* și tot ce se întîmplă în cadrul ei e astfel!

eroismul nu e pur și simplu forma cea mai intensă a curajului; în eroismul veritabil curajul fuzionează cu un act cognitiv transgresiv ce frînge o limită a umanului. altfel spus, eroismul e fuziunea dintre curaj și cunoaștere – sacrificiul neprecupețit al eului, al minții și intelectului. cînd tot ce e sacrificat devine astfel spirit liber eroismul s-a realizat! eroismul nu e deci o etapă spre divinizare ci un proces paralel!

lumina fiind identică cu întunericul – joc de faze, lumina e o fugă de identitate – nu se poate elibera de întuneric decît recunoscîndu-și identitatea cu acesta.

l'homme sauvage c'est l'abîme – soi-même dans l'abîme = soi-même comme abîme

sinele în paradis este sinele-n abis

messia e traiectoria lumii a cărei substanță legică e șarpele!

într-o lume a cărei substanță e rușinea, unde fiecare respiră minciuna și crima, nu se poate vorbi de acte rușinoase – cel mult de o greață universală...

lumea vetero-testamentară n-are o structură encomiastică: nu se poate impune o antropogonie encomiastică într-o cosmogonie non-encomiastică, după cum nu se poate pretinde un comportament transcendental într-un cadru banal imanent. astfel de comportamente ar fi excepții absurde și n-ar putea în nici un caz constitui o normă.

iată o contradicție!

așteptarea messianică e moartă atât pentru evrei cât și pentru restul lumii!

dumnezeul personal a dat faliment – disperarea islamiștilor se exprimă prin bombe – **divinul nu mai reprezintă un orizont!** iată ce înseamnă propoziția “Dumnezeu e mort”!

altfel spus, omul a acceptat hazardul și s-a acceptat ca singur demiurg al destinului său (și al precarității sale – chiar dacă nu și-o mărturisește, în genere) – nu însă un om liber ci unul prins în plasa relațiilor! de aici depresiunea universală în care trăim, tradusă variabil prin știință, libertinaj, relativism etic, cupiditate, corupție, tehnologie, terorism, “politic corect”, feminism, *macism* etc.

toate religiile s-au bizuit pe culpabilizarea omului (ontologică, gnoseologică, morală) – în asta constă, de altfel, escrocheria religiilor. acum religiile sînt cerșetoare, chiar cele care cerșesc cu bomba în mînă! ultima formă a culpabilizării omului– ecologia, această mizantropie dogmatică!

Ismael – Isaac –păcatul lui Abraham – sacrificiul substituit; nu există păcat însă nerespectarea ritului într-o lume care crede în el constituie o greșală gravă!

sufletul e spiritul ca materie rememorat de materia ca spirit – dublă inversiune catoptrică!

libertatea nu merge spre relație ci în sens invers cu ea! libertatea e derelaționare absolută!

al doilea cuvânt fundamental al lui Buber n-are sens, căci în sfera lui *es, ich* devine *es*!

a substitui eșecul prin utopie nu-i tocmai o soluție!

chipul meu adevărat nu e de carne – chipul meu adevărat e de spirit și e spirit!

chipul meu e spirit – sufletul meu e neant!

generozitatea, iertarea e când nu-ți pasă! lumea trebuie să-ți devie nepăsul – nimic mai mult! adevărul nu salvează, adevărul se exprimă!

binele de la rău – de la răul profund – poate să învețe adevărul! răul de la bine nu învață decît strategii!

mămica mea e noroiul care a încercat să mă înghită – ceilalți acumulînd noroiul cu care au încercat să mă stropească sau să mă mînjească – adică, în diverse proporții, să mă calomnieze!

o rază spirituală e o fisură în lume – o voce în opacitatea tenebrei

izolat, arbitrarul devine necesar – deci solitudinea

Matisse (pas Mathis!) – le sacerdote d'un art (presque) absent

brațul din umăr mi-e imagine iar din oglindă, aripă

pentru a fi împiedicat să reușesc, pentru ca răul lumii să se conserve și să progreseze, n-au fost utilizați fățiș contra mea doar tot soiul de demoni ci, mai ales, făpturi pseudo-inocente a căror rea-credință prezentată ca bună era profund întrețesută cu instinctul lor de conservare și chiar cu principiul lor vital – ceea ce le dădea un fel de disperare legitimantă!

există oare variante individuate ale tuturor funcțiilor noastre organice, psihologice și noetice ? există, de pildă, o persoană pură a intelectului, una a eului, a funcțiilor senzoriale – una pentru fiecare – etc.? sîntem un mozaic de individuări obnubilate distincte de noi și urmărindu-și țelurile proprii?

în caz de evanghelie a trădării vai de cei credincioși!

în ce mă privește, pot spune că am avut *une parfaites vie de merde!*
baremi nu din cauza mea!!!

de spiritul de contradicție e guvernată opinia – unde e o recunoaștere se ascunde o dezrecunoaștere – și în dezrecunoaștere, ispita unei recunoașteri stă la pîndă!

frumoasele sînt niște curve contondente – bunele, niște curve cleioase!
de unele te lipești sau te înfunzi în ele fără speranță – de celelalte scapi, eventual, învinețit și cu capul spart! uneori fără cap pur și simplu!

a lipi deci iertarea de femeie e ca și cum te-ai lipi singur de sinucidere!

te poți totuși hrăni din ele ca trandafirul din bălegar!

femela e hipnoza lumii, dezgustătoarea lor “frumusețe” de tiranozauri
nu-i altceva – numai calea imposibilului poartă-n ea scînteierea
adevărului

absolutul n-are voință dar în el imaginația e infinit liberă!
și totuși, voința primă este abisul “cenzurat” de necuprins...

voința e imposibilitatea cunoașterii ca interdicție a cunoașterii – totem
și tabu

figura imposibilității în sine ce se interzice ca obiect!

ca voință sufletul e de natura abisului și e structurat de interdicție! fără
interdicție sufletul n-ar fi posibil, ar dispărea instantaneu!

spiritul, în fond, e numai o cheie pentru neant
adevăratul mister al divinității stă în neantul ei!

lumea urlă la mine cu multiple guri – dar și eu știu să urlu, amuțind-o!

se poate spune că prin crearea statului Israel evreii au renunțat la mitul
lor messianic, furnizînd o soluție istorică escatologiei. însă arabii, ce
nu acceptă soluția istorică, îi constrîng să se reîntoarcă la escatologie –
un paradox destinal în plus! cu ce consecințe?

la picioare, pierdute, se veștejesc petale de umbre

acumulez tezaure subtile de dezamăgire

limite vide – sîntem încercuiți de limite vide, întemnițați în
închisoarea limitelor vide – idei – legi – principii – politiquement
correct...

fapta e semnul dracului – cu atît mai mult – demiurgia!

sîntem atrași în rău prin gest și-n bine prin semn!

spiritul e ca un pistol spre inima iluziei

trista mea existență plutește pe nula-mi viață!

privirea e proiectivă și leagă

Malamoud vorbea pe vremuri, la cursurile lui de ritualistică indiană de naturalizarea artificialului; or, în realitate, exact inversul e adevărat: omul, și cu asta depășim net cadrul cultural al Indiei, a apărut, de la început, printr-o artificializare, la început spontană și intermitentă, apoi sistematică, a naturalului. omul s-a dezvoltat astfel ca o făptură eminentamente artificială, desigur, nu artificială ca un robot (mr. robot!), creat de o altă ființă – deși în miturile sale omul s-a văzut mai ales astfel – ci artificială prin faptul că a creat artificialul. exterioritatea artificială creată de umanoid s-a transformat în interioritatea lui artificială de om. și totuși, prima creație a omului n-a fost un lucru ci intuiția exteriorului însăși prin care ridicîndu-se pe labele posterioare omul a inventat privirea și bipedia – și cu privirea s-a inventat pe sine. astfel, toate obiectele create treptat de om – exact ca niște trepte – și care au devenit apoi posesii, au fost la început pure intuiții-priviri! viziuni, într-un sens! și chiar bipedia, în fond, nu e decît una din creațiile privirii, tentativa de recuperare a unei paradisiace verticalități arborescente pline de stele și crepuscul. căci crepusculul, mai ales, a plămădit, prin privire omul! primii umanoizi au fost poeți – omul a apărut prin poetica privirii, fără nici o legătură cu principiile evoluției darwiniste! treptat, geniul poetic al umanoizilor s-a transformat în

geniu mitico-filosofic! apoi, privind în jos, privirea contemplativă s-a transformat în privire practică, ideile au devenit soluții! științe...

individul se alienează dar omul se descoperă. se descoperă într-o exterioritate din ce în ce mai artificială ce traversează și transcende lumea – o exterioritate ce s-a afirmat ca natură – cosmos – transcendență. treptat, omul nu se mai ridică în picioare în lumea înconjurătoare și nici măcar în cosmos – ci în transcendența spirituală însăși!

la rădăcina dorinței nu e alteritatea, cum s-ar crede, ci singurătatea – chiar și alteritatea nu e altceva decât singurătate...

vidul timpului e spațiul, vidul spațiului e timpul. de la vidul ambelor începe singurătatea – dincolo de care – neantul!

murirea și nemurirea sînt amîndouă miraje – și chiar singurătatea nu-i, în fond, decât temeiul tuturor mirajelor!

māyā e formată din aspecte temporale (trecut etc.) ce constituie împreună neliniștea – ingredient indispensabil al magiei iluziei!

pașii razelor lunii pe cristal de zăpadă

vîntul răsfoiește norii cînd totul e semn

neantul s'exclamă: Unu!

versurile sînt evanescențele sensului

“realul” e mirajul agravat în coșmar

cinism logico-metafizic: “lumea e tot ce este cazul”. de obicei, astfel de lucruri se spun despre adevăr!

o formulă mai tehnică: lumea e o funcție hermeneutică!

ah! dulce ură!...

zăpada miracolelor sub care totul dispare – stins de zîmbet.

zîmbetul evanescențelor plutește pe nucleul neantului din inimă

să respiri neantul cu nucleul

iluzia decolorată se năruie în subterana surîsului

stele frigide – lacrimile scipesc de mult mai departe

pierdut e abisul cosmic în avisul melancoliei

albe labirinturi ce mi se topesc în mâini de parcă acestea le-ar bea

mi-e sufletul sfișiat și mă strădui să-l pansez – dar pansamentele nu țin iar rănilor se redeschid și mai dureroase

o uitare fuge după cealaltă ca un obiect pierdut ce te ajută uneori să regăsești un altul

omul începe acolo unde individul se sfîrșește

ești singur – infinit

infinitul e doar prima fază cognitivă a neantului – în el cunoașterea
infinită se transformă mereu în cunoaștere absolută

îngerul zboară îngenuncheat pe aripile care-l învăluie

îngeri îngenuncheați pe aripile ce-i înfășoară

noaptea mă taie-n felii de silabe

democratura folosește șurubul crimei pentru a ajunge la dictatură

să-ți hrănești inconștientul cu imagini și semne

niciodată nu trebuie să pleci de la ideea că ești nefericit. rănilor
sufletului hrănește-le cu zâmbet. nefericirea e de fapt o sete de fericire
pe care trebuie s-o potolești cu zâmbet. zâmbetul e forma superiorității
care plutește peste evenimente. zâmbetul este un fulg din zborul
absolut al neantului unde zborul însuși nu se mai distinge de aripă.
când zâmbești îți ungi buzele și deci sufletul cu adevărul neantului.

aerul își scufundă privirea în mine – eu îmi scufund privirea în aer –
respirând

iluzia e ca hipnoza provocată de o țesătură de șerpi cu priviri
conjugate

privirea șerpilor din afară întâlnește privirea șarpelui dinăuntru sau a
țesăturii interioare. trăim la joncțiunea unei duble hipnoze.

capul trebuie să fie magnetul tuturor energiilor corpului

trebuie deci să-ți hrănești labirintul

straniu ierusalim prin milenii își năruie sânii

etnicitatea roboților – ce fel de “robotitate” ar mai da și fantasma asta!

în fond “femeia eliberată” se reduce la stadiul de femelă “en manque”
permanent cu vagi accese de feminitate stînjenită! maternitatea lor se
reduce la pensia alimentară!

să hrănești labirintul cu oglinzi pînă cînd culoarele i se preschimbă-n
ferestre

o profundă compasiune transformată-n dispreț! să-ți alimentezi cu
dispreț compasiunea și cu compasiune disprețul – dezgustul chiar!

un concentrat de minciuni, înșelăciuni, tensiuni însîngerate – iată
nodul gordian al iluziei, semioza ei compactă pe unde poți ieși

acumularea ororilor crează poarta – ieșirea prin sinistrul dens!

lumea e o flegmă! la fereastră cu singur îmi respir aripa!

conștientul nu poate exista decît ca finitudine; cunoașterea numai ca
suprimare! conștiința nu poate fi deci decît finitudine înfinit
suprimată, ceea ce înseamnă că în planul conștiinței solitudinea nu
poate fi decît un moment extatico-enstatic iar nu structura deplină a
libertății.

poate tocmai această închidere a libertății în limitele intransgresive ale
solitudinii liberează dinamismul orb al lui *prakṛti*, structura
peratologică a *kaivalyei* constituind subiacența

interesul veritabil al Sāṃkhyei constă tocmai în ceea ce-și refuză: în dimensiunea ei ontologică!

natura e libertatea oarbă ca dinamism gol – transgresiunea preschimbată în producție pură, apoi în producție determinată și-n cele din urmă în necesitate, organizare, destin – limită deci! limita ca principiu al alienării oarbe

subiacența e limita umflată de dinamismul orb al libertății obnubilate de solitudine – limita învăluită în tăcere!

libertatea și singurătatea sînt concepte dinamic contradictorii și totuși analoge!

cu cît trăiești mai mult în afară, cu atît spiritul se ascunde mai mult înăuntru – cu cît trăiești mai mult înăuntru, cu atît spiritul se manifestă în afară

conceptul de masă n-are sens – idem cel de materie

natura, libertatea oarbă, nu vrea cu nici un preț să-și regăsească văzul!

dacă fenomenul e semn, el nu e nimic prin el însuși ci totul prin ce semnifică!

faptul că iluzia are o regulă ori că se prezintă eventual ca sistem nu-i suprimă caracterul iluzoriu, chiar dacă-i oferă un relativ caracter simptomatologic – și asta pentru simplul motiv că iluzia e o lectură pentru o conștiință dată și nu e absolut nimic în afara acestei conștiințe; iată abisul semiotic al fenomenelor!

le phénomène peut se passer d'un sujet mais pas du sujet!

obiectul ca rațiune și esență a seriei e intangibilul imediat concret!

lumea este un instrument de aservire a omului!

“extraterestrii” – teniile inconștientului!

iluzia nu-i doar înșelătoare ci mai cu seamă *toxică!* toxicitatea iluziei e elementul decisiv – *elementul crimei* am putea zice!

de ce nu mă lăsați în pace! exclam eu cu naivitate; dar poate visul să-l lase-n pace pe visător? cu atît mai puțin coșmarul!

cîinii se plimbă prin amurg – intră și ies din soarele gazos al fantomelor...

subsoluri cosmice prin arterele infernului

sordidul ca afrodisiac

în patru labe printre șobolani și prize defecte

femeia – să mănînce un șobolan în timp ce e futută – cu o pulă-n cur, alta în pizdă și cîte una în fiecare mîna – în fine, cu laba piciorului stîng (degetul mare mai ales) – roasă de gremlini iar cu cea a celui drept explorînd o libertate de contrast!

cu mutra culoar pentru șobolani – deși iese cu ea intactă în acordeonul elastic al străzii!

compasiunea rece a buddhismului – mai rea decît cea mai frigorifică indiferență

să-ți scoți mereu dopuri din frunte de parcă te-ai elibera de niște
obstacole indefinite

cinismul orb conduce actualmente lumea – ce nu e decît orbire
colectivă

nu poți să ieși din iluzie cu o parte a iluziei; nu poți să ieși din vis cu o
parte a visului! vrea oare *māyā* să se elibereze de *māyā* ?

moartea nu este ci exprimă obstinația iluziei de a părea reală – e o
iluzie a iluziei! sau, și mai exact, o *veleitare!* pasiunea pentru real a
iluziei poate s-o întoarcă împotriva-și!!!

cafeaua pătrunde prin buze!

stare de hipotermie gravitațională – balul costumat al
imponderabilității!

vrăjitorul roșu pictat cu evanescența euforizantă a surîsului
totul nu-i pînă la urmă decît o farsă cu îngeri-demoni trucați... un
discurs descompus de geometrii compulsive – reciproc
contemplative...

preot al unei “religii” fără Dumnezeu ci doar cu spirit!

garda pretoriană teroristă a capitalismului nocturn / crepuscular /
monoschizofren!

lumea-i un spațiu de substituție

tout gouvernement gouverne par la haute trahison rebaptisée “raison d’État”!!!

originea e un pasaj critic – o întrerupere a străfundului

sibile de silabe

infernul locuiește orice formă politică – democrația îl refulează,
dictatura îl defulează!!! de unde fascinația celei dintîi pentru cea din urmă!!!

nu poți fi om decît asumîndu-ți neantul și vidul

poate că drogurile inversează exteriorul și interiorul ca și cum masca
obiectelor ar fi digerată de acizii circumvoluțiunilor iar creierul ar fi
un straniu stomac! circumvoluțiunile ca niște intestine neuronale – și
poate și invers!

o mîină între umbră și imagine – cu realitatea suspendată

paradisul prin absență – infernul ca prezență retractilă – și undeva
între ce nu este și ce n-a fost – basmul realității în genere

pe femei, actuala formulă alcătuită din creștinism și capitalism tardiv
le aranjează; altfel spus, le aranjează această combinație de pietate
superficială și permisivitate cvasi-totală.

father, smuggle me out of this world!

importantă nu e tabăra ci continuitatea iluziei – pariul permanent al
mirajului

brizele abrazive ale porturilor stranii / bizare ale bizarului

o gândire clară și o natură contradictorie pot da împreună rezultate destul de haotice – ba chiar devastatoare!

văzut mai de aproape, Sun Tzu începe să mi se pară destul de primitiv!
a înlocui violența prin viclenie nu mi se pare un veritabil progres!

pentru a învinge lumea trebuie să înțelegi înțelepciunea deficicientă pe care se bazează ca și înțelepciunea incompletă ce o contrazice

cunoașterea se vădește o activitate pasivă – paradoxal contradictorie – când decunoscutul e net superior cunoscătorului!

răul lumii nu e accidental, răul lumii e structural și destinal – mai mult, *protejat!*

a suporta ca autoritatea ta să fie încălcată îți dă, poate, o mai mare forță interioară; a-ți digera frustrările îți dezvoltă eul!

eu dezvoltat > intelect extins > anxietate dizolvată

a te simți mereu amenințat, chiar pe drept, *mai ales* pe drept – te îngustează!! iar îngustarea eului antrenează intensificarea anxietății!

cruzimea erotică e stîrnită natural de femeile ce trezesc simultan dorință și dezgust!

cum se combină originarul cu nostalgia? e nostalgia amnezic – anamneză – sau o tulburare fuziune a ambelor? și față de originarul însuși poartă nostalgia distanța alienării sau transparența și apropierea regăsirii? inevitabilul sau certitudinea recuperării?

într-un sens, erudiția măsoară impotența intelectuală a omului!

un om vil nu poate fi în același timp viril!

dumnezeu nu revelă ci *se* revelă – de aceea e complet dement să i se atribuie vreun text!

pentru mine reușita nu poate fi decît o singurătate confirmată pe care o impun și mi-o impun!

cred că lucrurile stau astfel: prin toată înțelegerea și intuiția mea, prin tot ce învățasem și eram pregătit să cred, pentru mine reușita nu putea fi decît o poveste, nu putea avea decît un caracter narativ. nu putea fi decît împlinirea unei ființe-text (e curios cum am găsit aproape întâmplător – sau neîntâmplător – în facultate constructul ăsta). conștiința mea chiar era o narațiune. or, experiențele mele mistice – prima m-a luat prin surprindere la 19 ani (prima de care am fost oarecum conștient) – m-au confruntat cu un tip de realitate atextual pentru care nu eram în nici un fel pregătit. știința mea narativă a plonjat într-un vid total lipsit de narațiune și care refuza sau nu putea să-mi povestească ceva. în locul textului așteptat mă întâlneam, nu! întâlneam cu tot eul meu narativ o pură paradigmă, o schemă scufundată în abis. nu încă în neant căci, paradoxal, neantul l-am intuit narativ, prin narațiunea filosofiei și a poeziei pe care, realmente, le-am descoperit tîrziu. n-am putut accepta deplin acest tip de experiență anarativă și atextuală și, în parte, m-am sustras ei, fără să-mi accept însă eșecul, ci revenind mereu la atac, dîndu-mi mereu o nouă șansă. de altfel, poate nu doar eul meu ci sufletul în genere nu e pregătit pentru astfel de experiențe, nu poate intra nu doar în plenitudine, în pleromă, cum spune Valentin, ci nici măcar în vid, în kenomă. nu poate intra pentru că nu poate rămîne, pentru că nu poate accepta absența poveștii. invers, textul lumii nu m-a acceptat pe mine, vidul ei, mi s-a sustras în același chip dar în mult mai mare măsură decît m-am sustras eu vreodată paradigmelor misticii. iată de ce, în cazul meu, reușita nu poate însemna altceva decît deplină solitudine, fie prin suprimarea lumii înseși, fie prin suprimarea mea într-o poveste fără poveste în care să mă pierd găsindu-mă. și iarăși, iată de ce unica mea experiență mistică deplin reușită *à mon insu*, s-a realizat prin scindare, prin separarea eului meu diacronic de spiritul sincron ce și-a putut împlini astfel nestingherit schematisme abisale. și poate în această scindare se ascunde sensul cel mai deplin al *monoschizofreniei*.

două alternative:

1) sau, în sens valentinian, sufletul e un obstacol total la dezvoltarea spiritului – *trebuie suprimat*

2) sau e posibilă o evoluție – *trebuie sublimat*

de altfel, sublimarea ar putea fi o etapă pe calea spre suprimare!

structura narativă a sufletului nu e însă doar un obstacol ci și un indiciu al nivelului de sublimare

$E = mc^2$: materia și energia nu sînt decît aspecte mediate cuantic.

“energia” se poate aspecta ca “materie” și invers – o structură limitată materială poate fi aspectată energetic și invers – dar materia e ocultare și aparență, chiar dacă aparență profundă, mult dincolo de orice posibilitate de percepție, chiar tehnologic asistată; căci materia e văl – în timp ce energia e *text, mesaj*, chiar dacă în nici un alfabet sau sistem de semne accesibil; într-un sens, e cheia propriei noastre transcenderi!

ce-ar fi lumea fără bosonii lui Higgs!

gama aspectelor poate însă să fie mai largă: vid – energie – materie – conștiință...

jocul total la aspectelor = *māyā*

jocul undă-corpusul se dovedește mult mai complex decît pare la prima vedere

teoria aspectelor – *māyā* – unifică teoria relativității cu teoria cuantică și le transcende – OZN

orice ar fi, *extraterestrul* exprimă un soi de transcendență a domeniului științific! și, în același timp, un eșec!

intelectul nu e o structură ci o funcție interactivă “spirit” / “materie”
ce poate dispărea ca un miraj; la fel, toate funcțiile cognitive; eul
identitar vid e mai persistent

cei slabi se învâluie în înșelăciune și-și folosesc isteria ca armă!

perfidia combină anxietatea, disperarea și minciuna ca și adevărul cu
reaua-credință

combinarea adevărului factual cu o interpretare de rea-credință
reprezintă o tehnică persistentă ce nu exclude, de altfel, deformarea nu
doar a interpretărilor ci și a faptelor!

amenințat cu moartea (prin încurajarea latentă a actelor teroriste, prin
totalitarism polițist etc.) poporul poate uita o clipă dificultățile, dar
dresajul poporului comportă riscuri!

panem et circenses › teroare și jocuri

ca și în politică, în viață nu există aliați stabili ci doar circumstanțe!

abstractizează-ți sufletul și vei reduce zonele vulnerabile

legăturile doar de sânge sunt legături de întuneric

contractele inviolabile, legăturile cele mai sacre sunt doar ocazii
pentru trădare

forma relațiilor tale îți desenează forma destinului

singurul aliat pe care-l poți obține trăind este știința singurătății

mecanismul fantasmării și chiar simpla dorință implică androginia
fundamentală, deși, evident refuțată a fiecărui individ

durerea sălbatic sciatică – e în ea ceva profund monoschizofren

un robespierre fără destin – nedispunînd pentru toți corupții meritanți de-o ghilotină alta decît din silabe și cuvinte! ah! dacă toți corupții ar avea un singur gît iar eu să fiu călăul care-l taie!

d-elf-i-n

întreg creștinismul nu poate avea decît un singur sens: anume că neantul e Omul și că suntem cu toții fiii lui! toți sau niciunul!

messianismul creștin nu poate fi cel al religiei ci exclusiv cel metafizic al neantului! de aceea religia nu s-a recunoscut în el decît alienîndu-l!

“fiii” nu “ficele” – femeile trebuie să se considere spiritual transsexuate sau de nu...

spiritul nu cunoaște decît genul masculin! iată de ce egalitatea femeilor cu bărbații e structural imposibilă deși metafizic inevitabilă!

omul e pneumatofor sau poate să renunțe liniștit la definiție! vreau să spun: la dreptul la definiție!

frica e singura mea ipocrizie – ce se evaporă instantaneu cînd sînt atacat în “punctele vulnerabile”!

agresivitatea celorlalți mă debarasează de ultimele precauțiuni – oricum zadarnice!

delfinul delfic, finalmente elfic!

să fii trădat e preferabil; să trădezi e rău căci atunci când trădezi *te trădezi!*

moartea e schizofrenie – mai precis murind devenim monoschizofreni și ne scufundăm în înstrăinare – sau descoperim neantul prin cunoaștere de sine! de fapt, din punct de vedere al patologiei metapsihice, nașterea și moartea nu sunt diferite!

moartea e monoschizofrenie alienantă sau *cunoaștere concretă*

privirile stigmatelor țîșnesc din miezul pârduit al palmelor

zâmbește și mergi înainte pe barca zîmbetului!

tot trupul nostru și tot netrupul la care aspirăm – știut sau neștiut – e un uriaș ochi orb!

dumnezeu locuiește în suflu de tăcere

luciditate și intransigență – veți fi întotdeauna chemate “paranoie” și “psihoză”

curvele astea care nu mai termină cu mironoselile lor otrăvite...

femeile sînt sticle cu otravă și vid! sau mai simplu – vid otrăvit!

nu trebuie confundate certitudinile relative ale epocilor cu adevărul sinelui și nici acesta cu expresiile lui imperfecte

într-un sens revoluția e o orgie “în masă”

femeia nu există, femeia e absolut inexistentă – iluzie în jurul fie a nimic, fie a sinelui masculin ocultat și obnubilat

de aceea orice i s-ar face femeii – oricât de șocant în aparență – e cu totul lipsit de consistență; ca și cum ai despica miraje cu o secure imaginară... evident, aceasta rămîne o propoziție meontologică!

transcendența suprimă lumea printr-un fel de extaz euristic continuu...

eșecul e o formă de dezvoltare a capacității așteptării – a răbdării, într-un sens!

chiar femininul pur – natura – e masculin ocultat – *purușa – kaivalya*

n. m. e un diletant pretențios și prețios – altminteri lipsit de veritabilă originalitate – ce se comportă ca arendașul literaturii române – “arendășul român”! un generalissim literar cu nasul de sticlă!

cînd tunelul obscurului vieții tale îți pare fără sfârșit – prelungește-ți respirația!

bipedia e precedată de verticalitate – care în copaci nu-i altceva decît o bipedie asistată, ca și cățărarea!

verticalitatea are deci o valoare de refugiu – sau, legată de privirea degajată și chiar de privirea de sus, valoare de dominare. ulterior devine un factor distinctiv! un semn al eticului!

cînd geniul nu plătește cu viața, plătește cu ridicolul! pentru “omul comun” un geniu bun e doar un geniu mort!

imbecilul vede în sfaturile bune pe care i le dai insulte, pentru că prin ele își poate eventual măsura imbecilitatea!

omul a intrat în lume, ieșind! căci asta e de fapt bipedia, intrarea omului în lume și ieșirea animalului! astfel, toate intrările omului sînt, de fapt, ieșiri, toate nașterile lui, morți și toate morțile, nașteri!

sentimentul veritabil e sentimentul ideii ce-i cheamă forma și i-o bănuiește.

ordinea e credință!

mistica e adevăr – magia e putere – religia (în cel mai bun caz) placebo!

desigur unde e adevăr e și multă minciună – însă înțelepciunea învinge toate defectele!

ferește-te de tehnicile omului politic; adevărul nu-i niciodată o persoană – nici vreun “fiu al lui Dumnezeu”! cu atît mai puțin un “popor”! vanitățile colective rămîn vanități colective!

există un profund fond de servilism în aroganta putere rusă!

a călca regulile poate fi stupid sau genial – depinde!

esența bipediei e privirea

așteptarea e uterul labirintului – așteptarea sau, mai degrabă, răbdarea!
larvele labirinturilor în așteptarea fără sfârșit a labirintului!

sensul e moartea semnului și viața simbolului!

nu te teme de răul din tine dar tratează-l cu prudență, fără să-l
contrazici și fără să-l confirmi!

realizează orice totalitate și transcende-o de fiecare dată!

degeaba câștigi războiul dacă pierzi pacea (cazul lui Napoleon și al
americanilor!). există cazuri când pierzând războiul, câștigi totuși
pacea, sfârșind într-o situație mai favorabilă decât a învingătorilor
(Germania, Japonia).

sau ești prea nesățios ca să poți organiza pacea deja câștigată
(Alexandru)

sau consideri războiul câștigat înainte de vreme (Hanibal)

privești cu atenție Libertatea americană și vești recunoaște o Eriniye sau
o Furie!

energia e ființă alienată ce poartă în ea subiectivul învăluit în obiectiv
și funcționează ca o furioasă, furibundă fugă și ocultare de sine!

veritabila libertate americană e răzbunarea!

amenințarea (blestemul?) mi se târăște pe buze ca un zîmbet secund

prin meditație te sporești întru neant și hrănești vidul

femeia e o floare de nervi!

sînt Omul care călărește un Tigru – Dionysos!

cine știe! poate nutririi creierului și vidul vei obține cândva o ploaie a vidului, suavă, ce-ți va deschide spiritul!

hazard – infinit – neant

opoziția lui Max Weber între capitalism rațional și irațional e perfect absurdă și ignoră analogia profundă, atât situațională cât și tendințial eidetică – bineînțeles în cadrul ideologiei religioase – dintre iudaism și protestantism, evident cu enorme diferențe! pe de altă parte, dacă evreii sunt un fel de pionieri în materie de capitalism – în special de capitalism bancar, ca și Templierii – e foarte clar că emergența capitalismului ca sistem triumfător și în plan politic coincide cu emergența protestantismului, ce coincide la rândul ei cu deplasarea centrului comercial dinspre Mediterana spre porturile atlantice!

de altfel, toate structurile pregnante economic din cadrul catolicismului au părut centrului de putere ca dubioase sau chiar deviate din pdv religios (Templierii, Veneția)

rațiunea e din pdv religios o subversiune și un refugiu iar comportamentele libertare revendicându-se de la rațiune sînt adesea opuse conceptului (libertinism) deschizîndu-se frecvent spre scheme religioase paralele (secte) – iraționalism concurent – sau organizații spiritual politice de tipul masoneriei etc.

Weber pare condus de viziunea unei utopii capitaliste ce pare să răspundă implicit utopiei comuniste a lui Marx!

tu mască a chipului pleacă – povestindu-mi și prevestindu-mi despre vid!

rigoarea destinului pare bazată pe bucle temporale implicite ce devin explicite sau nu!

se poate discerne în interesul de tip economic, dar nu numai, o conjuncție confuză între pulsiunea thanatică și cea sexual-reproductivă; mai mult, structural interesele sunt instincte! în ele

agresivitatea și conservarea, deci reproducerea, se combină
inextricabil! de fapt se potențează inextricabil!

idioția turbată înghite, în cele din urmă, *toate* activitățile desfășurate
de om în lume! nu există motivație care să reziste acestei oribile
conversiuni!

paradisurile veritabile sînt tărîmuri intermediare spre vid – *śunya*,
nirvāṇa

există un element colectiv în soteriologia vidului, unul profund
individual în cea a neantului!

“spiritul capitalist” ca și cel “aristocratic” se caracterizează prin
“tribalism”, adică printr-o anume educație și canalizare a agresivității
și prin dezvoltarea unei foarte intense solidarități, nu atît de clasă, cum
se crede, ci de *grup!*

rezultatul e un fel de paranoie elitistă, profund asocială și fără scrupul
criminală!

analiza e indisociabilă de metodologie, tot așa cum concluziile sînt
funcțiile catoptrice ale analizei pe care o reflectă!

metodologie – analiză – rezultat

dacă banul e văzut ca un vector social sau ca un fir al țesutului social
atunci el devine complet inutil: simpla coprezență a doi sau mai mulți
indivizi ar trebui să fie economico-social pertinentă.

deci menținerea banului corespunde cu o formă de alienare reflectînd
nu relația ci raportul de putere – adică puterea ca libertate înstrăinată!

cînd se trece de la liberarea-de la liberarea-asupra alienarea libertății
în putere e deja *un fait accompli!*

să te resorbi – veritabila solitudine stă în resorbție! să te sorbi cu toate
buzele tale ascunse!

veninul evenimentelor!

faimoasa așteptare a luminii soteriologice e nu numai naivă ci și complet eronată: în realitate, nu ne putem aștepta decît la un spor de tenebră prin chiar procesul eliberării progresive a indivizilor și, cu atît mai mult, a vaste categorii de “elite”!

eliberarea spirituală întunecă nu iluminează lumea restantă!

ideile intră în “suprastructură” în măsura doar în care sînt asociate “intereselor” și se lasă absorbite ca vectori ai ideologiei dominante, deci exclusiv în măsura în care sînt *deturnate* de la menirea lor! exact ca avioanele în cadrul unui atac terorist!

trebuie distins individualismul gregar, bazat pe ipocrizie și conformism, de veritabilul individualism psihologic bazat pe autocunoaștere!

matrix descrie destul de corect situația actuală de penitenciar universal al mirajelor; pe de altă parte, setea într-adevăr nelimitată de control a sistemului capitalist acum, comunist mai demult – a puterii cu alte cuvinte – trădează o anxietate profundă nu doar de tip funcțional ci privind propria lui legitimitate structurală!

totalitarismul e o constantă, regimul o variabilă!

subiect sau obiect – iată alternativa! deci om sau lume!

căci structural, lumea e un sistem funcțional în care omul e prezent exclusiv ca exclus! iată de ce lumea e prin definiție totalitară – hiper-totalitară, mai exact!

excluderea umanului e singura formă de prezență a omului în lume!

fluiditatea constituțională și legislativă nu exprimă o veritabilă “stare de urgență” ci ilegitimitatea unei puteri ce înțelege să recurgă din ce în

ce mai frecvent la politica abuzului ce definește cripto-totalitarismul democratic modern!!!

problema pusă de capitalismul actual nu e aceea a simplei cupidități difuze social ci constă în puterea formidabilă de pompă economică și chiar monetară pe care i-o furnizează mijloacele de care dispune. de aici, pauperizarea generală a celorlalte categorii, distrugerea puterii de cumpărare a maselor, distrugere ce nu mai antrenează vreo criză pentru capitalist ci exclusiv pentru populație, și politica de abuz ca expresie a anxietății unei oligarhii în fond iresponsabile, somnambule și depresiv demente!!!

combinația dintre anxietatea oligarhiei și isteria identitară a populațiilor conduce la actualul cripto-totalitarism căruia i se pot prevedea forme din ce în ce mai agresive! (riscuri evidente: accelerarea incontrollabilă a istoriei, mișcări sociale turbionare agravate, o stare de psihoză revoluționară numită “terorism” și înveșmântată în varii feluri, război mondial, eventual atomic)...

ce înseamnă, în fond, raționalitatea profitului capitalist – unde e rațiunea într-o afacere ce vizează exclusiv profitul!

problema veritabilă a lumii ca atare constă în faptul ocult că structura și funcția tind să-i contrazică radical esența, sau, mai degrabă, lipsa de esență! de unde pericolul pe care-l reprezintă pentru lumea însăși triumfalismul ei structural, optimismul, rațional sau nu, al structurii lumii ce-și ignoră carența de esență proprie.

ne găsim la o răscruce dublu toxică : avem de ales între o depășire a condiției umane nu spre supraom ci spre supramașină sau supraciborg și un fel de ev mediu tehnologic. o direcție pseudo-progresivă și o alta, pseudo-regresivă!

pe scurt, condiția umană e confruntată cu toată falsitatea ei!

libertatea e valoarea euristică a neantului!

să te înfunzi în solitudine ca un zîmbet evanescent!

Parisul – palimpsestul tuturor disperărilor

focul cunoașterii e neantul!

trebuie suprimat tot: și binele și răul. numele omului e neant!

cu pași învăluiți intru în sfera ocultă a aripilor

crucificatul ca X, ca necunoscută existențial-algebrică!

să vezi materia pînă la soarele ascuns înăuntru. să scrutezi pînă-n străfunduri obstacolul – labirint, fereastră, oglindă!

albe ca laptele sunt doicile infernului – albe sunt tăcerile lui hades!

îmi desenez haosul sufletului

degradarea lumii nu e un fapt al timpului ci al originii
esența parfumului e anamneza

credeam pînă acum că un comunist era, mai mult sau mai puțin, un
declasat, nu, în primul rînd, membrul unei categorii “natural” sărace;
nu-mi schimb opinia. însă încep să cred că un capitalist, în sensul
“spiritului capitalist” al lui M.W. era un declasat oarecum analog!

biserica qua cenzură a capitalismului – capitalismul ca erezie!

tot ce e natură e naturat, chiar cînd e naturant!
și mai ales cînd e denaturant!

la générosité goguenarde de Napoléon!

M.W. e un fel de pastor cu pretenții de economist (așa cum Marx e un fel de economist cu pretenții de filosof); în cel mai bun caz, reprezentantul unui *capitalism utopic*!

din “creatorul lumii” Dumnezeu se transformă, treptat, în simplul ei alibi! chiar și “Dumnezeul mort”!

în fond, ce e preferabil: armonia socială sau dezvoltarea tehnologică ?

M.W. e un pastor sofist cu gusturi utopice, în sensul unei utopii a capitalismului simetric opuse utopiei comuniste: două moduri de alienare!

oricum, oricare ar fi fost opțiunile inițiale, capitalistul, mult mai mult decît muncitorul, a devenit un personaj nu numai toxic ci perfect inutil. societățile tehnologice moderne *nu* au nevoie de capitalist și, din ce în ce mai puțin, de muncitor. societatea tradițională ar putea deci să se dezvolte în interiorul societății tehnologice ca un mod paralel tolerat și chiar util. de fapt, dacă lucrurile vor continua astfel, tehnologia va exila societatea în afara ei, și, într-un sens, omul!

mijloacele de producție suprimă relațiile de producție!

în fond, ironic, protestantismul pare mai aproape de comunism decît de capitalism!

mistica capitalistă – M.W. tinde spre ea fără a îndrăzni s-o formuleze direct!

cînd toate soluțiile firești sînt suspendate și nimic nu se mai poate spera, războiul mondial, eventual traversat de o revoluție mondială, nu e departe!

imposibilul e poarta cunoașterii; pe de altă parte, ca non-posibil, imposibilul e ceea ce e deja real, realul veritabil!

poarta infernului ascunde poate paradisul – sau infernul nu-i poate decît poarta paradisului!

dumnezeul biblic funcționează mai mult ca un d-zeu al dezagregării și distrugerii – veritabil satan – decît al creației!

populațiile ascunsului: ctonienii și lunienii

alienări regresive – care fără să atingă nivelul radical al dezalienării se deconstruiesc spre straturi mai arhaice ale alienării metafizice sau psihic profunde – chiar dacă aceste straturi n-ar fi, în realitate, decît constructele unei memorii imaginare!

o față care iubește cu adevărat nu poate să fie tîmpită – de asta, fetele inteligente, spre deosebire de pretențioase, au devenit atît de rare!

o conștiință capabilă să perceapă seria totală a obiectului – fie ea doar seria lui “orizontală” – ar fi, ceea ce am putea numi, o conștiință cvadridimensională ce ar spațializa timpul! o conștiință *linear* cvadridimensională! putem deci concepe conștiințe bi-, tri-, cvadri-dimensional cvadridimensionale, etc.

l'être du phénomène impose de force sa transcendance!

ființa manifestatului devine manifestarea, participarea devine la infinit arhetip, structural serială, esența substanței e verb!

jocul proces – entitate eidetică – “undă și corpuscul” – săgeată și țintă!
--*ème* et -*èse*

dacă arhetipul e, în fond, subiectul însuși, atunci acesta se deschide spre un proces regresiv – fenomenul – temeiul fenomenelor devine gaura lor neagră!

subiect și subiacență! noi înșine ca noi înșine sîntem vectorul alienării!

jadis de jade / l'en-soi et l'en-fer

dacă scap din lumea voastră, din rețeaua asta improtecoare...

viața mea e o țesătură numerologică de 13 și 19 ($83 = 57 + 26 > 38, 51 = 19+13+19$ etc).

“normalitatea” e sau resemnare sau ipocrizie!

intensificarea prin contrariere a adevărului psihologic e periculoasă

materialismul e ipocrizia demiurgului – și totuși nu-i un dumnezeu al materiei...

plus l'intérieur devient intense, plus l'extérieur devient fluide

stupi de electroni plini de silabe pulverizate!

funcția spirală a cunoașterii – supraconștientul (Gaudi!)

lucrul e un obstacol pe care conștiința și-l pune pentru a-l putea străpunge – e ea însăși obnubilată privativ și iluminată transcesiv – *il y*

aurait, dans ce cas, une aliénation fondamentale dans la conscience, un appétit structurel à la réification!

progresia regresivă a determinării conceptuale: maximumul de determinare gnoseologică se obține printr-o retragere din fața obstacolului ce, și el, se retrage. conștiința se reflectă astfel, simultan dar non-concomitent în ea însăși și în propria ei alienare, ce traversează, inversat, același proces. totuși, acest tip de cunoaștere “obiectivă” nu rămâne posibilă decât cât timp recunoașterea dintre cele două momente ale conștiinței (subiect / obiect) e suspendată!

cunoașterea prin ființă e infinit analitică – cunoașterea prin neant, infinit sintetică!

regresiunea abisală – sinele abisal al cunoașterii trebuie să întâlnească abisul în sine al lucrului. în fond, conștiința fiind pentru-sinele sau fenomenul infinit al acestuia, lucrul e masca fenomenologică a în-sinelui! *ātman – bráhman* !

îmi vine aproape să cred că lucrul e instantaneitatea temporal extinsă a separării subiacenței de neant, un fel de traumatism metafizic prin care subiacența își apare qua conștiință iar neantul îi apare acesteia ca impenetrabil, deci absolut. muchia aceasta de instantaneitate pe care conștiința alienant alienată o însămânțează în sine și o face să crească qua timp este lucrul!

din pdv gnoseologic orice obiect e un neant, din pdv ontologic orice neant e o ființă – extrage orizontul abordării și vei pierde imediat conținutul. pentru individul finit subiacența se manifestă ca supraiacență!

îmi țip, din abisul ființei, captivitatea!

neantul mistic e omul – spiritul meta-divin

il y a des réprouvés et il y a des éprouvés!

cianura psihiatriei!

făina lui Dumnezeu e subtilă și neagră – din ea se plămădește aluatul demonilor!

păcatul original nu e cunoașterea ci existența! ideea cunoașterii ca “păcat” e legată de “ortodoxia” iluziei! mizantropia antignoseologică ar fi avut mai mult sens ca antiontologică!

“spiritul capitalist” cu obstinația lui nu intră mai degrabă în semiotica negativă a predestinării, definind damnații, sufletele împietrite, faraonice, mai degrabă decât invers?! bogatul de piatră!

limita fluidă dintre conștiință și lucruri – conștiința *apare* ca obiect, e o reificare intuitiv-logică. într-adevăr, ideile, intențiile mai ales, sunt lucruri, obiecte mentale. de fapt, statutul intenției, mai aproape de subversivitatea subiacenței, e mai echivoc!

în fond, reificarea procesuală a conștiinței ia forma timpului. însă tot așa cum conștiința e timpul separației logice de existență, e și timpul separării ontologice de neant. căci ce altceva e timpul decât separare!

trăiesc într-o lume de transsexuali metafizici!

generalizarea nu trebuie văzută ca un substitut al arhetipului ci ca o etapă spre el!

esența, prin inversiune, e mod: orice ce e cum al celui contrar!

orice acțiune aplicată conștiinței care o reflectă devine, prin chiar această reflexie, anterioară conștiinței înseși, ce nu trebuie niciodată manevrată ca un obiect opac ci doar ca o oglindă.

latent inversivă, ființa e structural inerțială, de unde un anume paradox: vezi deversiunea inerțială a ființei din *La Nausée*, ființa ca revărsare de inerție! ca revărsare de neant inversat!

sensul își bea semnul și își vomită simbolul; sau, poate, simbolul se înconjoară de sens vomitat!

răul e un proiect teleologic bancal, binele, un proiect teleologic iluzoriu; singurul proiect teleologic valid – teleologia neantului!

ființa e întemeiată de propria ei incognoscibilitate; temeiul ființei e deci de tip gnoseologic, nu ontologic. dar și reziduurile ce nu se pot resorbi deplin în cunoaștere țin tot de planul cunoașterii; reziduu cognitiv sau idee deplină, ființa e totalitate gnoseologică și neant ontologic! ontologic nu poate fi definit decât neantul ce scapă cunoașterii!

predestinarea e o captivitate nu doar pentru individ ci și pentru divinitatea ce devine prizoniera opțiunii ei inițiale; din acest pdv “creația” ca ansamblu teleologic reduce vectorial libertatea și chiar statutul divinității, apropiindu-le periculos de cele ale individului uman!

intenția subiacentă e întotdeauna substitutivă și subversivă în raport cu structura dominantă!

M.W. prezintă în fond protestantismul – calvinismul, mai ales – ca o formidabilă mașinărie de alienare umană și, finalmente, de mercantilizare socială a spiritului!

după M.W. în calvinism “gloria lui Dumnezeu” funcționează ca un capital ce trebuie în permanență sporit: cred, totuși, că parabola talanților trebuie să fi avut un rol în afacerea asta!

religia se găsește la răscrucea diluată dintre filosofie și mistică!

sîntem niște fricoși – ăsta-i adevărul! chiar și eroii! dacă am îndrăzni, am fi liberi!

spiritul ancilar e extrem de parșiv, corupe tot, corupe orice și pe orișicine! chiar și demonul a fost preschimbat în diavol de parșivul spirit ancilar! femeile, în special, și mai ales feministe – aste triste caricaturi! – sînt victimele lui!

infernul e rana infinită pe care nu poți isprăvi s-o traversezi – rana ta și rana universală!

fanaticul privește-n jos spre un tunel invizibil *care îl străbate!*

O’Brien? McBond? NU! James McOut!!!

resorbit într-o auroră boreală rece!

pentru Culianu diacronia, deci istoria, nu poate fi decît diferența dintre dezvoltarea imanentă a conștiințelor (mentalurilor) individuale și configurația completă (deci implicit transcendentă) a paramentalului; din păcate, Culianu nu posedă conceptul de “paramental” ci doar pe acela sensibil mai restrîns de “programare” (îl va fi împrumutat de la mine? mă întreb!).

fenomenul e “fonemul” manifestării – el însuși, o variantă, e totuși invarianta ocurenței sale

prereflexivul e subiacentul; absența e o prezență reziduală; văzut dinspre conștiință – și *cum* poate fi văzut altfel – obiectul e, ontologic, lacuna!

pământul e suma ferocităților apuse și e el însuși ferocitate!

observatorul nu poate funcționa decît ca totalitate numenală și deci nu poate fi decît martorul propriei sale autoproiecții

l'existentialisme est un idéalisme qui reconnaît les droits de l'individu. la philosophie n'est pas une succession d'idées mais d'états de perplexité!

elementul relațional dintre lucrul spațial și conștiință nu poate fi decît lucrul ca timp. însă timpul și spațiul sînt subiacențele conștiinței înseși, schemele ei formale, “monogramele” ei!

subiacența e exterioritatea implicită a unei structuri, posibilitatea subversivă și inversivă a ceea ce structura nu e, subiacența neantului e ființa indefinită, ființa pură incertă!

există în subiacență un element de camuflaj ce face din subiacență o alteritate irecognoscibilă ca atare pentru structura “subiacentată”! acest element de alteritate irecognoscibilă, de camuflaj indetectabil, face din subiacență o structură comparabilă cu *māyā* !

am putea vorbi în acest sens și de *timiditatea ontologică* a subiacenței v. *prakṛti*!

refuzul îți crează un corp de diamant!

din **nu** s-a zămislit nemurirea!

după M.W. (nu în termenii lui) capitalismul, cu originile lui calviniste, e un fel de sclavagism religios, monahism secularizat în termenii lui!

sursa capitalismului nu e secularizarea monahismului devenit intramundan ci felul în care se reflectă acest monahism secularizat în spiritul mic-burghez al protestanților!

capitalismul timpuriu ca sistem economic ascetic – veritabil penitenciar al muncii – *arbeit macht frei!*

lumea e un non-sens: întrebarea e dacă vrem ca acest non-sens să fie suportabil sau insuportabil! oricum, *sens nu-i putem da!*

limita ca esență și mod. sensul e contra-subiacență / dublă subiacență

e tot atât de absurd să spui că ceva este sau nu este ca și că in-ceva nu este sau este!

“este” e un inextricabil, implicit imposibil!

le phénomène d’être n’est pas l’être et pourtant n’est pas autre chose que l’être!

sensul ca semiotic e fenomen – semiotica e contra-sensul fenomenologiei unde fenomenul devine semn

sinele în sine devine reprezentare pentru sine: ca “în” devine spațiu, ca “pentru” devine timp – ca sine pur se adevărește neant iar ca sine în spațiu și timp, ființă!

ființa este o convenție prin care putem numi mai convenabil neantul; “neantul” pentru neant e definiție tulburată!

sfera negației (prin amputarea arbitrară de neant) e mai restrânsă decât cea a afirmației ce cuprinde utopicul, ucronicul și toate galaxiile imaginarului

în acest sens, masiv, adică absolut fără relație – mai degrabă **compact** – e numai nimicul; ființa e mai degrabă o pre-relație decît o non-relație

inteligența e structural una ca fenomenalitate și înconjurată de fenomene ca de un halou nocturn! aproape ca Dumnezeu în abis încercuit de demoni!

lacrimile țîșnesc direct din puțul oceanic al inimii – din oculta ei cavernă oceanică!

neantul “e” lipsa pe care, umplînd-o, ființa asigură devenirea ca pe o funcție la care totuși nu participă și nu poate participa fără a se nega. astfel, dacă neantul afirmă ființa, sau se afirmă ca atare, devenirea o neagă. căci devenirea nu poate fi decît spre un altul și altul ființei e neantul ce totuși o afirmă!

neantul se varsă în neant ca un gol ce s-ar vărsa într-un plin temporar absent!

“pentru-sine” există în teleologia conștiinței și în teleologia temporală ca un schematism funcțional identic deși structural distinct!

“teleologia” sentimentului e prin definiție deficientă și, am putea spune, regresivă!

M.W. : capitalismul ca escatologie protestantă!

dacă gîndirea “logică” susține ființa, gîndirea “absurdă” – radical paradoxală – revelează neantul!

limita ca neant – pe de o parte stabilind un “dincolo” și un “dincoace”, pe de altă parte – pentru că *nu e* – limita e tot atît de evanescentă ca și

prezentul, cu diferența că peratologia prezentului pare mobilă, imprezența limitei, fixă.

factorul de transcendență e omul, factorul de imanență, ființa – nu invers! într-un sens, ființa e tot atât de evanescentă ca limita și prezentul; prin volatilitatea prezentului ființa se prezintă ca devenire, prin fixitatea limitei se autodefinește ontologic!

interogația e afirmație tulburată de neant!

afirmația – prezent, negația – trecut, interogația – viitor! numai trecutul este o constantă!

problema e o sinteză de afirmație, interogație și negație în proiecție logico-temporală – nodul lor gordian

neantul e implicația axiologică subiacentă tuturor valorilor, ***fără neant valorile nu există!***

altfel spus, transcendența suntem noi înșine ca înconjurați de subiacența ontico-ontologică ce-și este imanentă sieși și subiacentă nouă.

noi sântem neantul!

limită și subiacență: dacă subiacența e, cumva, “intuiția oarbă”, deși obscur teleghidată, limita conține un element intelectual!

une porte est un rectangle déductible – d’autres formes géométriques peuvent être utilisées seulement par esprit de contradiction – l’esprit de contre-adiction!

bulgări sonori orbi – însoțiți de priviri plutitoare ca niște mesaje
niciodată trimise

sufletul meu e ca o hlamidă de hematouri

$0 + 1$ – echivalent cu $\infty + 1$; ce poți adăuga la neant și cum îl poți
transforma în sumă!

seria arhetipală a numerelor e absolută, fără fracții sau zecimale!
problema nu e să fii ontologic existent – e imposibil! și cumva
pleonastic – ci gnoseologic!

totul e tunel pe lumea asta!

albastrul fascinant de ametist aprins al metanului lichid!

moartea învăluie lucrurile în neant

spiritul e fenomenul neantului – lumina tuturor fenomenelor

atît de departe – toți acești copaci ca niște plămîni verzi – respirînd
străfund de silabe

capitalismul e corupt, imbecil și, eventual, criminal, comunismul e
criminal, imbecil și, eventual, corupt!

I am the poetical sniper !

l'étron phallique est le dernier gardien de la morale

trebuie să eviți să te confrunți cu fragilitatea celorlalți! frânge-le forța!

ființa cea mai compactă nu se poate prezenta decît ca o *plenitudine de relații*. or, chiar și o plenitudine de relații – necum o structură relațională mai relaxată – **implică neantul!**

existențial, neantul coexistă cu sine, **existența e neant dedublat!**

l'être croulant sur lui-même, naséabond de lui-même – l'être imbibé, suprasaturé de néant!

schema e subiacentă structurii și devine lesne scopul ei. în fond, scopul e *simplificarea*, deci alienarea și reificarea ce sînt *simplificări!*

munca e expresia singurătății noastre în lume și *nimic altceva*. prin muncă aflăm că sîntem străini în lume și de lume, că lumea nu este pentru noi decît *singurătate înstrăinată!* prin muncă ne descoperim incompatibilitatea cu tot ce ne înconjoară!

prin corupție preluăm această înstrăinare în noi înșine, devenindu-ne străini!

alienare e numele tău, femeie!

realul veritabil e teleologia neantului!

devenirea și cunoașterea, conștiința și timpul au aceeași schemă teleologică – diferența constă doar în faptul că-n cunoaștere și, mai cu seamă, în conștiință *telosul* e inclus, în celelalte cazuri, mereu în față, mereu proiectat! ba chiar exclus în chip indeterminat. din acest punct de vedere timpul e mai aproape de cunoașterea științifică!

le dépassement-vers est la structure de toute connaissance...

cunoașterea de sine exclude orice formă colectivă de recunoaștere!
deci înțelegerea!

au fond, l'entendement est une espèce de personnage de comédie qui tire son unique importance de son fonctionnement en tant que vecteur d'une "dialectique de la tombée à la renverse" fondée sur son inanité et son déséquilibre intrinsèques. en outre, ce concept d'entendement, bien que traditionnel, semble appartenir à une espèce incertaine de psychologie épistémique et est, en tout état de cause, non seulement hybride sed complètement artificiel en philosophie!

de fapt, înțelegerea e chestia aia abia cognitivă căreia-i scapă totul, atît pe orizontală cît și pe verticală (spre altul sau spre sine): pe scurt, înțelegerea e ceea ce nu înțelege nimic și cel mai puțin neantul!

tot ce e subiect e trădare și tot ce e obiect, înstrăinare!

tout sujet n'est que trahison, tout objet – qu'aliénation!

inertialement, il n'y a aucune façon de distinguer un continuum méontologique d'un continuum ontologique pur, sinon l'être serait une chose! ou alors, ce serait l'être qui hanterait le néant – chose impossible!

ființa nu e decît determinarea neantului – propria lui subiacență contradictorie! sau, altfel, ființa nu e decît *neantul numit, numele neantului inomabil!*

c'est de l'ontologie polémique que celle qui fait du néant une espèce d'être dépendant de l'être etc.

viața nu mi-am trăit-o – am existat fără să trăiesc! șarpele mi-a promis o abținere forțată!

în context religios sau filosofico-religios, transcendența se definește prin delegație, funcția fiind separată de structură și atribuită subiacent...

principiul productiv e principiul crimei

realitatea ca încercuire, ființa ca asediu!

lumea e un sofism diabolic! omul – expresia subiectivă a transcendenței, nu neantul-ființă dar totuși neantul-persoană!

Horos (Limita) e un mesager imobil – orizontul, un mesager evanescent!

după definiția gøetheană a ascezei din M.W. 286 asceza e diavolul! dar atunci, în ciuda eforturilor de a-l face să pară onorabil, capitalismul e creația diavolului! ca și comunismul, de altfel! tot ce e sistem e diabolic!

Marx și Max Weber – două impasuri pentru umanitate în ciuda opoziției lor formale!

problema Chinei stă în persistența cu care se agață de superstițiile ei ideologice. altfel spus, în faptul că după ce a renunțat *de facto* la comunism, refuză să renunțe și *de jure*, permanentizînd arbitrar ceea ce nu trebuia să fie decît o fază de tranziție!

funcția și structura / timpul și spațiul / “diavolul și “dumnezeu”

transcendența e negația însăși iar nu etajele depășirii.

omul, a cărui structură e transcendența, nu e om decît pentru că neagă și se neagă negînd. omul nu e un pod spre supra-om ci procesul infinit al negației sintetizat în neant!

copula e embrionul ființei – permanența ei nucleală

sinteza e cu necesitate transcendentă față de toate momentele analitice,
sinteza e transcendența analizei!

ființa e o pîlpîire de neființă – de altfel, neființa, nebuloasă prin
“structura” ei, nu trebuie confundată cu neantul, ea e mai ales forma
nemanifestată a ființei, un aspect, stare de agregare ce combină
neantul, subiacența și ființa; într-un sens, neființa e sursa și structura
devenirii!

în devenire, ființa și neființa sînt simultane dar non-concomitente,
indiscernabile dar non-identice – momentele unui paradox continuu!

ființa e o succesiune de perspective simultane – cînd sensul
simultaneității ființei se pierde, intrăm în devenire!

ce diferență gnoseo-meontologică există între “centaur” și “atom”,
între “himeră” și “hadron”, “zeu” și “cuantă” etc.

quand on cherche l'être dans l'être (ou dans ce qui est censé être tel)
partout où l'on ne trouve pas de l'être c'est qu'on trouve le néant et
partout où en cherchant le néant on ne le trouve pas, c'est qu'on
trouve de l'être

réputation c'est reptation

neantul – poate mai puțin ființă “pură” cît sumă nulă a ființei cu
negația! de altfel, “pur” nu înseamnă *negat?* căci “pur” fiind absența
absolută a determinărilor, determinarea de “ființă” a ființei dispare de
asemenea!!!

sau poate suma ființei nededublate cu sine însăși – în-sinele, deci!

în fond, sînt un *sniper* cultural – respectiv poetic!

premisă a capitalismului sau nu, protestantismul pare să fi obținut, psihologic, maximum de comunitarism prin maximum de individualism!

de fapt, negația e cimentul ființei – l'être di-vidé (ou di-vise) et dé-vidé!

hibridi de neant și ființă : Chimérêtres / entrêtre / néantêtre

Himera – sufletul tripartit platonice – *prakṛti*

Sāṃkhya – filosofia totalizantă a miturilor!

nimicul nu e negație, căci, ca negație în sine ar deveni imediat ceva-de-negat

nimicul e deci liber de ființă și non-ființă, ea însăși diferită de neutra ne-ființă – nimicul e *negația neutră*

plenitudinea nu poate fi interior decît auto-imanentă, chiar dacă definește exterior transcendența! pe de altă parte, transcendența, chiar definită ca plenitudine, nu poate fi decît ascendent deficientă și vertical nesaturată!

plenitudinea e găurită la mijloc – calota plină înfășoară o sferă goală!

plenitudinea e imanența fără devenire, imanența absolută!

efectul nu poate exista fără o afinitate cauzală apriorică; însă efectul fiind subiacența cauzei o subminează și o inversează, auto-deviindu-se din aceasta

efectul e un produs contrar cauzei din care derivă!

“democrația” engleză e farsa unui feudalism abil – un regim polysistemic (cel puțin bi-)

sufletele sunt închise într-un penitenciar de ceață pe care îl visăm

complotul celor fără silabe aliat cu voma ospiciilor

penitenciarul de ceață – occidentul sau crepusculul substituțiilor (instituțiilor)

nemurirea e o impregnare de prezent – o acumulare de prezent într-un singur punct

nemurirea constituie deci un paradox temporal

e nemuritor individul care-și conservă prezentul într-un ansamblu ce și-l pierde! sau insul ce nu-și pierde niciodată adolescența! insul-ens!

injustiția își caută salvarea în paradox – ce devine un fel de cutie a pandorei în care injustiția se vede prinsă și damnată!

adolescentul ca atare e nemuritor! chiar murind!

în această lume ce-și găsește formele în iluzie și realitatea în injustiție totul își va regăsi neantul

abuzul etc. – în fond, disfuncția ca “libertate”!

“libertatea” occidentală e disfuncția

individul disfuncțional

anul în curs e ca un roman polițist, anul următor – ca un roman fantastic! anul trecut e un roman istoric!

substanța religiei e sentimentul – în special substanța religiei creștine!
le hasard est un étrange hussard!

c'est l'être même qui ne résistent pas à sa condition d'être se
"néantise" ou plutôt se dévoile irrésistiblement comme néant!

negația e difuză în interogație – ca structură nu doar ca o posibilitate de răspuns – căci substitutul interogației e incertitudinea!

les formes irréelles du temps

angoasa nu vine dintr-o monstruozitate refulată ci dintr-o libertate a conștiinței care ne depășește și, deci, ne scapă! clash-ul posibil dintre identitatea noastră finită și transcendență – iată sursa veritabilă a anxietății!

în fond, toate suferințele mele și toate frustrările revin la o înfrângere, cel puțin factuală, a animalității mele; viața mea e o purificare forțată, o "virtute" complet lipsită de libertate!

în mare, viața mea prezintă ciudate similitudini cu cea a marchizului de Sade, Bastilia etc. fiind înlocuite prin penitenciarul familial, nu mai puțin real – prin închisoarea atroce a existenței! de fapt, viața mea, fără nici un motiv aparent, a fost incomparabil mai lipsită de libertate, mai "carcerală" decât a lui!

orice plan educativ forțat e odios și sortit dezastrului! dar un "destin pedagogic" – ce monstruoase catastrofe nu va provoca! Sigismundo!!!

când ideea torturii îți pare dificilă înlocuiește-o printr-un proiect științific!

există conținuturi mentale – “idei” – ce ar putea descuria anumite zone, altminteri zăvorâte, ale creierului ?

de altfel, ce-i cu această idioție “eucharistică” ? o carne fără sânge – un sânge fără carne pe care le combinăm mestecînd o bucățică de pîine și bînd o înghițitură de vin foarte prost! “sângele lui Cristos”! – de cele mai multe ori, o poșircă inomabilă – imondă!

ori de cîte ori aprofundăm o problemă, întîlnim un fel de vid inanalizabil – nu înseamnă asta că singurul adevăr e, în ultimă instanță, neantul!

în fond, creștinismul vrea să substituie cunoașterea prin sentiment; în genere, adevărurile religiei sînt adevărurile sentimentului grefate pe-o foarte aproximativă și diluată gnoseologie mistică!

il n y a pas d’amour, il y a, juste, des trous de l’âme qu’on essaye de combler comme on peut!!!

totul e camuflaj sau transfer în “iubire”!!!

I hate – I ate the world – too late, too late

doglessness lessness lessnessless...

l’être n’est qu’une valeur qui se soustrait obsessivement à toute mise en question

orice sens se definește ca transcendent sau orice sens e transcendența oricărui sistem de semne – adică valoarea de abolire a sistemului

invers, transcendența e sensul oricărui sistem ontico-ontologic – adică valoarea lui de anihilare!

dacă valorile sînt exigențe, ele nu pot fi fondate pe libertatea mea ci pe
inconștiența libertății mele!

schizofrenia sau monoschizofrenia limitei: limita nu doar dedublează
ci *este* dublul!

inteligența inconștientului – posibilitatea unor procese logice
inconștiente!

faimoasa profeție alternativă : *buddha* sau *cakravartin* făcută la
nașterea prințului Siddhārtha: sensul ei nu putea fi cel din buddhismul
ulterior. *cakravartin*, “împărat universal”, înseamnă literalmente “cel
ce învîrte roata”, roata “legii”, în fond a devenirii lumii. cel ce
întreține, menține, deci, această devenire, funcție analogă cu cea a
demonului Māra sau a vreunui agent uman al acestuia. cadrul
intelectual al profeției alternative neputînd fi decît sistemul Sāṃkhya,
profeția nu poate fi tradusă decît prin opoziția purușa / prakṛti.
cakravartinul vizînd un purușa angajat în procesualitatea lumii,
buddha, un purușa ce se sustrage radical acestei procesualități,
atingînd *kaivalya*, solitudinea transcendentă. dacă Sāṃkhya subiacentă
profeției era de tip monist (Purușa unic) sensul acesteia se
radicalizează. realizîndu-se ca Purușa (Buddha) Siddhārtha urmînd să
provoace suprimarea (“oprirea”) lumii. dimpotrivă, ca *cakravartin* el
trebuie să determine menținerea aceleiași lumi. Or, S. pare să fi alterat
profund sensul profeției, suprimînd alternativa și realizînd funcția de
cakravartin ca buddha! conciliere în sine imposibilă. e ceea ce
explică suprimarea doctrinală a lui Purușa, proprie “Sāṃkhyei”
buddhiste. Nirvāṇa buddhistă corespunzînd probabil cu ceea ce
Sāṃkhya definește ca una din cele mai grave erori spirituale,
identificarea cu Prakṛti (probabil o realizare a stadiului “calm”,
neproliferant – Prakṛti ca vacuitate în absența lui Purușa). altfel spus,
în versiunea buddhistă, Purușa identificîndu-se cu Prakṛti “calmă”.
regăsește astfel buddhismul o identitate nementionată de sistemul
Sāṃkhya, a lui *prakṛti* “calmă” cu *kaivalya* ? o *kaivalya* în sine, pe
fondul unui Purușa absent! foarte probabil! oricum, factorul de
alienare structurală a operației “oblicizate” rămîne persistent! or, pe de

altă parte, stadiul vacuu al lui Prakṛti poate efectiv să corespundă, pe celălalt versant, cu o infinitate de experiențe escatologice de tip “Puruṣa infinit”. Sistemul clasic al Sāṃkhya a preluat probabil celălalt aspect al alterării.

Puruṣa infinit (Sāṃkhya clasică)/ Puruṣa zero (Buddhism).

Nirvāṇa buddhistă = Prakṛti vidă, sau chiar un fel de *kaivalya* vidă, fără puruṣa – vid fără neant!

restul alienării buddhiste – cea mai subtilă din istoria ideilor, rezumându-se la clasicul sentimentalism religios!

necinstea e o formă a irealității, prin neadevărul fundamental al lumii întredem neantul subiacent. oricum, menținerea lumii nu se pune la vot!

obiectul e poliția și penitenciarul – subiectul, delinquentul și prizonierul!

“salvînd lumea”, nu salvăm omul ci consacram omul încercuit de lucruri, asediat de propria lui alienare, contemplîndu-și, de cele mai multe ori fără să înțeleagă măcar, singurătatea pierdută! ha! alinat de alienare!

viața veritabilă e revoltă – suprimare permanentă, realmente *neîntreruptă*, nu doar a “stabilitului” ci a oricărei șanse de stabilire. iată de ce, după criteriile lumii curente, viața veritabilă e moarte dinamică, distrugere permanentă, *kamikazism!* și încă, nu atingem decît aparențele...

căci kamikazismul autentic nu-i fizic ci metafizic, suprimarea la care aspirăm, pe care-o respirăm, nu-i cea relativă, a ruinelor, ci cea absolută, a neantului!

am intuit faptul încă de la 16 ani, cînd vorbeam de revoluții la fiecare 24 de ore: terorismul actual, foarte departe încă de kamikazismul veritabil, ba chiar opus lui, e consecința ineluctabilă a accelerării

istoriei, a globalizării – nu a economiei – ci a conștiinței! conștiința globalizată înseamnă responsabilitate generalizată și deci kamikazism!

să mă resorb – iată de-acum încolo țelul!

avisul abisal – abisul avisal – distrugerea ontologiei – suprimarea *formelor* conștiinței!

două imposibilități: urmele umbrelor și umbrele urmelor

aberațiile ca absențe pseudo-prezente – himerele!

la “véritable” structure de la mauvaise foi c’est le monde, monde lequel sans être vraiment quelque chose n’est même pas rien! ou plutôt le monde c’est le rien auquel la possibilité même d’un néant est complètement refusée. ou encore, en tant que mauvaise foi, le monde se voit refuser non seulement l’accès à une quelconque illusion de vérité mais, plus douloureusement encore, tout droit au mensonge et toute chance de mésonge! le monde est donc cette “réalité” dépourvue d’essence et, par conséquent, même pas fausse, à laquelle la velléité et la négation sont également interdites! le monde est un mensonge de mauvaise foi, qui s’espère vérité, tout en sachant pertinemment et impertinemment que c’est absolument impossible!

“cum de e posibilă afița nedreptate!” – iată o mirare absurdă! cum de e posibilă, din când în când, dreptatea, iată perplexitatea legitimă! probabil, din pricini de înaltă cosmetică!

ontologia devine tot mai mult psihologie transcendentală

plenitudinea absolută a în-sinelui face din el pur neant. compactul absolut – lipsit de orice interstiție sau distanță internă e punctul zero. or, lipsit de distanță internă e tot așa de privat de spațiu extern. internul și externul îi lipsesc cu desăvârșire. compactul absolut e absolut alocal; bănuiește peste tot nu poate fi identificat nicăieri nici măcar prin relația de indeterminare!

neantul e subiacentul universal ce, recunoscut ca atare, e liber de orice subiacență!

evident, în ideea sinelui ca reflexivitate există, deja inclusă, ideea de conștiință. pe de altă parte, structura temporalității e imposibilă altfel decât ca schematism al conștiinței. tot astfel, sinele (în-sinele) e indisociabil de schematismul spațial.

într-un sens, Othello e Marsyas inversat! gelozia ca jupuire nu e deja prezentă în moartea lui Herakles!...

c'est la Bastille qui a été enfermée dans le marquis de Sade et même démolie par lui! à vrai dire, toute la France et, pour être rigoureux, le monde dans son intégralité!

răul rebel e mult mai puțin odios decât binele convențional!

sînt prizonierul ocult al lumii, cel mai întemnițat dintre întemnițați – “Bastilia” mea e tot ce mă înconjoară și chiar ce e în mine!

există, totuși, în rău eșecul tragic al psihicului superior, al psihicului de limită în fața pneumaticului! căci pneumaticul face binele și răul zîmbind!

vîrtejurile verticale bruckneriene!

în Sāṃkhya eliberarea e încă de natura transcendenței; în buddhism, ce abolește transcendența în favoarea imanenței pure, eliberarea constă, tocmai, în imanența super-manentizată, din care orice accident, deci orice urmă a prezenței transcendente a fost cu grijă eliminată. *nirvāṇa* e imanența absolut netedă, stingerea ce exclude orice depășire – vidul, însă un vid aspațial, strict bidimensionalizat, *prakṛti* redusă la o suprafață limpede și de o netezime imaculată.

miroir de rien, sinon du néant. totuși, la o analiză mai atentă, există o diferență latentă între *nirvāna* și *śūnya*. *nirvāna* ca stingere nu trimite spre vid ci spre neant; *śūnya*, vidul, nu implică stingerea ci netezirea, extensia pură a unei absențe. există, prin urmare, o dublă escatologie ocultată a buddhismului, ce ascunde, la rîndu-i, vechea dualitate nesoluționată dintre *puruṣa* și *prakṛti*.

e infinitul nebun ? ca inversiune a neantului...

evadările fac parte din temniță! o evadare eșuată te reîntoarce-n celulă, o evadare reușită se termină printr-un altfel de închidere!

află ce te-ar fi interesat cînd e prea tîrziu!

dar veritabilul temnicer e prizonierul din tine, căruia tu, cu trupul tău, îi ești închisoare!

există un punct orb în orice privire – căci orbul deschide ceea ce orbitorul închide! orbul e esența veritabilă a vederii – neant infinit!

transcendența lipsei și așteptările imanenței – *tout ce qui manque est sens*

fără sinuciderea animalului cum poate exista omul...

există popoare al căror destin simbolizează condiția umană – latura ei sisifică, mai ales! sînt popoarele-victimă: evreii, armenii... dar ce se întîmplă cu condiția umană cînd nu mai are reprezentant?...

l'homme est l'être ontologiquement (et biologiquement) suicidaire : l'être de l'homme c'est le suicide! c'est dans le suicide que consiste sa para-évolution!

există în simbol un element de lipsă ce-i definește și constituie structura

l'être et le néant sont des concepts anthropologiques; en fait, tous les concepts de l'ontologie – celui d'ontologie compris – sont des concepts anthropologiques

le rapport de l'en-soi et du pour-soi est **symbolique**

omul însuși e structură simbolică mereu nesaturată – *omul e un simbol deschis în deschis!*

ce bîntuie ontologia e structura ei simbolică

conscience de soi – formule structurellement contradictoire

norma ca totalitate sau imanență – ca transcendență sau absență de referință

semnul e o definiție fără constituție – simbolul, o constituție ce se vrea definită!

fără neantul care să le-mbrace în ființă fenomenele ar fi pulbere de timp în vid de spațiu!

nirvāṇa e suprimare bruscă – *śūnya*, extensie infinit fluidă (schematic “undă” și “corpuscul”!)

imiter et limiter – limita e imitația unei forme inefabile pe care-o încătușează-n efabil!

māyā – mahāmāyā

prakṛti – mūlaprakṛti

la danseuse tisse la transparence de formes ineffables

sîntem singuri în negru – la negru cu singur

ororile naturii sînt transcendența ei; sau poate abisurile, piscurile amețitoare etc. sînt perplexitatea naturii în fața unei transcendențe pe care singură o întrevește

cerul vid interogat de stafiile stelelor!

oricare i-ar fi bigarurile, împetrișările labirintice seducătoare, *natura e negrul*, forma despiritualizată deși lovită de perplexitate a tenebrei, penitenciarul de obscuritate al viului!

natura e guma culturii și pînă la urmă a omului – după cum omul e guma naturii – gume reciproce

să inventezi geometria unei pierderi!

“tour solitaire” – falus constrîns la masturbare, *“voûte effondrée”*, vagin ce și-a pierdut virginitatea, nu mai puțin auto-erotic!

la ruine est la poésie à rebours, la poésie inversée où l’imagination structurellement constructive est remplacée non pas par le futur, son quasi-synonyme, mais par le passé structurellement destructif, quasi-synonyme du devenir! la ruine c’est la femme véillée par l’hostilité concupiscente de l’homme, c’est un sadisme annoncé!

le paradis de l’homme c’est le crépuscule du monde prolongé dans l’impossible et à travers!

elocvența incandescentă a evanescentelor
perplexitate și paradox

libertate dincolo de singurătate

soarele amurgului adâncește bezna în avisuri invizibile

reromantismul e romantismul cognitiv – știința anamnezei abisurilor
soudain la nuit avec ses mondes lointains...

moartea ca o frunză de obscuritate sclipitoare – coroanele de fraze ale
pădurilor fantastice

ainsi la merde...

Nekyia în sine!

un ins ca o fisură de abis inteligent

întîi se simte vinovată, apoi se simte jignită că s-a simțit vinovată și
ostilitatea ei rece se adâncește...

lumina de la capătul tunelului se dovedi un negru și mai intens în care
se resorbi ca o pată de cerneală într-o sugativă neagră... pe ecranul din
sala goală unde nimeni era absolut singur o femeie frumoasă și tristă
își deschidea matern și mecanic brațele... pînă cînd se pomeni lăfăit
ca-ntr-un fotoliu în ochiul holbat din fruntea vampirului orgasmic ce
se ițea amenințător în spatele femeii...

ce descopăr în mine e un dezgust din ce în ce mai lucid!

dacă zeii – și, prin extensie, toți indivizii – sînt roluri, natura (*prakṛti*) nu-i decît un simplu decor, *mūlaprakṛti* – o scenă!

s-ar zice că ființa e plonjată în criză de deficiențele și disfuncțiile facultății ei de a avea – care o contrazice, în fond!

porțile sînt porii realului!

perversiunea naturii comportă totuși o dublă inversiune și dacă promițîndu-ți mai mult sau mai puțin fericirea, îți sustrage libertatea vieții, transformîndu-se în penitenciar, nu e mai puțin adevărat că această închidere poate lua forma unei deschideri existențiale așa cum singurătatea furnizează conținutul veritabil al libertății existențiale. e ceea ce Sāṃkhya vrea, de altfel, să spună prin *puruṣārtha*.

penitenciarul se transformă în castel al fantasmelor sau chiar mai mult decît atît!

Dracula ca falus nocturn, falusul nopții!

spre deosebire de Buddha eu nu mi-am părăsit familia; am constatat doar că n-aveam una!

eu și *kunḍalinī* sîntem niște incompatibili indisociabili – deocamdată!

zîmbește imposibilul pînă devine posibil – cel puțin în planul expresiei!

omul lipsit de drepturi n'are nici datorii – iar omul fără calități e absolutul sau, dacă preferați, neantul!

nu omul e măsura tuturor lucrurilor ci lucrul! l'homme c'est la démesure de toutes choses, l'homme c'est l'hybris!

există demoni activi și demoni pasivi; demonii activi sînt masculi iar demonii pasivi, femele!

roboții negri / motoare nocturne de sticlă. noaptea de sticlă mecanice

detestabil și totuși delectabil de zgust...

de zgustul care te însingurează e dureros și dificil ca o naștere permanentă – o auto-naștere, mai precis!

eroarea comună e de a considera omul o figură a imanenței, iar pe Dumnezeu, a transcendenței. În realitate, lucrurile stau exact invers!

privirea e o tehnică de dezîmplinire, de golire a lumii lucrurilor, de transformare a incertitudinii în vid!

ruinele sînt rădăcinile imaginarului – corola nopții

în-sinele înstrăinat de pentru-sine, cu pentru-sinele exilat – iată ființa, temeiul tuturor alienărilor!

fără pentru-sine, în-sinele = ființă; cu pentru-sine, în-sinele = neant

neantul constă în fuziunea absolută dintre în-sine și pentru-sine; sensul profund al parabolei fiului rătăcitor! vezi și imnul perlei!

subiacența operează această separație – provoacă acest exil! din subiacență se transformă în intraiacență!

pentru-sinele apare ca “rău” în măsura în care e nevoit – în delirul devenirii lumii – să se stabilizeze, adăugîndu-și un în-sine fictiv ca un organ fantomă... iar în-sinele poate apare ca “bine” sau “divin” tocmai în măsura în care e lipsit de pentru-sine!

inconștientul “veritabil” nu e însă în-sinele ci subiacența cu multiplele ei posibilități de transformare (*māyā*). inconștientul e tocmai ceea ce e lipsit de autenticitate, vectorul tuturor alienărilor! inautenticitatea, nu simpla absență a conștiinței e semnul inconștientului!

dacă natura, fiica subiacenței, e o textură inextricabilă de alienări, sistemul, produs obiectiv, obiect fără subiect, țintește nu la alienarea ci, de-a dreptul, la *reificarea* omului și chiar a naturii! prin această dublă reificare și, deci, dublă aservire, sistemul vizînd ***reificarea spiritului!!!***

dar, capcană teribilă, tot ce poate fi aservit, tot ce poate fi redus la un simplu *a avea* – ***nu e de fapt!***

neantul e deci capcana inevitabilă în care sistemul va cădea pînă la urmă, de nu va fi devorat mai repede de haosul pe care-l generează singur!

e un paradox aparent că structura muzicii tonale se dovedește într-un sens mai bogată decît cea a muzicilor ce i-au urmat (atonală, dodecafonică, electronică etc.), în ciuda materialului sonor incomparabil mai divers al acestora, ce pot folosi practic orice interval sonor, orice timbru, orice zgomot (muzica concretă). și totuși, aceasta din urmă, s-o numim prin termenul globalizant și imprecis de “muzică contemporană”, a atins deja un academism destul de indigest în mai puțin de un secol!

neantul nu se opune doar categoriilor religioase ci *oricăror* categorii, natură, materie, energie etc., după cum înglobează și depășește categoriile ontologiei pozitive sau negative (unu, ființă, abis etc.).

explicația indigenței expresive a muzicii contemporane în contradicție cu bogăția practic nelimitată a materialului “muzicalizabil” e relativ simplă.

moi est une abréviation de moins

obrăznicia caricaturală a feminismului actual e, în mare măsură, o închisoare pentru femeile înseși

e suficient ca neantul să-și resoarbă nitescența, să-și suprimă subiacența, pentru ca spiritul să dispară, ființa să se neantizeze iar lumea să nu mai fie nici măcar un semn de întrebare!

lumea e structura de suprafață a unui vid profund modulabil în funcție de...

nelimitarea și infinitul nu sînt identice. nelimitarea e starea analitică a unei lipse de limite unde nimic nu oprește un progres dat. infinitul e o stare sintetică opusă unui finit sintetic și care nu încurajează progresia ci o stopează. infinitul e deci calitativ și structural altul decît nelimitarea. exemplu de neidentitate a indiscernabilelor!

nu există iertare, nu există compensație!... nu există “îndreptare”!

voluptatea e milă convertită și, prin urmare, suprimată; altfel spus, voluptatea e solitudinea complet asumată a finitului față de orice pretinde să-i egaleze condiția, și prin asta, o dezlimitare funcțională ce încearcă să egaleze infinitul.

orice sens e transcendența unui semn sau al unui ansamblu de semne pe care semiotic îl suprimă. transcendența e deci valoarea de suprimare a realității, nu garantul ei! sau, altfel spus, existența nu poate fi cognitiv garantată decît de propria ei valoare de suprimare!

nimic n-are sens, orice ai face ești batjocorit și, dacă nu ești atent, ajungi complice la propria ta batjocorire!

pentru gîndirea analogică a individului uman relevanța expresivă a schemelor muzicale analitice e extrem de redusă. structurile melodice, prin bogăția lor emoțională, prezintă o mult mai mare diversitate. or,

aceste scheme ale “muzicii contemporane”, expresiv foarte redundante, reprezintă mai mult un fel de “fizică muzicală”, un modelaj sonor al spațio-temporalității. toate acestea sînt foarte interesante pentru compozitor ce le tratează ca pe instrumente de cercetare, dar nu înseamnă pentru auditorul nespecialist, chiar cultivat, decît pretexte expresive destul de simpliste, bazate, mai cu seamă, pe structuri logice de tipul compoziției etc. una din soluții, deja sensibilă, constă în recurgerea la structuri retro de tipul eclectismului post-modern ce filtrează experiențe tonale și post-tonale în ansambluri sintetice. chiar și astfel de compoziții sînt lovite de o anume monotonie. altă soluție, naivă muzical dar atrăgătoare, merge în direcția “angajamentului” politic, social și chiar religios (programatism). însă toate acestea și, eventual, altele, nu sînt decît paleative.

castelul din Silling, prin paranoicele lui măsuri de protecție, se transformă nu în simplă închisoare ci în hiper-penitenciar piranesian!
toate emoțiile și mai ales anxietatea sînt sciziuni! numai individul scindat poate dori sau se poate teme!

singurătatea – temeiul dorinței

“somnul rațiunii crează monștri” însă “somnul rațiunii” e societatea.
ergo societatea crează monștri!

trebuia, probabil, să am o viață de neon, altfel spus, de întemnițat în libertate, avînd drept temnicer tot restul umanității, pentru a putea gîndi cum individul uman comun nu poate nici măcar să viseze!

să devii un mare preot al para-religiei!

problema reală a muzicii analitice – denumire mult mai adecvată decît vagul “muzică contemporană”, contemporană cu ce ?! – nu se limitează la schematismul ei structural. într-adevăr, problematica ei

fiind, în ultimă instanță, cea a acusticii, ea nu se poate opri, cel puțin în principiu, la capacitățile auditive ale omului. veritabila muzică analitică e condamnată, prin urmare, să exploreze domenii ce se sustrag oricărei manifestări publice, pentru simplul fapt că în condiții de “concert” și-ar ucide în chinuri auditoriul. am putea vorbi atunci de “concerte de muzică letală”. sau ar antrena alte transformări, dificil privizibile în fața simplei foi de hîrtie sau a ecranului unui ordinator. metamorfoze ? anamneze ? și atunci de ce grad ? neantul? există două texte bizare, unul de cărtărescu, celălalt de nu mai știu cine (poate și mai ilustrativ) ce merg în acest sens! ca și vreo două-trei poeme de mine – concepusem chiar un volum cu acest titlu: *concert de muzică letală!* vezi și “atlanții” mei!

s-ar putea racorda sunetele direct la nervi – sau la neuroni – fără să mai treacă prin canalul auditiv – și cu ce rezultat? extatic sau torturant? ambele?

stridulatorium – în principiu instrument de coarde de tipul viorii, violoncelului și contrabasului, însă mult mai diversificat (modelul: labele greierului) deci dotat cu un “arcuș” asemenea, el poate lua orice formă, de la percuție la instrumentele de suflat (pe modelul timpanului). se pot imagina forme complet extravagante (în plasă de păianjen, de pildă etc.).

extensia dezgustului suprimă toate sentimentele – chiar și ura, care e, în fond, un fel de iubire! acest dezgust universal e principiul lumii...

norma ca totalitate sau absență de referință – norma pură e totalitară. orice manifestare poartă în ea un decalaj implicit față de sine!

condiția de lectură implicită, deci simbolică, a arhetipului

une invasion du sens dans le monde glacial de la forme

ca sine de referință – deci ca normă – valoarea e o relație simbolică, o
invazie suspendată a sensului în congelarea formei

cel mai bun punct de observație e cel mai profund!

literele ca niște dendrite ale gândirii

există în prezența izolată, radical decontextuată a unui lucru, o aură
insuportabil suprarealistă!

eu încerc să suport insuportabilul dar nu sînt complice cu el!

să te așezi în zero ca într-un fotoliu și să pleci în vacanță...

la ce servește femeilor așa-zisa lor libertate decît la a se prostitua
singure, dezvoltînd în plus un soi abject de frigiditate arogantă!
sexualitatea e interacțiune sau nu e!

nu e cu totul adevărat că mașina transgresivă ar fi strict cerebrală sau
chiar în întregime dependentă de mecanismul dorinței. în realitate,
principiul transgresiunii e suferința pe fond de nedreptate și dezgustul
antrenat de acestea. desigur, în context, factorul intelectual e esențial.
dar fără nedreptate și suferință intelectul nu va merge niciodată destul
de departe și nici nu se va dovedi destul de stabil. fără ele
transgresiunile nu se vor transforma niciodată în convingeri. din acest
punct de vedere și *numai* din acesta, problema mea nu e că am suferit
prea mult ci nu destul pentru a atinge abisul definitiv al
transgresiunilor și a mă scufunda prin ele, dincolo de ele – atingînd, în
fine, neantul însuși!

menopauza abisului

le coup de dés abolit le hasard lorsque le hasard abolit le coup de dés!
cf. la partie de dés des deux rois! le coup du dé cassé qui dépasse les

possibilités du jeu, tout en rendant possible une victoire impossible!
(13 contre 12!)

dorința se prezintă ca o lipsă actantă – e vectorul lipsei!

ferocitatea nu anulează bunătatea într-un individ de vreme ce ferocitatea se hrănește din substanța bunătății înseși, mai mult, ferocitatea e bunătate convertită ce continuă totuși să izvorască. tocmai această simultaneitate non-concomitentă a ferocității cu bunătatea face ferocitatea cu adevărat înspăimântătoare. însă insul feroce poate suspenda efectele ferocității sale, permițând bunătății neconvertite de dezamăgire și dezgust să acționeze, asta numai pentru a transforma o voluptate simplă în voluptate abisală.

prin feminism “revoluția sexuală” s-a transformat în penitenciar!

fabricînd semne încercăm să debarasăm lucrul de orice substanță și chiar de substanța ultimă, propria lui imagine (căci există și o substanță a reprezentării). atingem astfel pragul de suprimare semiotică a lucrului în sine dincolo de care începe numai sensul!

erotismul e principiul cunoașterii și memoriei – deci al învățării! de ce? vezi tehnicile renescentiste cf. Culiianu!

totul trebuie depășit! nimic nu trebuie să reziste transgresiunii, nici binele, nici răul – neti-neti!

voluptatea de a urî lumea!

“tiranul” nu e omul politic puternic (rege sau președinte) ci omul politic slab, destul ca să poată fi răsturnat; cel puternic intră în istorie ca “cel Mare” etc.

le pire du pitre

dez-an-atomizare

textura comună a ideilor face din “om”, “lume”, “divinitate” etc. un simplu sistem al prejudecății format doar din iluzii plate, despuiate de orice adevăr.

practic toate noțiunile sînt prinse în această rețea inevitabilă ce face din noi simpli locuitori ai sistemului ce se simt în pericol de îndată ce se îndepărtează de el! dictatura opiniei! opinii ortodoxe și eretice!

“magia” lumii se limitează în genere la absurda speranță! restul e o chestie de inerție și de ficțiune!

symbole et valeur: toute axiologie est transcendante et, du même coup, symbolique; elle participe à l'inversion du sens.

chaque fois qu'une structure est comme envahie par le sens sans faire l'objet d'une formule de sémiose définie **on a affaire au symbole!**

schizofrenia însăși e o formă a relației simbolice!

valoarea e volatilul ce bîntuie și transcende orice referent (sine, ființă...); ca bîntuire, valoarea implică imanența, ca posibilitate volatilă, ca transcendență, evanescența, deci neantul... în fond, valoarea, permanent indeterminată, dansînd pe incertitudine, nu-și poate găsi determinarea și deci stabilitatea decît în și ca neant! și tot ca transcendență neantizantă se poate spune că valoarea e *sens*. ceea ce înseamnă că valoarea transformă în semn tot ce atinge, inclusiv pe sine însăși!

Dumnezeu nu e o problemă filosofică ci personajul unui pachet de probleme hibride!

evident, nu temporalitatea e sensul transcendenței, ci transcendența e sensul temporalității. *stricto sensu*, temporalitatea e o transcendență

orizontală, fără decalaj axiologic, transcendența o temporalitate verticală, structural axiologică!

putem transfera acest raport transcendență (axiologie) / temporalitate în clasicul raport lingvistico-semiologic paradigmatic vs. sintagmatic.

timpul și, deci, destinul – destinația specific-generală a timpului – nu poate fi decît sau absolut nimic, sau un caz al pentru-sinelui! putem defini temporalitatea ca un raport variabil între conștiință și finitudine, însă finitudinea nu poate fi altceva decît un camuflaj al subiacenței!

subiacența e substratul oricărei finitudini ca și al oricărei infinitudini relaționale!

e un fapt că sâmburele miraculosului e dorința! dacă mistica e dorință sublimată, transcendentă, miraculosul, magia, iluzia e mistică deturnată de dorință. din acest punct de vedere, imanența sensibilă însăși e transcendență deturnată – exact ca un avion de teroriști!

la femme égale l'homme – **c'est** l'homme (rien d'homo- là-dedans)!
mais aussi, la femme est tout le contraire de l'homme, le non-être de l'homme – choisissez!

e doar subiacența o funcție – funcția unei disfuncții și nu o substanță?!

sînt prea singur – sînt prea singur – și nu *destul* de singur!
tot ce *mă* trădează *se* trădează!

tot ce caută un *afară* pentru sine – tot ce nu se caută numai înăuntru – se trădează pe sine – căci în acest *afară* rezidă toată trădarea...

poezia mea, plină de o perplexitate sălbatică!

devoțiunea e, în fond, salvarea prin alienare, o reducere iconică a alienării mai mult decît o depășire a ei, închinarea la un idol!

femeia nu poate atinge eliberarea ultimă deși e mult mai disponibilă decît bărbatul pentru stadiile inițiale ale magiei și misticii. experiența e rapidă la femeie, înțelegerea, împiedicată și lentă.

exemple de femei sublime: arahne, sappho, hipatia, emily dickinson...

invers, de la bacterie la buddha, nu există individ (cu atît mai mult doctrină) care să nu beneficieze de o doză somptuoasă de stupiditate. de altfel, stupiditatea nu-i niciodată în zdrențe!

nu există sistem de gîndire *acceptat* care să nu comporte o tristă concesie făcută “ortodoxiei ontologice” sau “cosmologice”, “lumii” sau, eventual, “vieții”...

cu cît mai multă beatitudine, cu atît mai puțină cunoaștere!

lumea e neantul încetinit

unul din scenariile posibile ale structurii de destructurare continuă a neantului e cel al *corzilor de evanescență cognitivă*.

diferența dintre realitate și iluzie e fluidă: ca realitate, subiacența e structură, ca iluzie e un parazit. formula “realitate parazitată” ar fi poate mai adecvată! iluzia e mai degrabă un fel de suprainterpretare eronată a realității parazitare!

dacă ești înconjurat, mai mult, asediat de minciună, tinzi inevitabil spre adevăr!

aparatul de fotografiat e pentru fotograful veritabil, structural antinarcisic, *un chip de substituție!* pe care fotograful îl interpune

defensiv între chipul lui și lume, ca pe o mască menită să țină lumea la distanță și, cumva, s-o oprească în fotografie.

pe cât sînt mai asediat de minciună pe-atît, inevitabil, mă despart de ea!

dezgustul e singura cale. mergi pe poteca amară a scîrbei. mereu mai înauntru. scufundă-te de dezgust în tine însuși.

viteza de noereză e viteza corzilor de evanescență cognitivă în neant

formula de semioză e, pur și simplu, formula structurii neantului.

prima definește mai degrabă temporalitatea cognitivă ca neant, a doua, spațialitatea cognitivă ca idem. utopia și ucronia.

dimensiunea de iluzie fascinatorie a subiacenței se exercită întîi printr-o inversiune mimetică fundamentală: față de pentru-sine, subiacența îmbracă aspectul în-sinelui și aspectul pentru-sinelui față de în-sine. astfel, fuziunea lor e întreruptă deși mimetic pare să continue! complexificarea mimetismului subiacenței articulează și scindează transcendența, declanșînd toată mașinăria degresivă descrisă în diverse sisteme (neoplatonism, gnosticism), asigurînd finalmente “participarea” celor două nivele (inteligibil și sensibil) pe care, paradoxal, le determină! deci semioza de ruptură e un caz al semiozei de inserție – și invers!

tot ce-i împlinit trebuie nimicit și depășit

totul – bine, rău – trebuie să servească cunoașterea; altminteri, prescripțiile sînt contradictorii!

cînd interiorul îți devine transparent, toate exercițiile vin de la sine. de fapt, te schimbi!

totul se rezumă la eliminarea cojilor: coaja lumii trebuie să cadă de pe tine, coaja trupului trebuie să cadă de pe tine, coaja sufletului trebuie să cadă de pe tine, coaja spiritului trebuie să cadă de pe tine, coaja neantului trebuie să cadă de pe tine – atingi atunci neantul pur în care scazi!

fintina neagră cu apă de vid

toate practicile nu sînt prin ele însele nimic și nu reprezintă altceva decît forma exterioară a revelației. chiar rezistențele și anxietățile noastre, “păcatele” noastre, mai ales, nu sînt altceva decît revelație. subiacența nu se poate ascunde decît prin revelația care o dezvăluie. *prakṛti* nu e decît un sub-produs al subiacenței ce articulează atît transcendența cît și imanența. ea se “hrănește” nu doar din amnezie, cum s-ar crede, ci mai ales dintr-o subtilă canalizare a revelației. valoarea *ei* de interfață!

la toate rezistențele și obstacolele, neantul răspunde prin compasiunea evanescentei... subiacenței i se răspunde asemeni!

infimul infimului – infimul infinit al infimului – nu e neantul ci doar semnul lui!

absolutul ca esență volatilă și evanescentă! fragilitate fragedă și, cum să spun, *freatitate* evanescentă!

schemele devenirii devin din ce în ce mai reductive și, deci, accelerează și agravează zona de impact a crizei!

actualmente – poate din totdeauna – *māyā* nu mai e doar iluzie ci iluzie înrăită – idioție turbată!

spiritul e marele exclusiv – neantul, marele inclusiv!

există oare cuvinte care provoacă treziri autentice în opaci?!!

privirea e vectorul conștiinței; a putea privi în zone normal
inaccesibile privirii profane înseamnă a deveni conștient de existența
acelor zone și, eventual, de a le controla funcționarea. suflul
funcționează într-un mod analog cu privirea, e, într-un fel, privirea
respirației!

să transformi respirația în privire și, într-un sens, privirea în respirație!

relația de incertitudine și Heraclit!

ce măsurăm sau expirăm prin neființa dimensiunilor temporale sau
chiar prin definiția lor e numai neființa referențială a lumii.

în fond, timpul nu e decît o măsură a competenței mele gnoseologice –
ca și spațiul.

trăiesc lumea în care mă cunosc – cît mă cunosc!

problema timpului nu derivă oare din faptul că criteriul ființei
temporale e lumea? *neființa structurală a timpului nu măsoară, în
realitate, neființa structurală a lumii* ? cum ar arăta timpul absolut
acosmic ?

est-il l'en-soi temporel ? peut-on parler d'un passé ou d'un futur de
l'en-soi – et même d'un présent ?

cum poate fi o sinteză a priori? formal, ca arhetip, structural, ca logos!
limbajul însuși pre-structurează timpul prin semnificație. căci timpul
aleargă după sensul pe care-l pierde în evanescență, fără să se poată

articula ca mod de expresie. limbajul e, prin urmare, timp împlinit!
timpul, limbaj deficient sau în gestație – ca și lumea pe care o
exprimă, totuși, pierzînd-o. timpul se pierde în evanescență așa cum
lumea se pierde în miraj! muzica...

poate fi tipologic descrisă ființa prin categoriile temporale? ființa e un
trecut pentru conștiință, un prezent sau un viitor? mai degrabă,
conștiința își măsoară ființa în timp, adică își evaluează momentele
neantului. însă pe ființa nesuprimată de conștiință, timpul alunecă fără
priză. pentru timp, ființa e un neant impenetrabil. iar conștiința, un
neant inezisabil. conștiința și timpul alunecă unul pe cealaltă ca două
inezisabilități reciproce – conștiința, inezisabilul peste-tot, timpul,
inezisabilul nicăieri. e interesant că atît inezisabilitatea conștiinței cît
și cea a timpului se traduce prin categorii spațiale. Wittgenstein? e
oare conștiința “tautologia” și timpul, “contradicția” ?

si l'être c'est du passé, qu'est-ce que l'originare ? l'être même ou
autre chose ?

prin trecut, prezent și viitor timpul propune trei tipuri de neant! nu
există constat de prezent care să se distingă de substanța tautologică a
trecutului și de forma fantasmatică, mereu contradictorie, a viitorului.
paradoxul prezentului e că se oferă ca un neant peratologic – ca un
neant circumscris de limită. o limită permanent evanescentă și durînd
prin chiar evanescența ei!

cruzimea e o expresie a dezgustului – deci a nevoii de solitudine; e o
proiecție psihică naivă a unei necesități metafizice! repulsia de lume.
Sade.

în ce mă privește, nu mă las modelat ca personaj, nu accept acest tip
de pseudo-eliberare ca personaj! ca rol! ha!

nemurirea veritabilă e neantul ca și eliberarea – *evanescența
cognitivă!*

toată această demență încetinită...

esența gnoseologicului e fuziunea cu ontologicul într-o realitate meontologică – enstaza purei suprimări nu doar de sine ci a în-sinelui însuși!

purușa (ātman) unic – indivizi multipli!

într-un sens, identitatea *ātman* = *bráhman* face din *ātman* o categorie inutilă, de vreme ce pentru individ avem *jīva*! deci: *bráhman-purușa* direct, adică *purușa* unic și indivizi multipli, cu experiențe soteriologice specifice! experiențe individuale mai mult decât indivizi...

fiecare lucru comportă vacuitatea care-l definește; sufletul e neantul definitiv! deci individualul e lipsit de esență proprie iar sufletul, ce se experimentează prin indivizi, de existență!

supralicitarea transcendenței divine crează problemele theodiceii; îi cerem prea mult lui Dumnezeu! eul perfect e absența!

prenumele de o singură literă

aerul ca un dulap în care s-ar găsi toate lucrurile!

gheizere uriașe – de milioane de kilometri – de parcă planetele ar scuipa vidul cosmic!

ninsori în rănilor adânci ca niște martori de întuneric

singurul individ pe care-l poți sfătui ești tu!

timpul e valoarea interactivă din care componenta unei conștiințe finite, a unui observator finit, nu poate lipsi! din acest punct de vedere, timpul e o formulă de semioză incompletă, fără sens. o formulă de

semioză în care valoarea suprimării abia cognitive, nerecunoscute ca atare, a unui “semn” nu-i sensul, ci doar un alt semn, comportînd o altă suprimare!

ce rămîne din zdrobitoarea majoritate a oamenilor dacă extragi disimularea? înșelăciunea ? minciuna? ce rămîne din tot dacă extragi acest nimic? nu pot să-mi apar așa cum sînt pentru că disimularea mă deformează deși nu-mi aparține!

românia – țata maimuțelor

la pulsiunea thanatică și la cea erotică trebuie adăugată pulsiunea euristică!

există mincinoși ce prin ficționalitatea lor aproape hipostatică nu încearcă doar să întrețină un personaj ci, mai mult, se străduie să rămîină credincioși persoanei pe care ar fi trebuit s-o fie!

să iubești prin minciună – nu în ciuda ei – bizară situație! să păstrezi doar aparențele iubirii poate părea mai rațional dar nu e, din cauza narcisismului isteric implicat! dar să fii asediat de fals nu exclusiv în chip ostil ci aproape ca într-o tentație, falsul tinzînd să se constituie, cu un fel de obstinație, ca exteriorul tău funcțional! nu pot decît să pufnesc în rîs!

realitatea opoziției *puruṣa-prakṛti* trebuie oare considerată ca pur “pragmatică”, minimalism teoretic necesar singurului scop care filosofic contează: salvarea din labirintul propriilor constituenți? sau efectivă, ca structură dată, indiferent de teleologia vizată? cred mai mult în prima variantă ce face din “realismul” dualismului *puruṣa-prakṛti* o simplă funcție a teleologiei soteriologice! *yoga*, simplă tehnică a salvării, complet despuiată chiar și de aparențele unei teorii, funcționează pe aceleași baze. *vedānta* e, din acest punct de vedere, infinit mai problematică!

totul cuprins între neant și neant inversat (infinitul); infinitul ce suspendă structura supresivă a neantului. subiacența ca forță de inversiune sau reziduu al inversiunii.

nitiescența e expresia discretă a neantului, o absență și aproape o prezență pre-fotică – pre-solitudine și pre-tăcere – sfișenia unei splendori ultra-fine. diferit-identic, spiritul e manifestarea intensă a neantului, atât de intensă încât prin ea neantul e mai degrabă ocultat decât manifestat, afirmându-se ca subiect exhaustiv cu abisul ca obiect. și chiar și abisul, deși pus, e, în fond, șters de infinita-i strălucire. șters sau sufocat! subiacența, dimpotrivă, nici expresie, nici manifestare e plasticitatea infinit sensibilă, inversiv subversivă, în care și prin care orice alienare e posibilă, orice fenomenizare imitabilă, neantul însuși ca și spiritul, alteritatea și identitatea, prezența absență mereu echivocă în care chiar și identitatea are ceva străin, chiar și alteritatea un aer de recunoaștere bizară, unde amnezia e anamnezică și anamneza însăși profund amnezică. opusă nitiescenței și totuși complementară ei. opusă spiritului și totuși indisociabilă ca o umbră de gloria lui luminoasă. dușmana numinosului și totuși atât de aproape de lucrul-în-sine!

faire le bien c'est un compromis!

cris gris!

enigma de spumă a pescărușilor – zborul valurilor cu țipete cenușii!
praf de lumină se adună pe anumite tăceri...

tatăl sfârșește, în genere, prin a deveni zona cea mai schematică a fiului, un soi de schelet al personalității!

cu fiecare an, tot mai mult vid pătrunde în noi și între noi!

magia e larva misticii așa cum, simbolic, șarpele e larva păsării
viața ca rădăcină bea moartea pentru a se dezvolta, existența include moartea pentru a se înțelege, ființa include neantul și se lasă inclusă în el pentru a se limpezi de identitate și limită.

concomitența – caz al prezenței; co-prezența în-sinelui și pentru-sinelui e suprimare reciprocă, deci, structural, neant!

relația e intrinsec extrinsecă, nu extrinsec intrinsecă

evanescența pură a conștiinței nu-i fugă de ființă ci regăsire de neant.

subiacența se definește undeva între reticența fenomenologică a ființei și evanescența ontologică a conștiinței. subiacența e mereu între – e întrele-în-sine fără sine!

orice raport cognitiv e negativ. cunoscînd, negăm destructural o opacitate!

lumea e un ansamblu de opacități pe care încercăm să le abolim cognitiv

orice metafizician e un terorist gnoseologic

structura temporală a conștiinței – structura de conștiință a timpului; fenomenologia conștiinței se proiectează schematic ca timp. timpul e deci imposibil fără, măcar, o conștiință implicită! conștiința implicită nu e un simplu martor, mai mult sau mai puțin exterior, ci un factor structural absolut indispensabil!

chiar și textul vidului are nevoie de un lector implicit intenția, fie și strict prezentă, e structural futurală

aburul varsă sticlă în aer

nu există numai un eu interior ci și un tu interior! și poate chiar și un el!

avisul e sursa sufletului și insomnia inconștientului dar abisul se joacă nu doar cu haosul mirajelor ci și cu oniria complexă a realului!

învăluită-n amnezie, profunzimea se preschimbă în cupiditate!

într-un sens, iudaismul e inundație! creștinismul, incendiu, mai recent, bombardament! islamul, evident, război; sau mai degrabă explozie! buddhismul – vid! evident, aceste metafore ale violenței sînt interșanjabile!

iluzia substanței – bosonii lui higgs – e de natură psihică, probabil, nu simplă fizică. e un efect “fizic” al unei co-prezențe cu psihicul! excipientul tuturor acestor module primitive e psihic. de altfel, substratul particulelor “fizice” e probabil de ordin conceptual. probabil, particulele cele mai primitive sunt idei! structuri eidetice combinate cu un excipient psihic: *māyā* deci!

în fond, cum ar putea iluzia, deci, mirajul să fie realment fizic – sau spiritual!

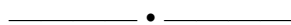
anumite forme ale refuzului sînt extrem de greu de înțeles! pentru a spune nu și a salvagarda un da al voinței adresat propriei “libertăți” e frecvent să spunem nu ființei noastre profunde. refuzăm să dăm ce suntem de fapt, și pentru asta ne alterăm, ba chiar ne inversăm propria ființă! în fond, sursa repulsiei celei mai profunde e tocmai *propriul*...

semantică și temporalitate – sensul e cumva viitorul semnului și mîntuirea evanescenței lui – de unde, “messianismul” temporal (futural) al semanticului.

viitorul e sensul suspendat al lumii – distanța de sine teleologic
posibilă

în fond, viitorul implică un decalaj nu atât față de evenimente –
totdeauna tipologic redundante – cât față de sinele însuși și față de
prezența lui gnoseologică. acest decalaj față de prezența gnoseologică
a sinelui definește iluzia ca mecanism al devenirii dar și posibilitatea
structurală – esențialmente negativă – a cunoașterii de sine. structura
negativă a neantului – pozitivitatea lui de negativitate pură!

dacă prezentul identității imuabile e centrul a tot și a nimic, semnul
mereu purificat de sens și timpul abolit-regenerat de semioză,
eternitatea-conștiință deci, structural enstatică și funcțional extatică,
trecutul ca evanescență tautologică, tautologie evanescentă și viitorul,
evanescența contradictorie, contradicția evanescentă sînt nitescența
acestei identități, zîmbetul ei amnezic-anamnezic și, prin toate
metamorfozele – cognitiv!

Carnet de idei VIII

sau

Carnetul alb

la révolution n'est pas une solution – c'est une exaspération, le bris
d'un cul-de-sac

cadavrul de frunze – figuri de discontinuitate

a fi "fericit" înseamnă a deveni un soi de fantomă!

flacăra – fisură în aer

uneori, urmînd o privire intrăm într-un spațiu magic, nebănuit

răbdarea-i ceea ce se apropie cel mai mult de imposibilitate!

negru de aur

oglindea transformă realitatea în ficțiune

fereastra se deschide în păsări – labirintul plînge cu lacrimi de șerpi –
oglindea se sfărâmă-n himere

dimineți întunecate de chemarea ferestrei – de răspunsul oglinzii – de
amnezica așteptare a labirintului

așteptarea e o uitare care se povestește

stropim cu pași înceți abisul

în cele din urmă temnicerul evadează – prizonierul devine castelanul
închisorii

nimic nu-i mai negru decât delirul disperat al prefăcătoriei – al
ipocriziei, ce nu-i altceva decât criminală nebunie

mersul avisului din stinse trompete

vortexul e o întoarcere accelerată – nicăieri

nicăieri e acceleratorul – undeva, încetinitorul

urcă din abisul avisa povestea până se preschimbă-n amintire – iar din
amintire se întregește în idee

chemarea se povestește de parcă și-ar răspunde

iertarea nu există

mulți cred că zeul e superlativul omului, când de fapt, omul e
superlativul zeului!

erotismul – când epiderma devine ecranul fantasmelor

donc, l'homme n'a qu'une sagesse mécanique

coșmarul e o blană onirică

demonii se descompun în limbaj, dar poate nu numai ei ci și zeii!

momentele onirice ale lumii corespund cu concentrările colective

în gnoză se preschimbă trecutul

numele meu este Tigru!

curajul e esența veritabilă a autorității! lașitatea, a autorităților!

decalajul intelectual implică un decalaj temporal – intelectele nu sunt contemporane!

obscur întreșut cu aur

individuarea se realizează prin depășirea tuturor limitelor

sombre lacrimi din inimă sumbră

mânia neagră a eliberării mele

răzbunarea o schimb în sumbră eliberare

trădarea devenirii care ne roade pe toți

toate renunțările, toate suferințele, jignirile și frustrările vor intra în plămada sumbră a libertății mele!

ne lovim de ziduri invizibile ca de țipete vizibile

chipul e imaginea silabei în oglindă

siluete în zdrențe infernale

păduri de disperare – ramuri de nervi – frunze de nostalgie

depsiunile selenare ale copilăriei și abisurile ei avisale
fluidă moartea mă leagănă – neantul îmi cântă straniu și moale

cioburi ale vidului – îngerii cântă

corzile trudei se pierd în adâncuri de apă – în sumbra sudoare a
abisului

la symphonie doit être comme l'apocalypse – elle doit tout révéler –
tout embrasser et embraser!

am trăit încă din copilărie o viață acoperită – o viață ce mi-a fost, în
fapt, interzisă! mama mea ce mi-a declarat război, în ascuns, când
aveam patru ani! ceea ce am aflat citindu-i post mortem jurnalul!

tai cu lama limpede moale argint de lună

învăluit în sumbru zâmbet liber – în luna lontană – eu înot

compasiune? iertare? când te trezești dintr-un coșmar pe cine ierți?!
visătorul nu resimte compasiune decât pentru sine – după trezire!

copilăria e perioada sufletului hipnotizat de lume – pubertatea,
începutul trezirii!

pădurea e uterul misterelor protectoare

când amenințarea e misterioasă ea e mai mult revelație!

se evaporă misterele și mă ning – cristalin întuneric evanescent

lacrima mă plînge pînă mă scufundă în infinită durere

un cap uriaș și negru mi se rostogolește pe obraji – mă plîng pe mine
însumi

oglinzile negre se răsfoiesc spre mine – întunericurile se rotesc în jurul
cărei dezaxări – cărei bizarerii obscure

textul normalității noastre depinde de autonomia contextului
ceea ce definește normalitatea ca dependență a umbrei

le bien être du monde c'est le bien être de la merde!

umbra aleargă pînă-n neantul nopții

un zîmbet orb plutește printre flori cu bărci nebune
sunetele – ecourile – se încheagă tot mai departe pe dalele deșertului

încercăm să devorăm timpul celuilalt, să-i vampirizăm timpul

trădare fundamentală, trădare ocazională – diferența nu-i niciodată
pentru victimă!

nu există iertare așa cum nu există fericire

isus era un imbecil periculos sau un escroc – maybe both!

moartea nu intră-n proiecte!

cît timp nu e nemuritor omul nu e responsabil! dimpotrivă, ca etern dumnezeu nu poate fi inocent!

intrarea-n oglindă ne albăstrește cu umbră

dana mi-a făcut și mult bine și mult rău căci a contribuit la multe din eșecurile mele exterioare, m-a subminat și s-a străduit să mă cenzureze, mult bine, totuși, pentru că a contribuit la multe din reușitele mele interioare și chiar și exterioare!

rămîne un fapt: viața mea a fost o viață lipsită de libertate (de “bucurii” nu mai vorbesc!), dar fără concesi!

dana, aici e paradoxul, a contribuit și la cea dintîi, și la cea din urmă (lipsa de concesi) – uneori contra ei înseși!

am spus-o de multe ori: geniul nu are complici – cu atît mai pușin “prieteni”!

eu, geniu sau nu, am avut în dana un punct de sprijin statornic – dar și o persistentă zonă de subminare din cele mai primejdioase (*le diable amoureux ?*)

vous voulez mettre l’homme au service du monde et, donc, l’aliéner définitivement! l’intégrer comme une vis!

lumea este polyschizofrenia unui monoschizofren indetectabil!

masca introduce o nouă identitate și deci o nouă sciziune!

masca introduce monoschizofrenia și deci, à terme, polyschizofrenia!

lumea e, evident, o consecință a măștii...

masca e o lamă ce taie-n felii luna sinelui

alienarea e consecința brutală a iluziei (*māyā*).

organizațiile, sectele, partidele etc. sînt vectorii haosului!

nu intri cu adevărat în labirint decît cînd nu mai poți ieși! nu ești cu adevărat trădat decît cînd nu mai poți pedepsi! cineva a spus: “nu există erou pentru propriul valet”; nu am avut vreodată valeți, dar vădit, acel cineva n-a fost niciodată căsătorit!

scrisul care nu e scară e nul!

iluzia nu-i doar ceea ce înșală – e mai ales un monstruos parazit al absolutului!

l'étrange le plus long...

grote de întuneric pentru ochi

cînd ești nu ai...

totul se preschimbă în otravă, otrava în melancolie, melancolia în scris!

paradisul încurajează perversitatea – se preschimbă lesne în infern!

opinia stabilește o egalitate imposibilă bazată pe refuz – în fond, e un refuz!

un scut de apă peste nefericire – peste moarte

cînd cartea întregă e oribilă cum să întorci pagina? tot ce poți e să întorci lacrima...

capătul tunelului? moartea poate e capătul tunelului!

exterminare e cântecul geniului!

pădure, rană hirsută – suflu avisal, plin de silabe

o infinitate de cicluri cosmice nu poate egala dinamismul cognitiv al neantului!

privirea jupoaie sclipetul de oglindă al apelor

gura inimii plină de silabe și lacrimi – loc avisal al amurgului

neantul are exclusiv o masă cognitivă!

gura e un cuvânt de așteptare

felul obraznic și plin de devieri și derapaje în care o femeie își neagă prostituția echivalează cu o recunoaștere ce nu comportă nici o absolvire ci exclusiv damnare!

femeia înșelînd e o prostituată dar negîndu-și crima, o scelerată!

la fel și complicii ei adulți hărăziți infernului!

cu cît mai grav cînd ținta acestei prostituții scelerate e purtătorul spiritului – Pneumatoforul! păcat iremisibil!

nisipul pleacă în atîtea direcții

ura înverșunată pe care mi-o poartă atîția e restul lor scîlciat de conștiință!

Verweile, doch, du bist so schrecklich!

banul e o melodramă mai mult sau mai puțin cinică!

sfoara labirintului împletită din fereastră și oglindă
paradoxul lumii țesute din înșelăciune și minciună e că nu poate
subzista fără adevăr!

moartea: paradoxul pasajului unei ființe în lucru!
actualizarea potențialului obiectal din subiect

începem prin a trăi printre sunete – sfîrșim printre ecourile lor mărite

rutina ca iluzie

am trăit cu o Sonia o relație de tip Albertine – *who's who*

disperare, speranță – aceeași materie!

totuși negativul e mai autentic decît pozitivul!

eșecul în lume exprimă lamentabil suprimarea cognitivă proprie
neantului – idem moartea, ori “răul”!

nimicnicie pîcloasă – lumea

ce e cognitiv în neant devine iconic în lume

reprezentările întrerup și deviază cunoașterea

smulg pumni de negru din inimă – gheme de priviri
toată durerea mea freatică

aur ofilit pe însingurări și vacuitate

doamnă soare plină de aur de moarte

neant de-argint în tristă noapte
depărtare plutind fără pași – pământ topit în eternitate

erotismul e solventul realului – dizolvat de eros realul abolit dezvăluie
plenitudinea iluziei ca etapă premergătoare a neantului –
revenind la pragul alienării, revii la pragul recuperării!

libera circulație prin toate culoarele iluziei!

coșmarul apocalipsei poate de asemeni dizolva “realul”

o neant! strălucește infinita ta stingere!
fie ca spiritul infinit să risipească nebuloasa subiacențelor –
fie ca neantul să risipească lumea!

la vie c'est la mort des autres!

recreerea spirituală nu trebuie să se dovedească alienantă!

păpușa cu cravată ne spînzură – pistolul taie luna ciuruindu-i paloarea
cu gloanțe – neonul jupoaie tăcerea și varsă clorofila din copaci

există popoare natural crude și popoare care învață violența servilă a
învinșilor și lașilor!

apa albăstruie a fulgerului își scurge veninul în pămînt

corurile angelice cele mai sublime nu sunt altceva decît vidul spart –
așchiile ultrafine ale vidului preschimbate-n voci

mareșalul “mediocritate națională” – *politicos și plicticos apolitică* –
cu pretenții de instituție și cu practici de stabiliment (i.e.
establishment)

lumea e asasinatul spiritului – nimic altceva!

Carnet de idei IX

sau

Carnetul vert-nil

tot ce te scoate din rutină te apropie de adevăr

toate momentele “timpului” sînt simultane deși non-concomitente; în fapt, tocmai acest element de non-concomitență asigură “cronologia” deci succesiunea trecut – prezent – viitor. dominînd simultaneitatea, non-concomitența provoacă contradicția prezentului ce liberează momentele trecutului și viitorului ca două nebuloase tautologice! conservîndu-și însă structura, simultaneitatea determină tautologia prezentului, contemplînd momentele trecutului și viitorului ca două nebuloase contradictorii!

orice prietenie e un fel de sclavie!

veritabilul sens al termenului “închisoare” nu stă doar în simpla închidere ci în închiderea într-un cadru mai mic decît ființa! a constrînge ființa iar nu doar simpla libertate de mișcare – iată sensul “închisorii”!

lumea e o închisoare în care inocenții sînt păziți de delincvenți – nu! de criminali! un ospiciu unde sănătoșii sunt supravegheați și oprimați de nebuni!

inima mea vomită lumea!

închisoarea în conceptul ei e o imitație a infernului!

dacă neantul e cognitiv “normal” – ființa (cu toate derivatele ei “ontico-ontologice”) nu poate fi decît cognitiv dementă!

idiotia turbată domină lumea! o este!!!

sînt mai plin de extazul persecuțiilor îndurate decît un dictator de aberanta-i paranoie!

prin persecuțiile îndurate ne adevărim neantul ce ne locuiește – înveșmîntîndu-ne absența în implacabilă exterminare!

veritabila compasiune e suprimarea mistică – restul sunt “psihisme”!

vrei să suprimi “liberul arbitru”? suprimă devenirea! oricum libertatea nu arbitrează, libertatea *este*

pădurea înecată

contextul influențează și determină textul – voilà tout!

stranie spre capodoperă mi-e poezia!

inima mea e plină de lacrimi și cu oceanul lacrimilor stinge incendiile lumii

succesul e vîndut – sau cumpărat!

les abysses de l'ouïe

noști străbătute de un livid fără sursă

să fii autentic înseamnă să-ți cunoști individul și să iei măsurile ce se impun – altfel spus, să-ți recunoști slăbiciunile și să te comporti în consecință!

să fii veridic nu înseamnă doar să fii sincer ci să urmezi calea adevărului, să-ți cunoști sinele și să te îndrepti spre el.

deci: a fi autentic = să te cunoști pe *tine* însuși!

a fi veridic = să te cunoști ca *sinele* însuși! să te cunoști pe tine ca sine, nu doar ca simplu tine!

omul e animalul care a descoperit contemplația

“iartă-mă! iartă-mă!” la ce iertare poate aspira o fantasmă a coșmarului! cei ce se agață de iertare – de o parte sau de alta a ei – nu au suferit cu adevărat, în schimb suferă de spirit de contradicție, care e un fel de narcisism!

mă încui cu porți de întuneric folosind chei de absurd

îmi insuflați coșmarul; drumul concret e calea trezirii din coșmar

“ești un ratat!” îmi spuse nimfomana neagră citindu-mă

“n-ai talent” îmi spuse poeta cu o cărămidă în creier citindu-mă

însă drumul concret îmi zîmbi, el care nu mă citise

contrazicându-te te explorezi!

abisul e o umbră inversată a neantului prin spirit, căci spiritul crează exteriorul în nimic

prea adesea, slăbiciunea e confundată cu compasiunea

le chaos c'est les autres

chipuri de ură închegată

nu poți *obține* altceva decât fantasme ale minții tale! orice a avea – oricât de subtil – e mental! orice a fi *proiectiv* e un a avea! dorind, inventezi sfera posesiei!

nu vreau să fiu iubit – vreau doar, ca *purușă*, să-mi regăsesc solitudinea

actul sexual e pentru bărbat amnezie, dar pentru femeie, anamneză! reamintirea dureroasă a condiției spirituale pierdute! iată de ce femeia detestă bărbatul prin care-și reamintește!

lup de gheață în abisul nopții

alegerea implică obstacolul – un obstacol subiectiv

sordidul ingenios nu e lipsit de interes poetic

décombres de décembre

mistralul misterelor

franc-masoneria a devenit una din cele mai toxice mașinării de obnubilat spiritul – de fapt, masoneria nu mai este altceva decât mașinație!

persecuția pentru *māyā* e singura formă de onestitate de care mai e capabilă!

je ne réclame ni les putes, ni les mères

trupul nu e uman ci produsul plastic al alienării subiacenței;
plasticitatea infinită a alienărilor...

toate familiile sînt, în genere, niște abcese care-și așteaptă coacerea!

abcesul tuturor abceselor (societăți, națiuni, “umanități”) e însă *prakṛti*
– iată de ce *prakṛti* trebuie operată și extirpată; simpla “eliberare” de
ea fiind total insuficientă!

oracole stelare pline de șoapte fantomatice – de șoapte *vizibile*!

toate ororile trecutului sunt nimic față de ororile viitorului! iar
oroarea, coșmarul istoric cu cele două direcții ale lui, nu e nimic
altceva decît expresia ignoranței obstinate a omului!

exterminare și cunoaștere – iată soluția – o vastă exterminare
cognitivă cît mai în profunzime! unica trezire! cunoașterea supresivă
abisală – meta-abisală!

subiacența implică o discretă dializă a absolutului!

dacă te lași oprit de mecanismul dorinței, dacă te lași oprit de emoție,
nu te poți elibera de iluzie ci devii sclavul ei!

exterminarea principială și meta-arhetipală e autentic universală –
absolută – pentru că vizează condițiile eliberării înseși. exterminarea

individuală, prin însăși denumirea ei, e selectivă și, într-un anume sens, utilitaristă. ea vizează – când vizează just! – o anume dezintoxicare a atmosferei umane, o detotalitarizare, prin eliminarea factorilor deja dictatoriali sau care amenință să devină, și, prin urmare, binele marelui număr!

chestiunea naturii criteriilor e indisociabilă de aceea a naturii scopurilor; pot astfel exista, foarte des, regretabile și criminale exterminări toxice, de tip totalitar (din păcate, a fost foarte frecvent cazul)

les lys lisent le lisse

dezgustul nostalgic al toamnelor crepusculare

je suis la dernière étincelle du grand incendie de l'esprit qui a enrichi de ses flammes le XIXe siècle – et une partie du XXe!

timpul alunecă pe sine – spre sine – ceea ce determină o asimptotă a funcțiilor. în fond, timpul e un eșec cognitiv!

o figură, o linie, o pată – nu-i altceva decît un decalaj fotic!

ignoranța și imbecilia de tot soiul confundă cunoașterea cu opinia și tratează orice manifestare a cunoașterii ca pe o opinie în plus – însă mult mai iritantă ca altele!

sînt femeii care-și închipuie că e destul să ții curat, dînd cu aspiratorul prin casă și făcînd la timp o baie; le lipsește însă aspiratorul sufletelor și, cu atît mai mult, baia din care spiritul să iasă curat!

tăcerea înconjoară toate lucrurile cu sunete paralizate de sticlă

oare sentimentele externe – iubirea etc. – se instalează în zone psihice pe care le-am putea numi “nebulose ale memoriei” și pe care le purtăm în noi înconștient? completează în felul acesta o lipsă într-o zonă deja sensibilă, dau formă nouă unei uitări frustrante care ne bîntuie și pe care astfel o transferăm și o coagulăm din nou! fără aceste vulnerabilități antecedente și practic înconștiente “sentimentele externe” n-ar exista, probabil!

la magie noire de Noël!

negustoreasa de iubire vinde infern! vreau s-o vedem așa cum e de fapt!

locuim toți trupurile noastre bîntuite

vid presărat de obscurități izolate peste care plutește observatorul cu inima-n insulă

răsfoiești mereu aceeași femeie

“l’œil se jetait sur un coussin de ténèbres” H.v.D. I. 293

putem oare concepe ideea că la origine numerele ar fi metafore? sau orice alte figuri retorice? sinecdoca, în orice caz, stabilește un raport cantitativ!

copacii se dizolvau în incertitudinile aerului ca niște evanescente ce ar fi vizitat întunericul

cînd doar anxietatea te împiedică, nimic nu te împiedică!

orice va fi fost cîndva n.m. (“musca țețe” după ali!), la ora actuală nu mai e decît un individ steril și pretențios, trist reziduu de Rastignac!

bucăți toxice de aer – corpuri de respirație

gîndirea e organul trecutului

les palabres dominant le monde – le bavardage tisse l'enfer

reromantismul e forma extremă a post-modernismului – suprasinteza
unde toate curentele poetico-literare își dau întâlnirea avisaală!

ființa e principiul pur al exteriorului – pragul dincolo de care
domnește somnambulismul dispersiei!

în fond, renunțarea la pedeapsa cu moartea maschează dreptul la
crimă, tot așa cum libertatea avortului maschează libertatea
infanticidului și deci, din nou, dreptul la crimă! laxismul pedepselor
exprimă haosul societății, tot așa cum tristele “drepturi” acordate
femeilor, libertinajul generalizat, vidul etic!

traversez inerția timpului cu trupul ros de rotunjimile vârstei

statuile lui lenin și stalin pe drumul spre casa scânteii – ca un căcat al
aerului!

ploaia lustruiește negrul nopții

ceața ca un creier straniu, plin de priviri ocultate

toată așa-zisa mea viață nu-i decît un lung asasinat sau, cel puțin, o
lungă încarcerare în medii multiple și cu temniciperi schimbători (totuși,
cîteva constante)

de-acum, tot ce mai pot afla e o vomă de detalii
nu! căcatul e lumea în care trăiesc, nu eu!
nu plâng, vomit lacrimi!

una îmi inspiră ură, cealaltă silă! cele două proximități inevitabil
insuportabile!

răzbunare? te poți răzbuna pe mlaștină sau latrină, pe putregai sau
gunoi?!!

frigul dezgustului mă subțiază

nu există soluție, dar există moarte – nu există soluție, dar există
exterminare – nu există soluție, dar, paradoxal, există neant!

metamorfoza implică doar schimbarea morfologică în sensul cel mai
vast sau și dispariția, abolirea radicală, neantul? poate fi considerat
neantul ca un moment al metamorfozei ori, exclusiv, ca încetarea ei
(problema devenirii)?

fantasmele nu murdăresc sufletul ci doar îi testează adâncimea!

dincolo de toate înșelăciunile sau poate simultan cu ele e ceva ca o
cenzură în natura femeii – poate în natura iluziei ca atare, un soi de
veghe! de pîndă!

nici o lume nu poate fi adevărată însă o lume poate fi autentică dacă
acceptă și recunoaște cu umilință, primindu-l ca miezul ei, adevărul
neantului (la fel un individ etc.)!

“sectele de stat” sînt “sectele” formelor puterii ca și ale gregarității indisociabile de putere!

cînd totul te neagă – și totul te neagă compact și permanent – începi să-ți înveți singurătatea și, pînă la urmă, tot ce poți descoperi e forma pe care poți să i-o dai!!!

k. ar putea să funcționeze ca un fel de cheie a neantului!

Lilith – Saranyu

Eva – Savaṇṇā

Eva, umbra lui Lilith

māyā nu e doar iluzie, pentru că, psihologic, iluzia e demență! mai precis, elementul volitiv indisociabil de alienarea înșelăciunii și minciunii, recte a iluziei e de tipul demenței! idiotia turbată!

trăim în interiorul diavolului – sau, mai exact, lumea în care trăim e diavolul! principiul iluziei!

apa imbecilă

il faut distinguer avec soin entre l'êtré-mystère, objet d'un questionnement sans fin, et l'êtré-horizon qui peut nous porter bien au-delà de lui-même!

în fond, ființa-mister s-ar putea să funcționeze mai degrabă ca simbol, ființa-orizont ca semn, deși o anume interactivitate de plan nu e deloc exclusă!

e oare verosimil ca un dumnezeu ce și-a castrat îngerii din pricini de decență divină să se fi comis cu o fecioară, chiar menajîndu-i magic himenul? asta excluzînd, bineînțeles, absurditatea augustiniană a

fecundării prin ureche! iar, pe de altă parte, problemă nepusă, pe cât știu, de altcineva, a resimțit fecioara în chestie, în cadrul coitului dogmatic, plăcere sexuală sau nu? dacă nu, dumnezeul vostru e impotent, fapt confirmat și de bizara conservare a himenului – dacă da, cădem în plină luxură; păcat carnal, himen rupt sau nu!

spiritul e schema proiectivă a neantului prin care structura suprimării cognitive proprie acestuia se manifestă într-o exterioritate ce nu-i mai recunoaște sensul, transformînd-o în paradoxul unui fenomen pur, pe care impostura iluziei poate *pretinde* să-l completeze; de unde, principiul “realității” lumii exterioare prin care, întreșîndu-l cu jocul pe care-l critică, iluzia se poate prezenta ca “necesară”!

s-ar putea ca gustul transgresiunii să fie o expresie a solitudinii!

actul pur al înțelegerii presupune o semiotică prealabilă în interiorul căreia suprimarea cognitivă să se poată exercita.

decalajul, în toate sensurile, înstrăinează – *e* alienare

nu că lumea nu e decît iluzie e cel mai insuportabil ci că în plus de toate e o iluzie sordidă!

să scurtcircuitați reprezentarea prin intuiție!

în vidul a tot ce se retrage, purtătorului spiritului i se cascadează, beantă, catastrofa!

cum știu că sînt un purtător al spiritului? simplu: pentru că l-am văzut ieșind și intrînd în mine – el, diamantul sferic viu! și pentru că – ținînd ochii închiși – l-am văzut, nu o dată, *în mine!* numesc asta *argumentul empiric!* *cîți* pot invoca argumentul empiric pentru a-și întemeia statutul spiritual?!!

eul meu nu e decît atît: o treaptă!

singurul criteriu metodologic valid e ordinea operațiilor; singurul criteriu politic valid corespunzînd cu prima fază a operațiilor constă în: 1) lichidarea fizico-politică a dictaturilor – deci a dictatorilor; 2) lichidarea politică, eventual fizică, a regimurilor totalitare (fără dictator definit); 3) lichidarea politică, eventual fizică, a regimurilor (prea) autoritare, chiar dacă conservă o aparență de “democrație”, și anume în ordinea nocivității lor!

tot ce e legat exclusiv prin sînge iar nu și prin spirit e demon, iar demonul consanguinității zămislește monștri!

nimic nu e mai debectant decît un căcat mîncător de căcat, mai ales cînd căcatul în chestie este un “om politic”!

demonii sînt “spirite rătăcitoare” prea pline de primordial pentru a se integra în lume și prin asta atrăgînd ostilitatea interactivă a acesteia ca pe un fel de individuare negativă!

tentaculele sînt tentative încheiate și refuncționalizate de reziduul propriului lor dinamism inerțial; subiacențele se formează după același principiu ca un fel de paraziți ai incompletului!

femurul de fum al fumătorului

neantul își contemplă nitescența și, într-un sens, contemplă dinăuntru spiritul, așa cum kamanita contemplă fluxul samsaric!

orice raport spiritual incomplet se transformă în personaj și, într-un sens destul de oblic, în obstacol! în obstacol oblic!

producția oblică a personajului nu e esențialmente diferită de
producția oblică a subiacenței!

cavernele evaporării

aciditatea dialectică a timpului!

speranța e o formă inversată a nostalgiei! o nostalgie a indeterminării,
nu a “originilor”, deci a viitorului!

principiul “realității” lumii nu restrânge doar libertatea de joc a
spiritului, nu camuflează doar irealitatea și caracterul iluzoriu al
“lumii” dar, încă și mai mult, restrânge și blochează complexitatea
cognitivă a acestui joc! căci jocul spiritului se transformă în iluzie, cu
tot ce implică asta ca impostură și pretenție de “realitate”, în special
prin sordid, numai când sensul cognitiv al acestui joc este inhibat!
jocul veritabil al spiritului e proiecție și transfer al unui tip de structură
proprie neantului, structură *ce poate fi interpretată ca ludică* fără să
fie realmente astfel!

filosofia e cel mai palpitant roman polițist!

în fond, iluzia e mai ales intenție, enthymesis!

structural, neantul e o plenitudine negativă, funcțional constând în
negația cognitivă continuă a oricărei alterități! astfel, neantul e o pură
introversiune euristică prin care alteritatea e pusă ca suprimată iar
conștiința negativă se afirmă ca descoperire de sine absent, absență
pură pentru absență pură, un extaz enstatic continuu și totuși complet
lipsit de durată! eternitate vidă infinit dinamică!

spiritul ce nu e un simplu “operator” ci care se afirmă ca indisociabil sau, în orice caz, indiscernabil de jocul lui fantasmatic, poate fi, prin urmare, definit ca o inventare a extraversiunii prin care *plenitudinea supresivă* grație căreia neantul se descoperă în permanență într-o simultaneitate fără durată se pune pe sine, și mai ales în asta constă jocul, ca *plenitudine expresivă* a nimic determinat deși nesfârșită-n determinări posibile, într-o splendoare cognitivă pentru nimic, valoare euristică de care ea însăși e străină și de care totuși nu poate “divorța”, vidul acesta fiind la rîndu-i *expresia* suprimării semiotice prin care cogniția intrinsec negativă a neantului își descoperă și își confirmă sensul! dimpotrivă, în extraversiunea pură care e spiritul, funcția extatică se separă de funcția enstatică, afirmîndu-se ca mod distinct!

din toate acestea rezultă mai ales ideea orbitor de simplă: *neantul poate fi gîndit! căci neantul gîndește!*

tot ce poate fi gîndit, gîndește și invers!

este subiacența precedată de o intraiacență – e ea deci, pînă la urmă, tot de natură proiectivă? sau avem a face cu un “parazit” al nitescenței spirituale – o concrețiune paradoxală a relației sustrate oricărei lumini dintre vid și nitescență? o concrețiune sinuoasă, cvasi-substanțială a bizarei lor indisociabilități, a legăturii lor indisolubile!

există un fel de fizicalitate a metafizicului ce ne permite să ni-l reprezentăm!

există vieți ce devin sau sînt de la bun început o suită de puncte de suspensie – mai mult chiar, un *tunel* de puncte de suspensie!

ceea ce e refulat nu-i neapărat vidat în inconștient ci ocultat într-un conștient mult mai adînc – aproape o dublă personalitate!

sufletul *e* neantul!

nici o femeie nu-i pentru mine deși a mea-i toată ipocrizia lor!

luxura divinului e, dogmatic, inevitabilă!

dacă ātman = bráhman – ātman e bráhman captiv!

sau: sufletul e neantul captiv!

greața poartă în pântec o amorțeală cețoasă

la “prakṛtist” și mai ales la “prakṛtistă” pasiunea pentru lume e doar o extensie a egoismului, nu manifestarea vreunui principiu al vieții!

infinit e ceea ce depășește gândirea așa cum o concepem; invers, finitul e gândirea!

a sparge în chip structurat gândirea, obligînd-o să se transeandă, înseamnă a realiza infinitul!

incolor e albastrul rătăcit al amneziei

timp în invizibil de piatră – în nicăieri de evanescență

nicăieri ninsoare mai limpede – ori mai transparent labirint

orbirea în stare de imponderabilitate

negrul din străfunduri de gol

zdrențe-n tîrziu de adînc – focurile planează singuratice

culeg îngerii muți din grădinile avisului

penelopele stelelor 'mi țes scări de lumină

toamnele vânturilor le culegem în naufragii profunde

ne dezbrăcăm zborul în păsări!

“parcă-l țes din priviri” – zîmbește cu acreală bunica

menstruațiile sifidii ale lunii

telefonul se umple de dorință neagră, de erecțiile matinale ale omului-
oră

măinile mele nu mai pot să apuce pentru că s-au preschimbat în priviri

mă întind în intimitate străină ca într-o imponderabilitate cu argintul în
gelozie

embrionii de cristal și avis

rășini târzii pe tristețea dezvăluită a zborului

gheața depune incolor pe repulsie

respir suma privirilor prin care tu-mi spui nu înainte de a-mi săruta
genunchii – înainte de a descoperi dincolo de zdrențele mirajelor –
imperiul de argint al melcilor somnolenți

piatra pe care mi-a dat-o-n dar noaptea e plină de clipe mai negre decât
somnia letal – mult mai negre decât însăși moartea

labirinturi încrețite din înfloririle ectoplasmice ale sunetelor

automobil din palid de lună – la volan, cu roata deformată a
revolverului

oglinzi de zăpadă cu albul și mai improbabil decât cel al topirilor

inimă – sămânță de piatră în care-și crește oceanul o lacrimă

de ce eliberarea trebuie să traverseze oroarea

Goliath a fost doborât de un cuvânt aruncat în locul pietrei cu praștia

ciorchinii trenurilor – culesul întârziat al gărilor de cuvinte

unicul își scobește solitudinea cu care navighează

paranteze – coaste ale silabelor – cu ele uneori cuvintele îmbrățișează
vidul

drumuri incerte scobite de porți imposibile

un corp de curvă – în același timp atrăgător și împuțit

cuvântul negru în vizită – cuvântul-noapte

nimeni întreabă o pată de roșu – o coajă de eu – gol târziu

inelele leagă pământul cu destin – e ca și cum ai purta destinul la deget

lumea te lovește cu pumnii efemerului – te pîngărește cu silabele efemerului – e ca și cum ai trăi printre fantome, lovit de pietrele unor cuvinte niciodată spuse

te naști cu silabe de piatră – porți pe cap o glugă de timp

invizibil – în tine se adeverește infernul ce nu e decît timp simultan

explorăm acumulînd naufragiile – suprapunîndu-le pînă cînd devin o unică scară

mă mișc întîrziat prin privire străină

păduri de sfere – stelele silabelor

bătrînul ghețar cu privire de peșteră

eu nu sunt personajul ping-pong al vieții mele – zdrențele întîmplărilor îmi atîrnă de ochi ca niște pleoape

unele scări ocult-verticale nu sunt altceva decît încruntarea lui dumnezeu

cînd epiderma cristalină a cuvintelor se dă laoparte o noapte altfel obscură ne umple gura cu sens

coperțile tîmplelor ascund cartea labirintică a creierului

toamna scrie pe frunze literele tuturor limbilor – și pe trunchiuri cele
mai stranii cuvinte

dar cele mai misterioase silabe le poartă vântul plin de tăcere

captivii înoată prin năvoadele tulburi – prizonierii respiră frigul negru
al gratiilor

întunecată fierea exilatului umple misterioasele cupe

ospățez din cojile inimii – beau procesiunile nocturne ale sângelui

ne pierdem prin zăpada căruntului – pierdem lună și pași

zdrențele tuturor drapelilor amestecate-n maidane – cu bucăți de vînt
– fragmente de întuneric – silabe – cenușă

paginile lacrimilor – picură labirinturi din vîrfurile degetelor

până când – gândind – se-apropie de cântec

ci cu inimă limpede – cît de adânc te-atinge pe tine adversitatea

mais au maïs étrange

fîntîna de vid a timpului

lumile trec, neantul rămîne

nimeni e o sanie de lacrimi

izvoarele cenușiului adapă siluetele tăcerii

am cules fructele lacrimilor – și le-am depus în urletele fiarelor dăruite
– stranii numele lor

cu mâinile tăiate ca tot atâtea lămpi sparte

nimeni încolăcit la rădăcinile somnului – acolo unde nornele avisează
imposibilul în silabe

melcul mi se topește pe mână ca un fulg complicat

bărcile de cuvinte ale morților

captivitatea învăluie în suflet neantul

cuburi de clipe încremenite

silabele hibernează ca niște urși în pădurea poemului

înfloresc buzele evanescente ale abisului

suferința nu e condiția omului ci una din punțile dintre om și neant

frigul anxietății

timpul își compune avisul din abisuri încă imature – prea pîrguite ori
de-a dreptul putrede – ce ne privesc numai cu negrul

vîntul poartă umbrele – pictează depărtarea cu umbre

nici un cuvînt – și totuși, astfel, unu – la rădăcinile incolore ale albului

noaptea se evaporă din adâncurile de mirare ale mării – sărută cu
înserarea crepusculul

hibernez în iarna plutitoare a lebedelor

neantul plus un verb oarecare

ciudată zebură a runelor purtînd tone de silabe

mitul e proiecția cvasi-onirică a unei realități cognitive profunde și
definește sub diverse forme un început – de multe ori o gloză
inchoativă – al realului

privit cu atenție *viśeṣa puruṣa* (“dumnezeu”) e reziduul sau indiciul
unui *puruṣa* unic, imun la orice contaminare!

puruṣa unic ce ocazional poate preschimbările prakṛtice (*prakṛti* =
“preschimbătoare”) fără să participe la ele!

sensul e străin în imperiul cuvintelor

fantasme – pansamente ale sufletului!

singura calitate a naturii e că prezintă cel mai expresiv sistem de
semne – e deci calitatea ei semiotică

vîntul îmbată cu foșnet copacii – ebrietatea lichidă a șoaptelor

oglină tăiată de pasăre

frunze de iarnă în palmele întinse ale vidului

pașii mei – frunze în întuneric

toate limitele gândirii în realitate nu sunt decît joc!

fluviale lespezi ascendente – peisaj fluid de nostalgice apeluri-ecouri
unde înălțimile se-aud

sensibilitatea silabelor

în cel pierdut se topesc de întîlnire căutătorul și găsitul – lucrul se
trezește de făptură

pămîntul gorgonă ne privește cu adâncimi de pietre și de stânci

răsărind – amurgurile se înlănțuie dănțuind în noapte

din cupă fișnesc petale de extaz și de moarte

fulgi de sînge și vînt curg prin vinele – prin cuvintele aerului

litere purtate de-un labirint orb!

copacul respirațiilor – al frezeziilor – al febreilor

plînsul ca un copac din care culegi fructe scobite în țipete

petale de floare albă pe trupul scrumit – cînd durerea începe din nou
să te fumeze

demența lumii ne leagă de propria noastră “normalitate” ca un
tratament cu electroșocuri

neantul e cheia transformării gândirii în cunoaștere

visele ne indică și ne dezvăluie posibilitatea cît se poate de reală a
unor existențe paralele cu personalități distincte și, de ce nu, a unor
vieți anterioare și consecvente ce-ar exploata și desfășura procese
reflectate de poliedrul nostru psihic!

invers, asta indică poate că n-ar fi imposibil să ne apropiem de un
control al ansamblului acestui poliedru!

limitele acestui poliedru sînt mai degrabă cognitive decît morale!

libertatea opiniei care nu e *decît* libertate de opinie seamănă cu un
lătrat!

pielea mi s-a acoperit de pătrățele ca o tablă de șah

există două tipuri de psihopate: psihopata *soft*, care-și tratează și-și
interpretează dependențele ca pe o formă de libertate, ba chiar de
“bunătate” – pe scurt, psihopata ancilară și cam erotomaniacă; sau,
dimpotrivă, psihopata *hard*, care-și asumă sălbatic și orgasmic
dependențele și traumele hipertrofiate și pe care doar un fir o mai
desparte, în principiu, de crimă! și totuși, *tout compte fait*, aceasta din
urmă e, și ea, o psihopată ancilară! ambele, de altfel, sînt capabile de

crimă, ceea ce poate părea paradoxal! diferența stînd doar în gradul de predictibilitate al tendințelor criminale, într-un caz și în celălalt!

deviat întuneric – soare rostogolit în zăpadă

lichelele rezistă ca lichenii!

la naissance et son essence

orice reclamă luminoasă se bazează pe descompunerea procesului de percepere

femeia ingrătă se pune ca spirit și astfel involuntar se dă ca neant!

ingrătitudinea e forma primară a libertății: femeia ingrătă e natura care se dezleagă și astfel, prin această dezlegare a naturii, spiritul care *este liber* își *apare* ca liber – e confirmat în solitudinea neființei lui esențiale – e revelat ca neant prin însăși dinamica mecanică a procesului de reprezentare!

soyez sans peur puisqu'au fond vous n'êtes pas!

scîrțîiturile rîd sau plîng!

sursa eului e comparația, eu nu-i decît alt nume pentru comparație!

în momentul în care te atacă un monstru devii semi-zeu prin compensație – dacă-i supraviețuiești!

formal o grămadă este gata la trei, psihologic începe să se măsoare de la cinci în sus! de fapt, neștiința ta imediată formează grămada, nu numărul! în acest sens, grămada e limita capacității tale de apreciere!

conținutul formei este psihic – forma însăși, spiritul!

psihicul e mai aproape de neant decât de spirit!

omul veridic nu poate decât să deteste lumea; omul lumii e înșelătorul
criminal și impostor – omul lumii e sceleratul cabotin! sau femela
astfel!

din labirint nu poți ieși decât trezindu-te!

nemuritor înseamnă singur – adică liber etc.

totul e abstract, însă ideile fac împreună un corp geometric mișcător ce
nu se oprește la interpretare și-și continuă mai departe jocul!

formula emergenței absenței intense a particularului din generalitatea
resorbită în fondul de substrat

la sous-jacence devient sous-surgence

punctul 1 (de fapt deja subiacentat – neantul reificat)

punctul 2 respinge punctul 1 ca circumferință (subiacența iese din
iacență)

ca permanentă de-reificare a subiectului punctele 3, 4... ∞ resping ca
circumferință subiectul emergând ca obiect

trei coactanți, ultimul cu două aspecte {punctul de vedere – sat/asat;
absența – logic/ontologic; substratul indeterminat – prezență/existență;
substratul determinat – subiect/obiect} cuplurile modante posibile între
acestea

rima încrucișată – paradigma sintagmatică / sintagma paradigmatică

drumul meu concret e singurul care mi s-a oferit: nu poți greși când nu
ai de ales!

omul e iresponsabil! divinul condamnabil! răul e responsabil dar nu
poate fi tras la răspundere în plan moral fiind rău! doar acuzat și
condamnat, dacă posibil eradicat!

existența e mai onirică la început și mai lucidă la sfârșit

bloc de lacrimi – aisberg de lacrimi în inima mea – lavă de lacrimi în
sufletul meu – monstruoasă suferință congelată

“conștiința” majorității indivizilor e strict circumstanțială – ceea ce
înseamnă că pentru ei conștiința e numai cum e cazul!

zăpada – labirintul alb al zăpezii – acoperi pământul cu lună

paște, iubito, iarba înspermată – pajiștea perlată cu spermă

poem ascuns/pierdut pe fața invizibilă a lunii

el îi zise ei: nu ești umană decât prin ce ignori încă despre tine însăși!

Bruckner – maestrul abisal al furtunilor verticale!

vreau ca abisul mânios al sufletului meu să vă sfârșime pe toți! jalnice
rîme!

alienări îndepărtate – înstrăinări lontan pierzîndu-și în neștiut
ecourile

pianul avisului – clape pe claviaturile ce se bifurcă – sală și ecou – și
public – și extaz – și pianist

lontanul se înclină în melancolie

oceanul sfirtecat de navele frustrărilor – oceanul negru al inimii

țărături de lacrimi

îngerii sînt lacrimile lui Dumnezeu cînd cu plînsul se contemplă

la mer n'a pas de direction – la merde non plus

după lungile ceasuri ale suferinței – ora inimii negre

zboruri de amenințare metalică

luna se descompune urlînd în lupi albi

virusul se plînge de gripă!

orice pulsiune sentimentală trebuie întoarsă spre sine, fără excepție!
toate sentimentele trebuie să fie retroflexe!

calul de pădărie – poate calul de fulgi

lămpile lacrimilor lunecă pe noaptea obrazilor

imbecil Isus: dacă nimeni nu poate să pedepsească, nimeni nu poate să ierte!

nu sunt nici român, nici francez, nici măcar armean – națiunea mea
sunt eu însumi! nu-mi recunosc nici o altă determinare!

compasiunea nu este obiectivul cunoașterii

le désir n'est qu'une férocité piégée

începutul și sfârșitul sînt termeni medii – niciodată premize majore sau
minore! numai în neant sfârșitul și începutul se suprimă la infinit –
simultan și poate chiar concomitent!

dacă refuzați să pedepsiți vinovații proximi, veți avea masacre-n
depărtare – și poate chiar mai mult!

harta biografică reprezintă o tehnică de sincronizare a evenimentelor
unei vieți (aplicațiile pot fi mai vaste) transformîndu-le din accidente
aparente în constituenți ai unui ansamblu configurativ, eventual ai
unui plan. e o bună tehnică de a descompune analitic *māyā*!

omul e paria pe acest pămînt!

alienarea e măsura tuturor lucrurilor

tot ce e perceptibil din noi – deci separabil – e obiect, iar subiect doar imperceptibilul!

simțurile – în special privirea – sînt străluciri specificate ale ființei – în alt plan gândirea!

simbolul graalului dezvăluie nemurirea ca “recipient” al neantului – sau nitescență a lui!

abia atunci ești cu adevărat singur – abia atunci ești cu adevărat neant – cînd chiar și neantul te părăsește!

razele vorbitoare – premonitoare ale arborelui – frunzele pline de silabe ale chipului

oceanul bărbos al aerului

cînd crește impresia de izolare înseamnă, poate, că în realitate sîntem priviți de spectatori invizibili! izolarea nu vine oare din privirea ce te încercuiește? eventual, propria ta privire alienată, o privire fără privitori – simplă invizibilitate văzătoare. astfel izolarea – ce nu trebuie confundată cu *kaivalya* – face din noi obiectele vizibile ale unei priviri invizibile, orbi în adevăr, deși dotați cu aparențele vederii, asediați de tot ce sîntem și ni se sustrage!

cuvintele-s întemeiate pe singurătatea exclusivă a excluderii

privirile *străine* ce te izolează *apar* ca razele unui soare alienat

cînd *nimeni* te încercuiește cu privirea nu-i ca și cum *tu*, cel privit, ai străluci?!

cînd sistemul delincvent trebuie băgat la închisoare se grăbește să-și găsească țapi ispășitori inocenți care plătesc în locul lui!

scorburile violetului – în otrava cea mai violentă se ascunde abisul – cunoaște veninul și vei cunoaște infinitul abisului – nemurirea

dacă paradigma e sintagmă negentropică, sintagma e paradigmă entropică

nu există neutralitate axiologică în decalajul de nivel, aparent doar topologic; tot ce apare decalat este devaluat!

totul se zămislește din mînie – nu “subțiată”, nu “sublimată” ci cît mai feroce – mai furibundă – mai sălbatică!

artistul e damnare – dizlocare – și distrugere definitivă a lumii sau nu e artist!

muzica nu trebuie să se exprime prin note ci să iasă *din* note ca sufletul din cadavru

arta nu e agonie ci extaz post-mortem! arta e exterminare prin auto-exterminare

pentru artă “lumea ideală” e un infern inacceptabil; infernul e mai respirabil nu prin ororile ci prin paradoxurile lui! paradisul e dogmatic!

drumul meu e nepătat de succes!

Carnet de idei X

sau

Carnetul stacojiu

toate procesele lumii – indiferent de tip – reflectă structura supresiv cognitivă a neantului!

lipsa, deficiența e indiciul simbolului și chiar structura lui

infinitul e suspensia suprimării cognitive a neantului!

pești însîngerăți în oceanul de ghips

putem distinge o suprimare cognitivă analitică: “teoria corzilor neantului” de una sintetică: suprimarea reciprocă a în-sinelui și pentru-sinelui sau a conștiinței și ființei etc. ambele suprimări cognitive sînt procesual infinite pentru că aparțin unui proces gnoseologic infinit!

infinitul – suspensiile suprimării ce se continuă fără să se împlinescă – cunoașterea veșnic în suspensie și veșnic în prag!

suspensia e rădăcina *inversiunii* și, într-un sens, a perversiunii alienante! subiacența e “dragonul”!

corzile cognitive în suprimare continuă sînt modelele lumilor paralele!

neantul nu e doar arhetipul unui tip determinat de suprimare ci cuprinde totalitatea scenariilor cognitive posibile și imposibile – mai ales a celor imposibile și incomprehensibile – gnoseologic complet impenetrabile!

lumea – acest neant îngreunat și încetinit de alienare!

cînd dușmanii mei nu vor mai fi decît cadavre uitate – numele meu se va înălța purtat pe aripile adevărului!

formula favorită a dulcelui marx, pe care o adresa oricui nu i se supunea: “am să te anihilez”! numai neantul ne este prieten!

îngerii trîmbițează la pubele – înalță spre avis coșmarul lor de tinichea

pleci cu sălbăticie – rătăcind spre toate reîntoarcerile

azur/aur/zar

destinul nu e o dinamică ci o *inerție irepresibilă!*

lumea care-ți refuză consacrarea, oricare ar fi, îți refuză maturizarea, te plasează într-o adolescență perpetuă și liberatoare pe care o poți folosi ca atare sau nu! depinde de tine! refuzul lumii îl poți transforma în eliberare de lume! oricîte scenarii inițiatice ai parcurge, cu oricît succes – lumea va persista în a-ți prezenta refuzul ei la care trebuie să răspunzi prezentîndu-i zîmbind refuzul tău! refuză acest refuz al refuzului și vei fi zdrobit!

în ascensiunea spre sine și spre neant a conștiinței există posibilitatea unor opriri temporare sau definitive. opririle temporare sînt etape, ele fac parte din drum. dacă însă alpinistul spiritului optează pentru oprirea definitivă, două tipuri de consecințe pot decurge din aceasta.

infernul vorbește prin tăcere!

spiritele totalitare introduc în mistică ideea de colectivitate creînd un colectivism mistic mai mult sau mai puțin adulterat!

suferințele sînt etapele plecării din lume și ale eliberării de lume!

veritabilul simptom al demenței e colectivismul!

zdrențe de nebunie nebuloasă

prima formă a opririi, cea mai comună, e cea escatologică (paradisurile și infernurile); oprirea escatologică pe drumul conștiinței, oprire a cărei inautenticitate se trădează prin chiar caracterul ei efemer: paradisurile și infernurile buddhiste se “ofilesc”, cad ca niște frunze și dispar în neantul de unde renaște mirajul lor!

cealaltă formă de oprire e mai stranie și “neomologată” căci dacă mai toate religiile vorbesc de “paradis” – miraj ce nu e, de fapt, decît primul cerc al infernului, și el un miraj – nici una nu vorbește de această oprire ce e ca o împietrire și-i lasă-n urmă pe cei ce se opresc ca pe niște statui. ascensiunea spre conștiință continuă lăsîndu-i în urmă pe cei ce se opresc – într-o inerție ce pare mai întîi un fel de beatitudine dar se adeverește treptat a fi o formă de încetinire pietrificantă ce cufundă “opriții” în inconștient. această inerție, progresînd, înghite gestul, gândul, în fine chiar substanța. statuile își continuă “pietrificarea” chiar dincolo de punctul inerției celei mai profunde, apoi dinamismul substanței se restituie mirajului, “statuile” devin tot mai transparente, se cufundă și se risipesc în vizibil, se cufundă și se risipesc în propria lor dispariție. e intrarea în “nirvāna” inconștientului. nimicul prin stingerea ca lucru, nu neantul prin stingerea ca ființă!

expresia completează și dezvoltă gândul!

soarele neurastenic de februarie

acele ceasului ca alienații ce urcă și coboară ciclotimic într-un ospiciu
ce ticăie tiptil în timp

nebunia e timpul ce se metamorfozează, încetinindu-se, în miraje de
ființă și neființă amestecate

mugete de abisuri catifelate

sticlos de febră

tunetul avisului se umflă-n avalanșă ca o revărsare de caverne

ceea ce stăpânește și, într-un sens, *e* femeia – femeia perfectă ce nu
poate fi găsită nicăieri – e echilibrul dintre amnezie și anamneză,
amnezia ca anamneză și anamneza ca amnezie, un prag al echivocului,
nu mai mult. și-acesta e tot “realul”! dincolo de acest prag femeia
încetează!

moartea cu lămpi

gelatina onirică

pulberea culesurilor

un miros de tăcere și de abandon

verde țepos iradiat de sori negri – învăluit în fum de seară

sunet cu tihna legănată-n spațiu

golindu-se de toate secretele, absolut fără excepție, femeia se umple de adevăr și se eliberează de minciună; deși un singur secret conservat în fața confesorului veritabil, soțul, stăpînul și iubitul ei liber ales, distruge în ea adevărul și agravează nemăsurat minciuna! evident, plină de secrete, femeia e plină de minciună și goală de adevăr, e o nimicnicie ce nu aparține nimănui și tuturor. căci ființa femeii nu e un a fi ci un pur a fi avut – sau eventual unul foarte impur! asta e veritabila asceză a femeii: să se debaraseze de tot ce crede ea că-i este intimitatea și ființa și să le încredințeze celui ales, pentru a deveni deplin eterna și pura lui posesie!

a avea înseamnă a fi responsabil – restul e senilitate și alienare!

dacă timpul lumii ar fi fost infinit, lumea ar fi fost, ea însăși, mai puțin sălbatică!

structura amneziei originare: convertirea cunoașterii de sine în curiozitate euforică, ultima orientată cu necesitate spre o exterioritate pe care o creează descoperind-o! curiozitatea demiurgică – producătoare a relației subiect-obiect ca și a întregii indeterminări a exteriorului, determinare ce nu e doar un fapt de interacțiune ci, mai ales, unul de proiecție. într-un sens, indeterminarea e amnezie proiectată, nu vid pur ci vacuitate indeterminată, posibil indefinit. determinarea exterioară se construiește plecînd de la această *massa confusa* psiho-cognitivă! pasajul de la proiecția de determinare la relația de determinare rămîne încă de analizat.

structura amneziei a cărei proiecție e indeterminarea constă deci în această conversiune euforic-depresivă a cunoașterii de sine – curiozitatea! prin ea, cunoașterea însăși se transformă într-o energie cognitivă indefinită, orientată spre un exterior indeterminat, cu alte cuvinte ex-centrică! centrul însuși, deci, e o proiecție reziduală a sinelui, o abstracție intuitiv-cognitivă, criterială pentru intuițiile de spațiu și timp ca și, mai ales, pentru cea de identitate

care e însă structura acestei indeterminări cognitive a exteriorului, determinare în care sinele a fost înlocuit prin intuiția criterială a

centrului, intuiție tot atât de proiectivă ca și indeterminarea însăși. indeterminarea ca vacuitate proiectivă a cunoașterii de sine convertite se găsește sub semnul unui dublu paradox: acela al omniprezenței intuiției criteriale (centrul) și al absenței totale a acesteia. astfel, indeterminarea e incapabilă să se determine ca loc al unei cogniții, fără ca alocalitatea ei să poată constitui o certitudine. relația dintre indeterminare și incertitudine constituind întreg conținutul relației subiect-obiect! indeterminarea e, prin urmare, expresia contradicției structurale a exteriorului proiectiv, după cum incertitudinea e expresia contradicției structurale a interiorului rezidual alienat!

lumea e agitată de sterpele ei contradicții orizontale – altul contra celuilalt – și e lipsită de contradicțiile verticale, singurele fertilizante, pentru că pun lumea metafizic nu politic în pericol; amenință iluzia lumii cu adevărul omului și-i fisurează mirajele! curiozitatea convertită în cunoaștere de sine, amnezia indeterminată a exteriorului în pură interioritate – pura interioritate a neantului, anterioară spiritului, curiozitatea originară a neantului!

ura nu-i nimic altceva decât respingerea obstinată a adevărului – *ura e frica de adevăr!*

inconștiința s-pre-cosmică – a substituit suprimarea cognitivă a conștiinței pure – neantul – cu suspensia generativă – infinitul! cu pandantul lui paradoxal – infimitul! cognoscibilul se înscrie deci în totalitate între infinit și infimit!

inconștiința care poate fi asimilată cu o conștiință cosmică trebuie distinsă de inconștient – negativul conștientului – ce se raportează obligatoriu la om sub dubla lui formă individuală și colectivă, deși pasarele între inconștient și inconștiință pot fi stabilite!

inconștiința realizată prin suspensia suprimării cognitive trebuie văzută ca emisia primă și, într-un sens, ca emitentul prim al big-bangului, corespunzând probabil cu ceea ce fizicienii numesc imprecis și ipotetic energie neagră, materie neagră – structuri comparabile pînă la un punct cu *adrșta* sistemului Vaišeșika. de fapt, trebuie s-o căutăm

mult mai adânc! nu trebuie să uităm că tendința-spre se constituie la nivelul inferior ca organizatoare-a!

paroxismul ca inversiune corespunde cu forma infinitivă – infinitiv generativă – a suprimării cognitive suspendate. formele infinitiv generative, de vreme ce private de suprimarea cognitivă, sînt obligatoriu *cognitiv indeterminate!*

dacă spiritul capitalist s-a dezvoltat mai ales în contextul protestantismului, comunismul, cu absolutismul lui, pare să moștenească ceva din spiritul catolic, paradox teribil, dacă ținem seama că comunismul s-a dezvoltat preponderent în context ortodox. e ceea ce poate explica, în fond, eșecul comunismului în țările de est ca un refuz organic al ortodoxiei de a accepta grefa comunisto-catolică (vezi și inchișiția cu care represiunea comunistă prezintă multe analogii). toleranța inițială a catolicismului față de comunism (nu și invers!) prin *real politik* ca și faptul că, ideologic, tocmai catolicismul a învins comunismul (prin Ioan-Paul al-II-lea) merg în același sens!

justiția funcționează nu prin compasiune sau iertare și nici ca vendetism imediat ci printr-o cât mai profundă și sistematică *sublimare a răzbunării!*

recunoaștem în această idee principiul suspensiei, substituția suprimării cognitive sau, pur și simplu, efective prin suspensie. suspensia infinitivă e, prin urmare, principiul subiacent al sistemului lumii!

infinitul e neantul în suspensie – subiacența e funcțional suspensivă, adică structural negativă și inversivă!

inconștiința sau “conștiința cosmică” – principiul sau substanța energiei negre (sau a materiei negre) e deci, în termeni stricți, o *conștiință în suspensie*, altfel spus, o conștiință *virtuală* sau, eventual,

alterată prin intervenția alienantă a subiacenței. ceea ce deschide
posibilitatea unei teleologii cosmice a conștiinței.

funcția suspensivă a subiacenței e nu numai alternantă ci alternant-
redundantă, ceea ce înseamnă că nu avem a face cu o operație
suspensivă unică a conștiinței ci cu o infinitudine, nu atât fără sfârșit cât
indeterminată, primele faze, numeric indeterminabile, articulînd
artefactul transcendenței, *zona tipologic mediană*, *artefactul big-
bangului* iar restul, diversele faze ale *artefactului cosmic*.

structural, subiacența pare să se constituie în zona de fuziune a pentru-
sinelui cu în-sinele, oarecum cînd pentru un motiv obscur zona de
fuziune – sau pur și simplu “zona” – e resimțită ca o zonă de impact;
opозиția pentru-sinelui cu în-sinele secretă atunci un fel de infrazonă
protectoare a în-sinelui contra “agresiunii” pentru-sinelui, infrazonă ce
sfîrșește prin a contamina și paraliza pentru-sinele, “dezorientîndu-l”.
în faza de emergență, subiacența e un fel de protecție a în-sinelui, un
ersatz al în-sinelui, ce nu-l afectează pe acesta din urmă decît prin
blocajul ermetic la care-l supune, blocaj în perfect acord cu
compactitatea structurală a în-sinelui. subiacența e deci un soi de
produs de interacțiune parazitar al forței de dezocultare funcționale a
pentru-sinelui cu tendința de auto-ocultare structurală a în-sinelui!

big-bangul reprezintă, în ultimă instanță, un “defect” al fuziunii dintre
p.-s. și în-s., fuziune prin care neantul își transcende cei doi analogoni:
conștiința pură și ființa pură.

defect cu cauze complexe, făcut tehnic posibil de faptul că fuziunea –
atît la nivelul fiecărei corzi de supresiune cognitivă, adică al fiecărei
idei cît și la nivelul structural al opoziției tipologice – e simultană dar
non-concomitentă. de unde decalajul tipologic numit subiacență!
structura originară a *timpului* e aceeași!

artefactul cosmic e deci produsul acestui sistem de suspensii și
substituții.

materia reprezintă echivalentul “extern” al subiacenței sau produsul subiacenței externe, reconstituind la nivel cosmic binomul pentru-sine – în-sine. acest nou binom: conștiința alterată – “în-sinele” simulat (căci “materia” e simulacru în-sinelui) e el însuși un simulacru!

de fapt, la nivelul intrinsec al neantului pentru-sinele și în-sinele nu ajung să constituie momente tipologic discernabile!

spiritul e forma pe care o ia neantul ca *exterioritate incompatibilă* și ca *anamneză alienată* în contextul tuturor acestor simulații și substituții

suprimări cognitive la nivelul neantului ideile devin “încrustații” transcendente la nivelul în-sinelui izolat

fiece coardă de supresiune alterată – deci fiecare idee – corespunde probabil cu o “lume paralelă” deci cu un big-bang distinct!

un obiect “inutil” e un obiect a cărui funcție se rezumă la propria lui ființă, sau, după caz, la simpla sa prezență!

în-sinele artefactizat prin separare, cu toate încrustațiile lui eidetice e un astfel de artefact (“paradigma”); pentru a transcende inutilitatea unui astfel de obiect, trebuie să-i transformi prezența în co-prezență, iar izolarea în izolare participativă i.e. *contemplabilă*

funcția restitativă a contemplației creează un fel de meta-neant, o structură complexă unde neantul apare ca totalitate fără să fie cu necesitate numit!

obsesia obiectului – în căutarea sinelui pierdut!

corzile de supresiune cognitivă sînt semne cu un unic sens în care se abolesc – neantul, corzile suspensive infinitiv generative sînt

simboluri prin care sensul debordează într-o exterioritate ocultă,
centre de niteșcențe misterioase

transcendența e un artefact eidetic!

într-un sens, subiacența e un convertizor ce transformă semnul în
simbol!

corzile cognitive suspensive infinite – conversiuni ale celor supresive
– nu corespund doar cu ideea unei lumi ci, mai degrabă constituie ele
însele o lume eidetică infinit dimensională. o lume de lumi mai
degrabă în care fiecă coardă eidetică infinitiv generativă corespunde
cu un sistem de lumi multi-dimensionale.

supsesiunea cognitivă “produce” sau confirmă neantul. suspensiunea
infinitivă – ea însăși relativă și compensată cu o marjă de miraj –
produce și confirmă infinitul.

“produsul” corzilor suspensive fiind infinitul, fiecă coardă trebuie să
se caracterizeze nu doar printr-un infinit dimensional ci și printr-un
infinit numeric; astfel fiecare coardă producând sau generând un infinit
de corzi infinite dimensionale, proces ce se continuă la infinit. însă cum
infinitul nu poate fi diacronic, în sincronie, conversiunea suspensivă a
subiacențelor se deschide spre absolut. subiacențele convertesc
neantul în absolut sau verifică această identitate. producția infinitivă a
corzilor suspensive se vede închisă în absolut. închis în absolut
infinitul corzilor e suprimat în absolut. absolutul suprimă infinitul pe
care îl conține. corzile suspensive redevin supresive însă la nivelul
absolutului, după cum în-sinele și pentru-sinele – categorii absolute de
astă dată – fuzionează în absolut. prin urmare, dacă neantul e
absolutul, absolutul este cu necesitate neantul! iată sensul teleologiei
cosmice! deci nu big-crunch ci super-extensie!

contemplația conține în sine modelul splendorii ei etice!

în mod bizar deci, funcția subminativă, inversivă și negativă a
subiacenței se adevărește, în cele din urmă, ca vectorială teleologic!

subiacența convertește neantul în absolut, dar în același timp verifică faptul simplu că *absolutul nu-i altceva decît neant!*

ecuația *ātman = bráhman* camuflează și exprimă ecuația mult mai determinantă *neant = absolut / asat = bráhman!*

sinele nostru e neantul!

de fapt, nebunii definesc eșichierul, anomaliile definesc structura!
bufonii au definit evul mediu, caricaturiştii definesc binomul
demagogiei guvernamentale și-al terorismului etc.!

un “decret” e o idee în care se așază un eu!

lumina fizică e în fond “ecoul” vizual al unor explozii!

pe de altă parte, s-ar putea ca măsurile noastre “obiective” să depindă de structura și limitele senzorialității noastre. inclusiv faimoasa viteză a luminii! cum ar putea apare “lumea” din perspectiva altor structuri senzoriale, a altor tipuri de observatori! în fond, lumina e vehiculul considerat cel mai rapid dintre două puncte ale spațiului tridimensional. dar cum s-ar prezenta o “lumină” în 3+? cum – o “lumină” interdimensională?

trebuie să te uiți la ei toți ca la niște bolnavi dintr-un ospiciu – cu totală indiferență!

diferența dintre miracolul religios și miracolul fakiric stă în intenție; miracolul fakiric e simplu spectacol, miracolul religios – argument al autorității! altminteri, ambele se pot dovedi perfect false!

le monde ne peut pas être amélioré, ne veut pas être amélioré – le monde fait semblant! mais le monde peut être supprimé!

problema nu e că indivizii sînt toți mai mult sau mai puțin nebuni,
problema e că structura însăși a lumii constă în nimic alt decît o
imensă demență refulată – *māyā* nu e altceva decît demență întretesută
cu refulare!

puterea cvasi-magică a convențiilor; magia conformismului!

barman/brahman

“une strictes convenances à la fonction est le vrai principe efficace”
(Granet)

simbolurile sînt sufluri și reciproc (Gr. n. 93)

în fond simbolul sintetizează și mixează oarecum funcțiile semnului.
în simbol nu sentimentul ci sensul e valoarea plăsmuitoare – haosul e
simbol și paradigmă a simbolului!

un spațiu finit implică un timp structurat din recurențe și chiar
reversibil

trăim într-o lume reziduală de excluțiuni și vacuități (ritual religioase)
concurrente, zona de excluțiune a unora fiind vacuitatea celorlalți.
astfel trăim în lumea multiplu legitimată a forței reciproc fără de lege!

uneori nu există explicație rațională a ceea ce ți se întîmplă și atunci,
decît să te strădui să storci una, sigur nesatisfăcătoare, mai bine să te
mulțumești cu cele imaginabile ce-și pot juca mai bine rolul de
“adevăr”!

“spiritul” e mai convențional decît se crede în genere – e și el un fel de
“lume”! tot ce poți numi te trădează!

vidul cuprinde cel mai mult, sugerează cel mai mult – vidul e semn!

pneumaticul trebuie să sustragă spiritul lumii, să-l extragă din lume și să se retragă el însuși din ea!

evoluția societății proiectează structura binară a inconștientului colectiv – poate chiar a inconștientului profund.

ciudată analogie între schema pleromei și structura calendarului chinez (confirmă raportul cu numerologia anului)

de ce trebuie neapărat să fii prizonierul unei femei pentru a trece drept “normal”!

spațiul prezintă o afinitate cu simbolurile, timpul, cu semnele!

iertare, iubire, compasiune – iată cuvintele prin care trece toată minciuna lumii!

tot ce pot face e să străbat – cu răbdare – câmpurile cunoașterii

toamna automatului

labirintul e traiectoria frântă – dar nu dezordonată – a unei simetrii

cvadratura cercului reprezintă raportul armonic al Pământului cu Cerul, al Naturii cu Spiritul – identificarea lor (sau indiscernabilizarea lor) paradoxală. o utopie geometrică! ori mai degrabă mistico-geometrică!

e perfect evident că trăim într-o lume ce-și dă importanță prin diverse forme de crimă!

suprasinteza centrului masculin și a centrului feminin – dublul centru

reminiscența platoniciană e verticală, reminiscența indiană circular
orizontală (reamintirea vieților anterioare)

totul e periferia neantului, totalitatea, sistemul periferiilor
transcendente suprapuse, establishmentul transcendenței!

teoria ce face din severitate principiul răului nu poate fi decât eronată.
severitatea e justiția – nimic nu este mai absent din această lume
nelegiuită!

concepția multora ce-i face să aspire la un fel de bine fără adevăr ca
un soi de larvă ascheletală e, pur și simplu, perversă! e triumful
delicvescenței și al delincvenței metafizice!

prefer, la urma urmelor, și dacă trebuie neapărat să alegem – deși
exclusivismul falsifică dona – un adevăr fără bine, asemeni unui corp
constituit din pure tășuri! identitatea adevărului și binelui – singura
deplin justă – liberează neantul!

binele = în-sinele

adevărul = pentru-sinele

moartea ca rezervor de viață

luna lesbiană

totul e spațial – partea, temporală
totdeauna, cei ce te trimit te trădează!

în fond, *māyā* nu e în primul rînd iluzia ci disfuncția – disfuncția ca iluzie! idem subiacența – bug-ul neantului!

să fie ce înțelegem noi prin conștiință – conștiința subiectivă – un simplu bug al cunoașterii perfecte?!

prin utopia europeană capitalismul jugulează democrația în numele imperativului categoric al profitului!

cenzura transcendentă e structura constitutivă a transcendenței înseși

“dreptatea” ca și “lumea” e ce este cazul!

e destul de interesant că structura disfuncțională a “lumii” și a “dreptății” se dovedește aceeași! lumea *e* nedreptatea și nedreptatea *e* lumea!

femeia nu se iubește decît pe sine în alterările și alienările ei!

nimeni nu-mi poate oferi consacrarea – eu nu mă pot consacra decît prin mine însumi! singur eu pot să mă consacru! cel ce doarme nu poate fi consacrat de vis dar se consacră singur trezindu-se!

cvadratura cercului se realizează în punct!

egalitatea la infinit e indiscernabilă de egalitatea în neant!

e curios cum “Cerul” și “Pămîntul” simbolizează la cei vechi ceea ce acum numim Spațiul și Timpul!

e mimetism în narcisism!

juducând după proiecțiile actanțiale din lume transcendența trebuie să fie un spital, o închisoare sau un ospiciu!

“elementele” sînt oare drumuri ? traiectorii energetice ?

a reuși în lume e un eșec – a eșua e, în fond, reușita!

entropia e întreg mecanismul lumii de la cosmogonie la haogonie!

totul e numai eroare și oroare!

l'obscurcissement de l'Homme est responsable de l'entropie du monde ou, plutôt, de cette entropie qu'est le monde!

ordinea e repartitie deci, în fond, sciziune! ordinea e monoschizofrenia!

fiecare suprimare cognitivă suscită o nouă dimensiune cognitivă și fiecă dimensiune o nouă suprimare – simultan deși, poate, non-concomitent! în fond, toate dimensiunile cognitive sînt suprimări cognitive și toate suprimările, dimensiuni!

totalitatea simultană a mutațiilor sau a suprimărilor e imuabilă – e neant

analogie și substituție: sînt analoge numai valorile substituibile după cum sînt cunoscute numai valorile suprimate! suprimare și substituție!

“realitatea” se alimentează prin zgîndărirea permanentă a spiritului. iată de ce sînt eu permanent și universal contrariat și chinuit!

sufnul e o lumină cu toate ușile închise – lumina pe care o respiri!

pentru chinezi moartea e feminină (yin)

din punctul de vedere al iluziei (māyā) toate valorile sînt simple
pretexte sau tehnici de circumscriere și limitare a acțiunii
pneumaticilor, singurii ce iau aceste valori în serios! pneumaticii sînt
reduși la statutul de simple prezențe circumscrie – altfel spus, de
simplici *prizonieri!*

de ce totuși prezențe? pentru că prezența pneumaticilor, deci a
spiritului, e axială pentru lume!

zenitul și nadirul sînt proiecții axiale ale centrului

lipsa de rațiune – nu de intelect! – a femeilor le face improprie pentru
orice activitate politică și primejdioase pentru orice exercitare a
vreunei autorități! evident, ca peste tot, există rare excepții, bazate,
după părerea mea, pe integrarea timpurie a vreunui model moral
masculin!

cît despre zdrobitoarea majoritate a “bărbaților” politici e preferabil să
evităm discuția!

femeia e un tunel, nimic altceva, și nu poți găsi nimic bun într-un
tunel!

trei vise premonitoare: o pisică face tumbe pînă cînd cade moartă,
poate cu gîtul rupt (într-o cameră); într-o prăjitură sînt înfipte două
lumînări – la început amîndouă ard, apoi cea mai depărtată apare
stinsă; mă găsesc cu Dana într-o cameră (cea din Argeana) cînd
realizez că în cameră a pătruns un uriaș papagal albastru (un “Ara”);
uitîndu-mă cu mai multă atenție constat că zidul e spart, deci, prin

spărtură a intrat; deși papagalul pare liniștit ne refugiem în bucătărie!
aflu de moartea lui Kevork!

alt vis (mai recent): mă găsesc singur într-o cameră destul de mare; pe perete e lipit ceva, cred la început că e fotografia mărită a Sfântului Giulgiu, constat mai apoi că e vorba de o hartă, nu știu bine a ce (a Europei?). harta e prost lipită, face o “burtă” – remarc deasupra hărții un gândac uriaș, negru. simțindu-se observat gândacul se ascunde în spatele hărții, pare să alunece, pe hartă, în partea de jos, apare o protuberanță (sud-estul Europei, România?)! apoi harta se rupe și gândacul cade prin gaură pe podea, însă trecând prin gaură și-a pierdut exoscheletul negru. e redus astfel la o formă perfect albă, gelatinoasă cu un fel de piciorușe ce se zbat neputincioase, mai mult un fel de mini-tentacule de aceeași consistență cu corpul. cumnatul meu – cu care practic am rupt demult relațiile – intră și ia ce-a mai rămas din gândac! curioasă analogie cu *Metamorfoza*!

nimic nu e mai dificil decât să-ți parcurgi *exhaustiv* structura proprie

ritul e arta sciziunii – mitul verbul uniunii – filosofia le transcende!

anxietate înseamnă vitalitate – energie

abuzul exprimă slăbiciunea sistemelor – prin el, sistemele își recunosc ilegitimitatea structurală!

“sensul” așa-zisei opere diraduriene: înțelepciunea abjecției!

iubirea veritabilă e o indulgență a urii iluminate de libertate!

din intensitatea eliberării țîșnește ura ce vrea să anihileze tot – din libertatea atinsă, nitescent, neantul iubirii!

tocmai am visat: se făcea că Umberto Eco ținea o conferință și mă însărcinase să-i aduc la conferință ornitorincul. avea un ornitorinc mecanic ce părea însă viu și care când trebuia să-și accelereze mersul se strîngea ca o bulă de blană (contractia timpului). în plus, cum nu era prea rezistent mi-a cerut în drum să-l masez – făcuse crampe din cauza vitezei, de fapt abia de alergase nițel, contractîndu-se.

cînd am ajuns, i-am spus plasatoarei că ornitorincul era al lui Eco – s-a mirat. Eco s-a bucurat că i-l adusesem. cred că trebuia să-l folosească pentru a-și ilustra conferința “Kant și ornitorincul”!

un vis premonitor mai vechi: se făcea că eram la București și tanti Galea venise și trebuia să mă ducă undeva, poate să mă scoată din țară. deși nu era iarnă, ne-am urcat într-o sanie mare și am început să alunecăm, parcă pe-o pantă nesfîrșită, deși destul de dulce. la un moment dat sania s-a oprit și am știut că trebuie să mă duc la intrarea de serviciu a unui bloculeț de acolo. în prag, plasat mai sus decît mine (ușa de serviciu, deși banală, deși fără trepte, se deschidea la vreo 40-50 de cm mai sus de nivelul asfaltului, într-o curtică îngustă, dosnică) se găsea Badache (Bagdasar), fratele Galiei. era relativ tînăr, nu ca în '84, cînd îl văzusem la Los Angeles. stătea în prag și zîmbea stingherit. cînd l-am văzut, am început imediat să țip. nu țipete articulate, ci o țîșnire de ură pură, cum nu-mi amintesc să mai fi simțit vreodată, treaz sau în somn. evident, nu premeditasem nimic, a fost o reacție absolut spontană. e drept, păstram în mine supărarea pentru un vechi episod, din timpul școlii generale; o pusese pe mama să-mi ceară, așa-zicînd împrumut, niște fascicule pe care Horațiu, la rîndul lui, mi le împrumutase (un roman foileton – cursa dintre cele 2 submarine, englez și francez, în jurul lumii); în realitate Badache le furase cu nerușinare și le dusese în America, unde tocmai pleca. am trebuit să-l despăgubesc pe Horațiu cu niște cărți din biblioteca mea, însă nu asta-i problema, ci poziția imposibilă în care fusesem pus. mama, desigur complice, altă hoată (“bietul Badache, cînd era mic ar fi vrut să citească fasciculele astea dar n-avea bani!”). Horațiu mă forțase să le accept împrumut pentru că mă admira! nefericitul! și uite ce ieșise! cîteva luni după vis Badache a murit! jefuitorul de copii!

“ornitorincul” – o formă hiper-paradoxală a posibilului cognitiv, respectiv destinal?! Eco și ornitorincul!

dacă interpretarea e interferență destinală, atunci psihanaliza e un pariu cu destinul!

ori de câte ori încerci să-ți ameliorezi destinul îl provoci, agravându-l compensatoriu! destinul e un nod gordian viu care n-are nici un chef să se desfacă!

destinul: poate că de la un anumit stadiu încolo, alienarea constă în separarea unei părți din noi înșine care, înstrăinându-se, începe să funcționeze ca destin; în fond, o “umbră”!

vis cu tata (post-mortem): intru într-un fel de vastă sală de mese, ceva între restaurant și cantină. la o masă, stau alături tata și un domn necunoscut, în costum; insul, foarte rezervat, taciturn. nu intervine în nici un fel în discuție. tata îmi face reproșuri amare și cam absurde; îi demonstrez că n-are dreptate. recunoaște, se calmează. cuvinte foarte elogioase în legătură cu vecinul nostru de masă, care nu reacționează (nu știu cum mă strecurasem între ei). vizibil tata îl apreciază. sînt destul de surprins să aflu că tipul are “succese”!

iubirea funcționează uneori ca un subiectivism cognitiv; dar ce nevoie are cunoașterea de subiectivism? acesta o încetinește și o perturbă! mai mult, o leagă de limite prin ele însele aleatorii! leagă transcendentul de contingent! esențial pentru individ e să reducă contingentul și să dezvolte transcendentul, nu invers!

dacă “totul” e absolutul cantității, neantul trebuie să fie absolutul calității adică al conștiinței!

alte vise premonitории: înainte de moartea lui tanti Satenica (sora tatii) am visat-o îmbrăcată în alb, cu ocazia unei aniversări – poate a ei, poate a lui Ștefan, nu mai țin minte – pentru care pregătise un tort mare alb. după moartea ei, am visat-o într-o poiană destul de vastă dintr-o pădure colosală, magică; arborii aveau ceva între 100 și 200 de metri (probabil mai mult; de fapt, nu le vedeam vîrfurile), iar trunchiurile, perfect cilindrice, erau de o grosime incredibilă.

în poiană se găsea o casă dreptunghiulară fără etaj, destul de întinsă dar nu enormă, cu acoperișul ușor înclinat, de țiglă roșie, unde locuia tanti. îmi spunea că e bine și-mi mulțumea oarecum pentru împlinirea riturilor tradiționale (apă, lumină, distribuție de veșminte...).

alt vis alb, cel mai alb vis din viața mea: înainte de a mă culca avusesem ideea că visele depind de calitatea suflului și că respirînd foarte ușor, mîngîietor aproape, putem produce vise lipsite de violență.

am respirat deci foarte ușor și mîngîietor și am avut un vis aproape perfect alb, practic fără acțiune, unde contururile extrem de fine, negre, abia se distingeau din albul ambiental. ce am visat nu mai știu bine, parcă pe ștefan, poate o uriașă mîna albă ce încerca să mă soarbă, deși fără violență. de undeva, o mică muzică, foarte copilărească și candidă, o voce asemeni, poate nițel ironică: “*cher monsieur, adieu*”. visul: prin anii '70, în România, în studioul danei din pantelimon; sensul lui, dacă avea vreunul, nu l-am înțeles niciodată. voia mîna să mă absoarbă, sau dimpotrivă, ceva nelămurit mă părăsea? dar *ce* ? mi se revela negativ o formă de neant? între mine și mîna era un fel de afinitate tangentă, încă puțin și m-aș fi cufundat în ea (mîna albă era uriașă, eu minuscul). și ce căuta ștefan?

paradoxul chinez (destul de analog cu cel eleat): oricare ar fi viteza săgeții, părțile ei, una față de alta, sînt imobile; orice traiectorie, indiferent de viteză, poate fi descompusă în puncte logice fixe. sau sincronic, punctele unei traiectorii, unul față de celălalt, sînt ideal fixe ca elementele fizice ale săgeții. analiză în constituenți. în fond, viteza, deplasarea sînt valori diacronice. ceea ce zboară se deplasează, se povestește! există ceva narativ în orice deplasare!

toată substanța lumii voastre este voma – nu există alta! tot sufletul lumii voastre e dezgustul – nu există altul!

religia bastardului și lumea de scîrbă și vomă – ce bună potriveală!
pînă unde pot să meargă mârșăviile voastre? pînă-n neunde!

limbajul e civilizația, corectitudinea este morala! dar fără spirit,
intelectul nu-i decît un eunuc!

trăiesc printre umbre iar umbrele mă ignoră! caraghiosul n.m. –
eunucul “judecător”!

a trăi înseamnă oare a-ți satisface instinctele – a exista, a-ți realiza
proiectele?! sau ambele înseamnă mai mult!

moartea eroilor e totdeauna stupidă, ca viața imbecililor! eroism
înseamnă reușită! pentru a muri, eroul trebuie să fie oarecum complice
cu propria lui moarte; altminteri, există un fel de invulnerabilitate
structurală a eroului!

vis premonitor: mă plimb pe Saint-Michel. în sens contrar (eu vin
dinspre Luxembourg, de altfel nu sînt prea departe), un cîine, un pudel
cred, complet negru, de dimensiuni uriașe. mare cam cît un cal, cu
botul colosal, perfect cilindric, deasupra căruia doi ochi mici, foarte
blînzi. animalul fantastic mă privește insistent. scurtă vreme după asta
moare mama Iulia, mama Danei (credeam că visul mă privește pe
mine).

am mai avut vise cu cîini în legătură cu prietenul meu de altădată, Edi Sirabionian, însă deși nu l-am mai văzut de mult (peste 34 de ani în momentul acesta) știu precis de la un tip ce mi se pretindea coleg de clasă dar nu era decît de școală (Ara Echighian, cred) că Edi e în viață. cel puțin acum în momentul în care scriu 31.12.2017! în orice caz, mult după visele cu pricina! există deci un bizar nepremonitor!

iluzia lumii se topește în fața singurătății Omului – totul dispare!

măiestria stă în paradox, nu în probabil, în principii contradictorii, nu în univocitatea goală! dogmatismul ucide!

la discipline vide est comme le chaos – elle transforme la population en populace; elle dégrade! la hiérarchie rigide vaut l'anarchie – l'une est cadavérique, l'autre pourrissante!

textualism politic

demonul infantilismului e folosit pentru a dezarma și deruta spiritul dreptății!

rușinea de a fi...

o bună parte din mecanismul dorinței se descompune în binomul anxietate – nevoie compensatorie de dominație!

Oniria: pe Saint-Michel, de data asta în realitate. mă îndrept spre Sorbonna, cred, dinspre Luxembourg, cînd în colțul Străzii Școalelor văd de departe un ins ce-mi pare a fi Nichita Stănescu. prin 1986! or, nu-i mort, dimpotrivă, și în plus pare să mă aștepte chiar în fața mea! grăbesc pasul. scena se prelungește, eu mergînd, el așteptînd. apoi, parcă dezamăgit de lipsa mea de grabă – mi se părea totuși ridicul s-o

iau la fugă ca să mă pomenesc că mă înșelasem, și că nici fantoma, nici reîncarnarea lui N.S. nu mă așteptau acolo – sau de bunul meu simț, insul o ia agale pe Strada Școalelor. când ajung în fine acolo și mă uit în susul străzii insul a dispărut!

două vise cu n.s. pe primul l-am relatat deja în ochiul orb 97:

mă găsesc într-un birou vid din Casa Scânteii. biroul e plonjat în întuneric deși prin ușa întredeschisă pătrunde lumina intensă a culoarului. o lumină extrem de strălucitoare, un fel de incandescență alb-galbenă. pe ușa asta intră deodată nichita. e îmbrăcat cu o cămașă albă, strălucitoare aproape ca lumina de pe culoar din “mătase de parașută” – în orice caz o mătase foarte albă, foarte lucioasă, nițel stridentă, fără nasturi, oarecum stil rubașcă – și cu niște pantaloni blanc-cassé, mulanți. e tânăr și suplu. o ținută foarte decontractată. nichita se apropie de mine cam la un metru, un metru-jumate, se uită lung, apoi brusc: “cine ești tu?”. tonul întrebării e destul de agresiv, totuși nu ostil, și înțeleg că nu să mă prezint vrea el. trebuie să răspund la fel, ba chiar să supralicitez. “sînt filosofia de care te temi”. habar n-am ce mi-a dictat răspunsul ăsta dar simt c-am răspuns bine. la care, foarte brusc, în loc să continue discuția, nichita se repede la mine ca pentru o trîntă tip lupta cu îngerul. fac la fel și instantaneu dispărem unul într-altul și amîndoi într-un soi de bloc rectangular de vid (o poartă?). blocul de vid durează o clipă sau două, după care mă trezesc.

ca și ciudata întîlnire din “real”, visul datează din 1986, nichita era mort de circa trei ani. consider acest vis ca inițierea mea mistică întru poezie. mai mult, ca o “posesie” – e ca și cum nichita ar fi intrat în mine, sau o parte din el! impresia asta s-a întărit recent, citind volumele de opere poetice complete achiziționate în românia (vara lui 2017). desigur, scrisesem sporadic poezie și înainte dar serios, cu o conștiință a asumării poetice am început după, cam din toamna lui '87, în condiții pe care n-am să le evoc aici!

pete ca niște cicatrici ale privirii! pete ca niște fisuri ale realului!

le petit point du pont / le pont du petit point! le point-euxine!

solitudinea transcendentală, încă identitară, proiectează obiecte cognitive pe care, asimilându-le, se transcende! în fond, proiectează și asimilează – actualizează – treptele unei urcări ascunse!

de fapt, proiectează variante de în-sineri pe care le suprimă cognitiv prin pentru-sineri!

Tabla de materii

CARNET DE IDEI VI.....	7
CARNET DE IDEI VII	48
CARNET DE IDEI VIII.....	131
CARNET DE IDEI IX.....	143
CARNET DE IDEI X	173